

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASYA MİTLERİNİN VE EFSANELERİNİN 15 YENİ ANLATIMI

BİNLERCE BAŞLANGIÇ VE SON

ASYA MİTOLOJİSİ

REHBER KİTABI

EDİTÖRLER:

ELLEN OH · ELSIE CHAPMAN

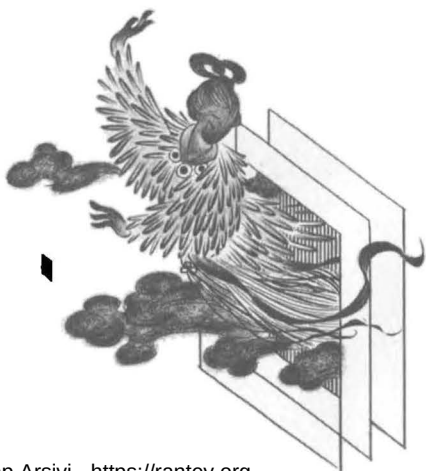
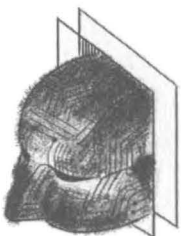
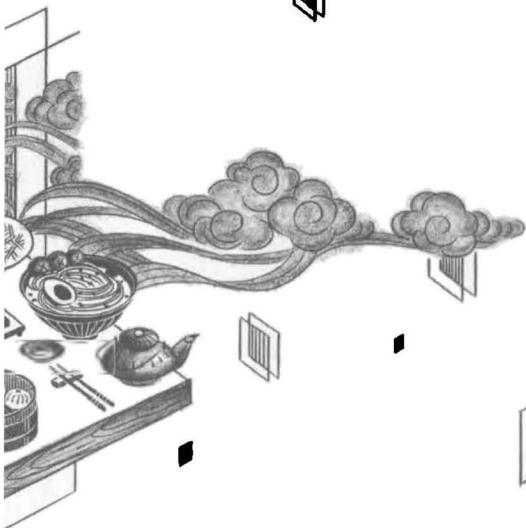
SALON

yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

00 00 00

BİNLERCE BAŞLANGIÇ VE SON ASYA MİTOLOJİSİ REHBER KİTABI

ASYA MİTLERİNİN VE
EFSANELERİNİN 15 YENİ ANLATIMI

EDİTÖRLER
ELLEN OH • ELSIE CHAPMAN

ÇEVİREN: EREN AKDAĞ KURNAZ

SALON
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ASYA MİTOLOJİSİ REHBER KİTABI: BİNLERCE BAŞLANGIÇ VE SON
Asya Mitlerinin ve Efsanelerinin 15 Yeni Anlatımı

© 2019, Salon Yayınları

Ozgün Adı: A Thousand Beginnings And Endings

© 2018, Greenwillow Books, Baror International INC.

© Ellen Oh, Elsie Chapman

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan

Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz

Sayfa Tasarımı: Kübra Konca Nam

Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

Kapak ve İçerik İllüstrasyonu: Feifei Ruan

Çeviren: Eren Akdağ Kurnaz

Düzeltili: Algan Coşkun

Son Okuma: Huzur Zehra Yüksel

Baskı Cilt: Dizgi Ofset Matbaacılık

Matbaacılar Sit. 10451. Sk. No: 4 Karatay/KONYA

ISBN: 978-605-7879-52-3

1. Baskı, Ekim 2019

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 14824

SALON YAYINLARI

Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL

Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85

E-Posta: bilgi@salonyayinlari.com

www.salonyayinlari.com

EDİTÖRDEN

Sevgili okurlar,

O cesaretini toplayıp bir kitap tavsiyesi istediğinde, kütüphanecinin verdiği, Andrew Lang tarafından yazılan The Pink Fairy kitabı, ikimizden birinin ilk kitabı olmuştu. Diğerimizin ilk kitabı ise ilkokul kütüphanesinden çaldığı tek kitap olan mitoloji üzerine bir eserd. (Kitap çalmak doğru değildi elbette. O zaten otuz yılı aşkın bir süre sonra okul kapanmış olsa da bunu itiraf edecek ve hırsızın, dünyanın diğer tarafında bulunan bir kasabada yaşadığını söyleyecekti).

İkimiz de diğer mitolojileri okumaya devam ettik: Yunan efsanelerinden Norveç efsanelerine, Ares'ten Danae'a, Thor'a ve Odin'e kadar... Güçlü tanrıların savunmasızlaştığı, insanların kahramanlara dönüştüğü tüm bu mitlere (efsanelere) hayran kaldık. Bu tür hikâyeler bize mitolojiyi, halk masallarının ve efsanelerinin güzelliğini, tanrı ve tanrıçaların hikâyelerinin, aslında insanoğlunun yüreğinin hikâyelerini anlattığını öğretti.

Ancak, belirgin biçimde Asya'ya ait olan benzer derlemeler bulamadık. Ve bunca zaman Asyalılara ait hikâyeler bulduğumuzda, bunların Asyalı olmayan yazarlar tarafından anlatılan hikâyeler olduğunu farkettilik. Bu hikâyelerde hep bir şeyler eksikti. Ne acıdır ki, hikâyeler en iyisinden, en kötüsüne yüzeysel bir his veriyordu. Hep farklılığın ve inceliğin özlemini çektilik; kültürler hakkındaki gizli gerçekler, sadece onların içinden çıkabilirdi.

İşte bu yüzden bu antoloji bizim için çok önemlidir. Bu kitapta, çeşitli nedenlerle anavatanı dışında yaşayan, içinde yaşadığı toplumdan farklı özelliklerini koruyan ve kendini anavatanı üzerinden tanımlayan Asyalılar, en sevdikleri Asya mitlerini ve efsanelerini kendi bakış açılarıyla yeniden kafalarında canlandırıyorlar. Çok sevdiğimiz kütüphanelerimizde derileriyle, saçlarıyla, bizimkilere çok benzeyen isimleriyle karakterlerin bulunduğu bu antolojiye yer vermekten büyük bir mutluluk duymaktayız. Bu kitap çok uzun süredir hayatımızda eksik olan kitaptır.

Güzel, yüreklendirici, etkili ve muhteşem, ne desek az. Bu hikâyelerin hepsini ne kadar sevdiğimizi tanımlamak için yeterli kelime yoktur dünyada. Sizin de onları seveceğinizi umuyoruz. Muhteşem Asyalı yazarların kaleme aldığı bu kitabı sizlerle buluşturmak bir rüyanın gerçek oluşudur.

*Elsie Chapman
Ellen Oh*

Maria Makiling'in meyvesine güvenme.

Eğer ceplerinde dikenli meyveler bulursan, onları hemen pencereden dışarıya at. Sakın onları tatma bile. Kabuğuna dokunma ve renginin olağanüstü pembesi seni şaşırtmasın, o ne et pembesidir ne de dil pembesi, kendini gecenin kollarından şafağa süren narin bir gül pembesidir. O bu dünyandan bir renk değildir.

Ceplerini lezzetle doldur. Ancak, ceplerini boşalt ve Maria'ya hiçbir şey almadığını söyle.

Uzaklaştığında ise, onun için dua et.

Çünkü bu onun hatası değil.

Dağ istemeden de olsa bakıyordu.

Aydın ham bir meyveden başka bir şey olmadığından beri bakıyordu. Gökyüzünün hala yeni doğmuş bir bebek gibi toy ve kırmızı olduğundan beri sarayından aşağı doğru sarkıyordu.

Her ne kadar ölümlülerin bazıları güzel özelliklere sahip olsa da, sadece bu güzel özelliklerinden dolayı güzel değillerdi elbette. Aslında, sadece bir an için onları gördüğün için güzellerdi. Onlar kırılğanlıkları için, güneş ışığının altında bir buz kadar hızla yok oldukları için güzeldiler. Ve her zaman değiştikleri gerçeği onları daha da güzel yaptı.

Bulutlarından aşağı bakan babası “Dayang, kalbin düşebilir bu kadar yaslanma, dikkatli ol,” dedi.

Dağ sadece gülümsedi.

Kalbi güvendeydi.

Bir kalbin güvende olduğunu söylemek uğursuz bir şeydi. Çünkü kalpler asidir. Kapana kısılmış hissettikleri an, zincirlerini kırmaya çalışacaklardır.

Ve Dağ için de öyleydi.

Çok az kişi Dağ’ı ziyaret etmişti ve onun yamaçlarına tırmanmıştı. Böylece, Dağ tanrıçası yalnızlığı tatmıştı. Bu, güneş ışığının yavaş yavaş başka bir yere hareket edip de oranın birden soğuması gibi terk edilmişlik hissiydi. Tanrıça, her gün ve gece aynı kollar tarafından sarılmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Dağ, mevsimler gibi sevenleri korurdu. Meyvenin yapacağı şeyin düşmek ve yağmurunsa sessizce akıp gitmek olduğu gibi, bu da tanrıçaların göreviydi.

Bir gün, tanrıça, bir yamacının altına doğru yanaştı ve orada küçük bir havuzda yıkanmaya başladı. Sonra, siyah saçlarını, güneşten ısınmış bir kayanın üzerinde kuruttu. Gözlerini kapattı.

Ellerini hafifçe uykulu bir şekilde salladı. Avuçlarının altında bir demet anemon çiçeği topraktan çıktı ve parmaklarına doğru sokuldu. Birden, aklında bir yüz belirdi: Bir insan yüzüydü, birkaç gün önce dağda dolaşan şaşı gözlü bir oğlan çocuğunun yüzüydü.

Bu erkek onu hiç görmemişti ki Dağ'ı şaşırtan da bu değildi. Onu şaşırtan şey yüreğindeki hayal kırıklığının yangınıydı. Dağ görünmek istiyordu.

Sessiz bir kıpırdanma düşüncelerini böldü.

Farklı bir sessizlik, durgunluğunu izledi. Bu bir boşluğun değil bir amacın sessizliği idi. Canlıymış gibi hissetti.

Birisi durmasını söylüyordu.

Dağ, dimdik durdu.

Orada, ormanın açık alanında ölümlü genç bir adam dikiliyordu. Güzel bir av pelerini giyinmişti ve elinde bir bıçak tutuyordu, ama Dağ'ı görünce, bıçağı yere bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını savurdu.

“Tanrıça, af diliyorum,” dedi genç adam.

Dağ gülümsemesini engellemeye çalıştı. Çünkü, inancın karşısında gülmek nazik değildi. Fakat Dağ hala toydu ve yüzünü nasıl gizleyeceğini bilmiyordu. Etrafında, rüzgar yaprakları hışırdatıyordu.

Genç adam yerden başını kaldırıp baktı.

“Ben tanrıça değilim,” dedi Dağ.

Genç adam, anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı ve “Dağın ruhu değil misin?” diye sordu.

“Ben mi?”

Dağ, zamanlarını gökyüzündeki yıldızları boyayarak, nehirleri kabartarak ve yeni varlıkların hayalini kurarak geçiren annesini ve kız kardeşlerini düşündü. Onun görevi

hizmet etmekte, yaratmak değildi. Dağın ilgilendiği şey bu değildi. O diğerlerine uzak bir rüya olan şeye yakın olmalıydı. İnsanların yanında olmalıydı.

Genç adam ayağa kalktı. Dağ uzun uzun gözleri henüz güneşten çok fazla kamaşmamış olan adama baktı. Saçları parlak ve simsiyahtı, vücut kasları biçimli ve gösterişliydi. Kalbi göğsünün altında sımsıkı bir şekilde olsa da, merakla eğildi.

“O zaman bu haddini bilmezliğimi bağışla,” dedi genç adam ve devam etti, “Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın bir tanrıçadan başkası olamaz diye düşündüm.”

Dağ, kayadan aşağı indi ve ona doğru yürüdü. Genç adamın gözleri büyüdü, merakla kaşlarını eğdi ve dudaklarını büktü. Dağ’ı bir heyecan sardı. Siyah saçlarını toplamıştı ve boynunun o dik duruşunu göstermek için tüllerle süslenmiş saçlarına ayazı bağlamıştı. Elbisesi yarı saydam deniz kabukları ve binlerce böceğin kanatlarından yapılmış yanardöner bir şekilde parlıyordu. Dağ, genç adama dokunduğunda, genç adam titredi. Dağ, onu insan yapan her şeyi azar azar yudumlamak için genç adamı boynunda nabzının attığı yerden öpmek istedi.

“Seninle olmak isterdim,” dedi Dağ öylece.

Genç adamın gözleri büyüdü. Dağ ne eğilebilirdi ne de bükülebilirdi, fakat bu bakışların altında manzarasının nazikçe dalgalandığını hissetti. Bu adam onu gören ilk insandı. Onu gören ilk insan bu adamdı. Görünmeden yalnız kalmak başka bir şeydi, görünerek öylece kalakalmak daha başka bir şeydi.

Dağ, genç adama yaklaştı ve adam geri çekildi.

Dağ birçok kez sevmiş ve sevilmişti. Ama sevip sevildiklerinin hiçbiri insan değildi.

Bu farklıydı. Adamın kanı derisinin altında çok sıcak akıyordu. Sanki acelesi vardı ve Dağ kafası karışmış bir şekilde bu kanın onu yakıp yakamayacağını düşündü.

Ölümsüzlerin hiç acelesi yoktu. Hiç telaşları yoktu.

Bütün sevgiler ağır ağır akan bir bal gibi yavaştı.

Bu öyle değildi.

Ve Dağ bundan çok hoşlanmıştı.

“Senin adın ne?” diye sordu Dağ, ikisi de dağ laleleri bahçesinde hareketsiz yatarken.

“Bulan,” dedi genç adam.

Dil henüz sembollere dökülmemişti. Dağ, genç adamın ismini göğsünün üzerine çizemedi. Bunun yerine, bileklerinden kulağının altına kadar, boynuna doğru ismini yavaşça heceledi.

Genç adam dirseklerinin üzerine dayanarak, Dağ’a baktı ve “Ya seninki?” dedi.

Adam ona baktı. Dağ, gözlerinin neye benzediğini düşünmeye çalıştı. Gözleri siyahtı. Parlıyordu. Bir volkanın öfkesi geçtiğinde arkasında kalan siyah cam gibiydi.

“Bana Dayang diyebilirsin.”

Prenses.

Bulan gülümseyerek “Uygun bir isim,” dedi.

Tüm köy halkı, Bulan için endişelenmişti. Gece yarısı olup da Bulan hala avdan dönmeyince, tüm köy onu aramak için yola çıkmıştı. Sonunda, Makiling Dağı’nın dibinde onu bulduklarında, kollarında meyve ve sebzelerle gülümsüyordu.

“Zamanın kaç olduğunu unutmuş olmalıyım,” dedi.

Bulan, sanki dağda çok değerli bir şeyini unutmuş gibi arkasına bakarak özlemle gülümsüyordu. Bu, biraz da olsa köylüleri rahatlatmıştı.

O günden sonra, Bulan köyde gittikçe daha az zaman geçirir oldu. Makiling Dağı'na giderken de hiç kimsenin onunla gelmesine izin vermiyordu ve "Çok tehlikeli," diyordu. Fakat sesinin sahiplenici bir tarafı vardı.

Bulan artık her gece, en sert kabuklu meyvelerle, meyve suyuyla dolu kirazlarla, dalında sallanan ancak düşmeyen, ve böylece güneşte daha da tatlılaşan meyvelerle dönecekti. Bulan dağda çok fazla zaman geçiriyordu ve köylüler de bu kadar zamandır dağda ne yaptığını merak ediyorlardı. Dağ, onları, sisin diğer tarafındaki zenginlikleri merak eden köylülerin bulunduğu ya da dağın kıvrımlarında balıkların dolgunluğunu konuşan denizcilerin olduğu diğer köylerden ayıran tek şeydi. Bulan'ın köyü barışı biliyor olabilirdi, ancak dikkatli olmaları gerektiğini de akıllarında bulundurmamak zorundaydılar. Her ne kadar birkaç adam Bulan'ı Dağ'da takip etmeye çalışsa da, bir sis örtüsü her zaman onu gözlerden saklıyordu. Sanki Dağ onu kendine saklıyordu.

Bulan, bu sevgiyi kabul etmekle kalmadı.

O da sevgisini sundu.

Bulan, Dağ'a incileri kıskandıracak kadar güzel beyaz bir tüy getirdi ve onu Dağ'ın saçına taktı. Daha sonra, kendi ahenginde yüzen denizin gizli bir düşü kadar mükemmel kıvrımlı bir deniz kabuğu getirdi.

Bir gün, Bulan gülerek; "Kendimi çocuk gibi hissediyorum," dedi. "Size işe yaramaz, parlak şeyler getiriyorum, çünkü sizin gibi birine başka ne verebilirim ki?"

Şimdiye kadar, birkaç ay geçmişti. Dağ onun arkadaşlığını seviyordu. Sadece ellerinin ve teninin

dokunuşunu değil, onunla sohbet etmeyi ve hayallerini de seviyordu. Artık Bulan, Dağ için sadece ilgisini çeken bir şey değildi. Herhangi bir şey hiç değildi. O gittiğinde, sanki peşinden koşacakmış gibi, kalbi zincirlerinden kurtulmak için çabalıyordu. Bulan geri geldiğinde ise, Dağ'ın gülümsemesi sanki dünyayı sallıyordu.

Dağ, artık gitgide kendini, yaprakların arasında Bulan'ın av pelerininin parlak çizgisini ararken buluyordu. Orada olmadığı zaman onu beklerdi ve geldiği zamansa ona koşardı. Böylece Dağ, bir kez olsun yarattığı düzenin bir parçası olmuştu. Sevmek, tanrıların eylemi gibiydi.

Bulan, ona ne verebileceğini sorduğunda, Dağ'ın dudaklarının arasından açıkça şu kelime döküldü:

“Kalbini.”

Cevabı sessizlikle karşılandı. Bulan, gözlerinin ardında gizli bir şey düşünen Dağ'ı izledi, hiçbir şey söylemedi. Onu hafifçe öptü.

“Geri geleceğim.”

Dağ, onun arkasından bakakaldı. Onun geri dönmeyeceğini düşünüyordu, ama ertesi gün o, Dağ'ın karşısına dikildi. Bulan'ın elinde boncuklarla süslenmiş narin bir tüy vardı. Kolunun altında katlanmış, kabaca örülmüş keten bir elbise ve küçük bir demet vardı. Sanki hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Dağ yaklaştığında, Bulan bir kez daha yerlere kapandı.

“Dayang,” dedi. “Her zaman kalbimdesin. Fakat izin verirsen sana bundan daha fazlasını vermek istiyorum. Sana benimle evlenmeni teklif ediyorum, kalbimi, evimi, mütevazı yatağımı ve naçizane yuvamı sunuyorum.”

Ancak, Bulan'ın da ondan bir şeyler isteyebileceği Dağ'ın aklına hiç gelmemişti. Dağ, sevgisine karşılık bulduğu için çok mutluydu.

İpliklerin derisini kesmesine, tahta sandaletlerin ayak parmaklarını sıkmasına ve inci tarağın kafa derisine geçmesine rağmen, Bulan için o elbiseyi giydi.

Giysilerin üzerine uyması için elinden geleni yaptı. Büyüleyici güzelliğinin karşısında, dudaklarının siymasıyla altına dönüşen “güzel” kelimesini telaffuz ettiğinde, Dağ gülümsedi ve sözünü boynuna doladı.

O gece, seviştiklerinde, Dağ, ona doğru eğildi ve saçları hafifçe Bulan’ın yüzüne değdi. Dağ’ın tüy kolyesinin ucu Bulan’ın göğsüne doğru sarktı.

O kadar eğildi ki kalbi düştü.

Ve fark etmedi bile.

Bulan O’nu yanına aldığı anda, elinde baş parmağının tırnağından daha büyük olmayan mücevher gibi bir şey fark etti.

“Dayang,” dedi.

Bu kelime hala prenses anlamına geliyordu, ama artık ona yabancı gelmiyordu. Elindeki şeyin bir ağırlığı yoktu, sadece bilindik bir yumuşaklığı vardı.

“Bu nedir?” diye sordu Bulan. “Bu senin mi?”

Dağ bir süre ona baktı.

Onun gibi varlıklar kalplere ihtiyaç duymazlardı ve onlarsız da rahatlıkla yaşayabilirlerdi. Bir kalp, eğer birisi ruhunun bağlı bulunduğu yerden ayrılmak istiyorsa ve ona bir vücut arıyorsa ancak o zaman önemliydi. Bulan’ın yüzüne bakan Dağ’ın hiç de ayrılma isteği yoktu.

Dağ, “Bu benim kalbim,” dedi. Parmaklarını değerli taşın üzerinde gezdirdi.

“Sen benim kocam olacaksın, bu yüzden kalbin benimdir ve ben de senin karın olacağım, böylece benim kalbim de senindir. Ona iyi bak.”

Dağ ve Bulan, ilkbahar festivalinde Dağ’ın zirveden aşağı inmesine karar verdiler. Daha sonra evlenip birlikte köyün yukarısındaki gizli ormanda yaşayabilirlerdi. Çünkü Dağ, evini terk edemezdi.

Ama Bulan, düğünü için özel bir şey istedi. O, herkesin, karısının ne kadar güzel ve nazik olduğunu, onun varlığıyla ne kadar mutlu olduğunu görmesini istiyordu. Bulan, düğünlerinin bir prensese yakışır şekilde olmasını istiyordu.

Ancak, Dağ, Bulan’nın yüzünde bir huzursuzluk hissetti.

“Seni böyle üzen nedir sevgilim?” dedi.

Bulan kızardı. “Ah, Dayang, sana güzel bir düğün yapmayı çok isterdim. Sen bunu hak ediyorsun. Fakat bunun için imkanım yok.”

Dağ, ona altın verse kabul etmeyeceğini biliyordu, fakat onun mutlu olmasını da istiyordu ve bu yüzden...”

Ona bir oyun oynadı.

Dağ elinde bir şey uzatarak, “Bunu al. Bu farklı bir çeşit altındır, ama benden uzak olduğunda seni kederlerinden kurtaracaktır,” dedi.

Bu jest Bulan’ı duygulandırmıştı, gülümsedi. Bir avuç zencefil kökünden başka bir şey değildi, ama güveçte tadı güzel olurdu ve kökünü çiğneyerek biraz kafasını dağıtırdı. Şefkatle Dağ’ı öptü.

Parlak pelerinini üzerine dolarken, “Yarından itibaren, seni asla bırakmayacağım,” diye fısıldadı.

Gözleri umutla doldu ve Dağ da bakışlarıyla onu onayladı. Aşk baş döndürücü bir şeydi. Dağ, belki biraz daha akıllı olsaydı ve duygularında bu kadar toy olmasaydı, daha tedbirli olabilirdi.

Ancak, bilirsiniz ki bir dağ yalnızdır.

Dağ, sadece gökyüzünü görmek için hevesli bir şekilde kavislenen, hilal şeklinde bir toprağa sahiptir. Eteklerinin yakınlarında dans eden varlıklara bakabilir, ama yalnızca onların silüetini görür. Örneğin, aralarından birisi sürekli olarak tombul mücevherlere benzeyen balıkları yakalamakla mükâfatlandırıldığında, ceplerindeki meyveleri boşalttığında ya da sanki köyün en mutlusu oymuş gibi sürekli olarak gülümsediğinde, onların bakışlarında oluşan eğriliği görmezdi.

Bulan, Dağ'dan ayrıldığında, zencefil kesesinin ağzını iyice kapatamamıştı. Cebinde gitgide ağırlaşmasına hiç dikkat etmemişti, çünkü yakında evlenecekti. Bakmış olsaydı eğer, onların zencefil olmadığını fark edecekti.

Onlar altındı.

Köyden iki adam yolda Bulan'ı bekliyordu.

Bulan, ilk şüphelenildiği gibi, herhangi biriyle birlikte değildi. Elleri de boştu, bu sıra dışıydı. Belki de kıskanmak için bir sebep yoktu. Belki de gerçekten yiyecek arıyordu ve olabileceği gibi bu sefer hiçbir şey bulamamıştı. Ama sonra Bulan'ın arka cebinde altın ıslıtısı gördüler.

“Bulan!” diye bağırdılar.

Bulan durdu.

Adamlar, “Bu altınları nereden aldın?” diye sordular.

“Ne altını?” diye yanıtladı şaşkınlıkla.

Adamlardan biri yüzünde alaycı bir ifadeyle ona doğru yürüdü. Bulan'dan zencefil torbasını aldılar, yere boşalttılar. Gözlerinin önünde, zencefil altın olarak değişti.

“Nasıl oldu?” diye sordu biri.

“Bunu sana kim verdi?” diye sordu diğeri.

Bulan paniğ e kapıldı. Dağ onun geliniydi. Onu, insanın açgözlülüğünden korumak zorundaydı.

“Kimse!” dedi. “Kimse bana bir şey vermedi.”

Adamlardan biri bir meşale yaktı ve diğeri kısa bir hançer çekti.

“Bize anlatacaksın.”

Bulan hançerin metalindeki ayın parlamasına baktı. Haklı olduklarını biliyordu. Onu konuşturacaklardı.

Fakat bu şansı onlardan önce yakalarsa bu böyle olmayacaktı.

Adamın bıçağına yaklaşarak, “Beni affet, Dayang,” dedi. “Seni onlara teslim etmektense hayatımı vermeyi tercih ederim.”

Daha sonra adamlar onun güzel pelerinini çıkardılar. Altınların düşmesini umarak onu silktiler.

Sessizce çamura düşen küçük mücevher kalbi fark etmediler.

Giysilerini üstünde bırakabilirdi, ama gece soğuktu ve pelerin güzeldi.

Ve böylece devam etti.

Dağ gelinliğini giydi.

Saçında çiçekler vardı. El ve ayak bileklerinde inciler vardı. Sis ağaçların arasından süzülüyordu ve ateş böcekleri aheste aheste havada geziniyordu, onun dünyası parlayan ışıklardan ve puslu rüyalardan başka bir şey değildi.

Güneş yüzüne vuruyordu ve güneş, fark edildiğinde düşecek gibi sendeleyeen bir umudun ya da dışların arasına takılan ve bütünyle yok olmakta olan çöküntüdeki bir umudun parıltısıyla aydınlandığında, Dağ, güneşi daha önce hiç şimdi olduğu kadar yumuşak ve tatlı hissetmediğini düşündü.

Dağ bekledi. Bulan için bir anemon taht ve uykulu arıların hala uyuduğu çiçeklerden bir taç yapmıştı. Bunlar onu neşelendirirdi, diye düşündü, kendi kendine gülümsedi.

Bir gün geçti.

Sonra iki. Daha sonra üç.

Böylece devam etti. Kendi kendine çözölemeyen bir düğümdü bu.

Dağ, kasabaya bakan yamacın yanına gitmeyi göze aldı. Orada, her zaman yanına gelirken giydiğı parlak turuncu pelerininin içinde Bulan'ı gördü. Köylüler bahar festivali için dans ediyorlardı. Bulan'ın sırtı dönüktü, ama Dağ, onun boynuna sarılmış başka bir kadının kumral kollarını gördü.

Dağ daha önce hiç reddedilmemişti. Onun kalp kırıklığı bambaşka bir şeydi. Acıyı hissetmeden önceki bıçağın baskısı gibiydi. Bir umudun—belki de acısız—cırıpınarak düştüğü ve bir yarayı bir bıçaktan daha kötü oymaya yetecek kadar uzunluktaki siyah, hissiz saniyelerdi.

Arkasını döndü. Gözyaşları gök gürültülü fırtınaları ve aşkın nehirleri çağrıştırdı. Kalbini çalması ne kadar zalimceydi. Onu olduğu yere bağlamıştı.

O gün bir söz verdi: “Artık başka bir insanın benim olanı çalmasına asla izin vermeyeceğim.”

Belki de Dağ iki adım daha atmış olsaydı, kalbini görebilecekti. Çamurun içinde kalbi solukça parlıyordu.

Kalbi, Bulan'ın vücudundan uzakta, Dağ'ın eteklerinin köyle buluştuğu noktada düşmüştü. Belki de Dağ iki dakika daha bekleseydi, adamın yüzünü görecekti ve onun Bulan olmadığını fark edecekti. Belki de, Dağ başka bir yemin etmeseydi, daha farklı olabilirdi:

"Kalbimi bulacağım ve kimse benden tekrar çalamayacak."

Belki, belki, belki...

Bir masalın tüm parçaları...

Bu yüzden, çamur içinde bir şeyler arayan ya da yüksek dallara ulaşmaya çalışan güzel bir kadın gördüğünde gülmemelisin.

Bu yüzden kıyafetlerini ters çevirmen gerek.

İşte bu yüzden meyve dolu ceplerini boşaltmalısın.

Çünkü Dağ, sana ait olmayan şeyleri almandan hoşlanmıyor.

MARIA MAKİLING

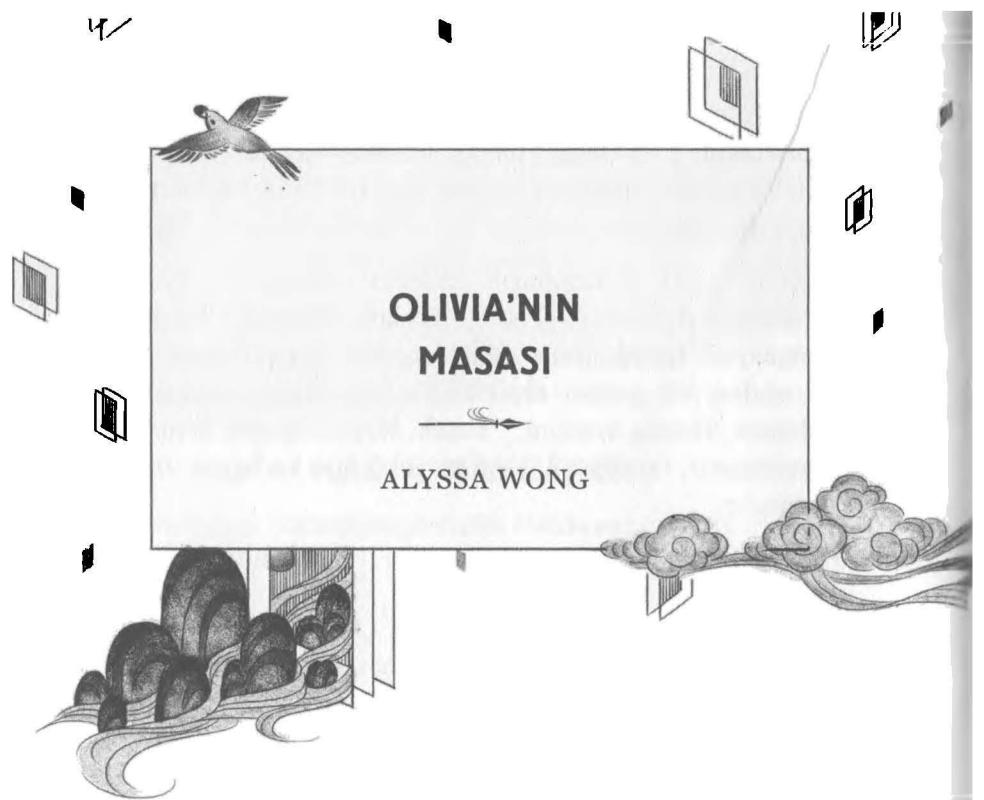
Bir Filipin Halk Hikâyesi

Bazen bir koruyucu ruh, bazen de sömürgecilik öncesi tanrıça olan Maria Makiling, zirveleri genç bir kadının profilini andıran Filipinlilerin kutsal dağı Makiling Dağı'yla ilişkilendirilir. Her zaman nefes kesici bir şekilde güzel olan Makiling'in neden dağda kaldığına dair sebepler zamandan, hikâye anlatıcısına kadar farklılık gösterir. Maria ile ilgili en popüler hikâyeler, onun dağın ormanlarında genç erkekleri onunla yaşaması için alıkoyması hikâyeleridir. Ama onun aşk ilişkileri her zaman mutlulukla bitmez. Filipinli şair ve ulusal kahraman olan Jose Rizal tarafından anlatılan hikayenin bir versiyonunda, Maria, askere alınmalar başlayınca onun sevgisini reddeden genç bir adama aşık olur. Genç adam Maria'yı beklemek yerine, ölümlü bir kadınla evlenir ve böylece köyünde güvenli bir şekilde kalabilir. Kederle, Maria "Eğer bekleseydin seni koruyabilirdim," der. Başka bir masalında, Maria bir grup köylü için zencefili altına dönüştürerek iyilikseverliğini gösterir. Fakat yardımseverliği geri teper. Masalın bazı versiyonlarında köylüler ona minnettardır ve sevgilerini gösterirler. Diğer versiyonlarda ise, açgözlü hale gelen köylüler Maria'nın yetiştirdiği her şeyin altından olup olmadığını görmek için Maria'nın dağ bahçesine girerler.

Maria bu manzarayla oldukça ilişkilendirilir. İnsanlar hala yokuş yukarı yolda yürürken beyaz giyinmiş bir kadın silueti gördüklerini söylerler. Maria sanki aşmaya çalıştığı bir şeyler varmışçasına, bazen dağdan aşağı inmeye çalışır.

Bu hikayeyi seçtim; çünkü bir tek hikaye ile bu dağ tanrıçasının kişiliği ifade edilemez. Ve tüm hikayeler de bizi ondan bir şeyleri eksiltmeme konusunda uyarıyor. Nedenini bilmek istedim. “Yasak Meyve” onun kendini göstermeyen taraflarını keşfim ve onun yarlığına olan saygımdır.

—Roshani Chokshi

OLIVIA'NIN MASASI

— — — — —
ALYSSA WONG

Olivia, fırtına ile birlikte kasabaya geldi ve doğruca Grand Silver Otel'e doğru yola çıktı. Tencereler, soslar ve turşular, Phoenix'ten getirdiği yiyeceklerle birlikte paketlenmiş halde Toyota arabasının bagajında şangırdıyordu. Akşam gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı, ama Arizona'nın küçülen güneşi hala arabanın penceresinden kollarını yakıyordu.

Bisden, on sekizinci yüzyılda ortaya çıkan, maden yönünden zengin kasabalardan biriydi, bu kasaba bir süre için gelişmiş ancak daha sonra gümüş madeni tükenir tükenmez yok olmaya başlamıştı. Şimdi, kasaba geçimini, kasabaya iki şeyi görmeyi umarak gelen turistlerden kazanıyordu: Biri gerçek bir Vahşi Batı hayalet kasabası ve bir diğeri de Güneybatı'daki en ürkütücü tarihi yerlerden biri.

Olivia'nın çocukluğu Phoenix'ten buraya yolculuklarla geçtiği için, ona rehberlik etmesi için GPS'e nerdeyse hiç ihtiyaç duymuyordu.

Olivia, eski dükkanların önlerini kaplayan seyrek çalılıkların önünden geçti. Dışarıda, rüzgar, Bisden kasabasının meydanına çıkan çorak, kırmızı topraklı yollara doğru taş parçalarını ve toz bulutlarını savurarak şiddetini arttırmıştı. Hava açık kahverengi bir renk tonuna bürünmüştü ve Olivia gözlerini kısarak havaya baktı.

Tahta kaplama salonun önünde, bellerinde asılı duran tabancalarını tutan, tam giyimli iki oyuncu, yaklaşan toz fırtınasına karşı koymaya çalışıyordu. Kasabadaki turistlerin birçoğu içeri girmişti; ancak bir kısmı kâh gözlerini kısarak kâh telefonlarına çekerek onları izliyordu.

Turistlerin etrafında kümelenen ve rüzgarda tüy gibi sallanan onlarca hayalet vardı. Bir kısmı güzel kıyafetler giymişti—uzun etekler, boğazda düğmelenen bluzlar, dar yeleklere takılmış kravatlar—ama çoğu iş elbisesi giymişti. Geniş kenarlı şapkalar, güzel pantolonlar, bol gömlekler. Sadece birazı beyaz halktandı. Hepsi bir travmanın belirtilerini taşıyordu; silah atışları bir adamın gövdesinde bir delik kümesi açmıştı ve salonun arkasında duran bir grup kadın yanmıştı, bedenleri siyahtı, kıyafetlerinden kalan parçalar küllerin içinde sürükleniyordu.

Olivia iç çekti. Onlar da Grand Silver Otel'in tam önündeydiler. Düşündü.

Sırt çantasını omzuna astı ve telefonunu cebine koydu. Saçlarının örgüsü gevşemişti, ama buna aldırmadı bile. Arabasını kilitledikten sonra, Olivia büyükannesinin yıllar önce yazdığı kağıt tılsımlarının bulunduğu uzun bir zarf çıkardı. Arabanın pencerelerinin her birine bunları yapıştırdı ve büyüünün bakırımı kokusu havaya saçıldı. Olivia bir paket ince plastik ambalaj malzemesini aldığı

sırada gök gürlledi ve Olivia, bunları tılsımların üzerine yapıştırdı.

Eğer bu işe yararsa, tılsımlar hayaletleri arabadan uzak tutacaktı ve ince plastik ambalaj malzemesi de tılsımları yağmurdan koruyacaktı.

Bunun kesin olarak işe yarayacağını düşündü. Annesiyle birlikte yolculuk yaptıklarında, bu her zaman işe yaramıştı. Annesi şimdi burada olmasa da, Olivia yıllarca onun arabasını nasıl bu şekilde koruduğunu izlemişti.

Endişelenecek zaman yoktu. Oyuncuları ve turistleri geçerek otele doğru yöneldi. Hayaletlerin arasından geçerken yolunu açmak için onları itmek zorunda kaldı. Vücutlarının katılığı yılın diğer günlerinde olduğundan daha fazla hissediliyordu ve kalabalığın arasından geçerken bir kumaş parçası hafifçe ellerine değdi. “Affedersiniz,” diye mırıldandı. İki Hopi* kadını, araya sıkışması için ona yer açarken şapkalarının altından ona doğru baktılar. Vücutları parçalanmış ve kırılmış bir grup Çinli madenci,— bir mağarada, bir kaza olduğunu düşündü—hareketsiz bir şekilde uzaktan onu seyretti. Turistlerin hiçbiri, boşlukta sendeleyerek yürüyen kıza bakan hayaletleri görmüyordu.

İhtişamının son parçalarına bağlı olarak Grand Silver Otel’de, üç hikaye ortaya çıkmıştı. İçeride, eski armatürlerde yeni ampuller parlıyordu ve Olivia’nın spor ayakkabılarının altında eski bir halı hışırdıyordu. Kasabadaki diğer tüm işyerleri gibi, Grand Silver Otel de kendi hayaletini tanıtarak ayakta kalmaya çalışıyordu. Leydi Wailing’in bir yağlı boyası, resepsiyonun üstündeki duvarda asılıydı ve asansör kapısının yanında birçoğu bu yağlı boyanın kopyası olan kartpostalların bulunduğu bir raf aheste aheste dönüyordu. Olivia yaklaşırken masanın arkasından yaşlı kadın gülümsedi. İsim etiketinde *Renee* yazıyordu. “Grand Silver Otel’e hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabiliriz?”.

Olivia, “Hayalet Festivali için buradayım,” dedi. Boş lobide sesi oldukça yüksek çıktı. Kendi konuşmasını dinlemekten nefret ediyordu; bu konuşma süresi onun için kolay değildi. “Bu gece ve yarın gece için bir oda istiyorum ve arabamdan eşyalarımı çıkarmak için de yardıma ihtiyacım var”.

Renee’nin yüzünde bir mutluluk ifadesi belirdi. “Tabii ki. Hayalet Festivali yarın gece ve bu da Bisten’in en büyük eğlence programlarından biri. Gezmek için buraya gelen birkaç turist grubu var, o yüzden yalnız kalmayacaksınız. Tamamen güvendeyiz, ama herkesin içeride kalmasını ve hayaletlerden uzak durmasını istiyoruz,” dedi.

Olivia, “Ben turist değilim,” dedi. “Festivalin yemeğini pişirmek için buradayım.” Ehliyetini ve yere düşmekten son anda kurtardığı öğrenci kimliğini uzattı. “Daha önce de annemle çalıştınız. Amory Chang. ”

Resepsiyonist gözlerini kısarak baktı. “Sen, kötü ruhları kovan Chang’ın kızısın, değil mi? Ona biraz benziyorsun,” dedi. *Kibarlıktan böyle konuşuyor*, diye düşündü Olivia. “Anneniz, yıllarca yaz aylarında, hayaletlerin yaşayanların arasında yürüdüğü o gecelerde bize yardım ederdi. Yemekleri de tabi ki olağanüstüydü,” dedi.

Olivia “*Teşekkür ederim*,” demek istedi, ama kelimeler ağzından çıkamadı. Renee, bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Seni Hayalet Festivali için sabırsızlıkla bekliyorduk. Kötü ruhları kovan Chang, her zaman harikaydı. Mükemmel şovları ve Chang’ın çalışmaları kasabayı yıllarca güvende tuttu.” Olivia, odasına yerleşirken, Renee durakladı. “Bu arada. Leydi Wailing’imiz gitgide asileşiyor. Bu durumu düzeltmek mi yoksa onun yerine başkasını mı bulmak istersiniz? Annenizin hayaletimizle ilgilenmesinden bu yana yaklaşık on yıl geçti. ”

Leydi Wailing'nin tablosu sakın bir şekilde duvara asılı duruyordu. Tablo, bir gelinlik giyen ve yüzünü gizlemek için örtü örten heybetli genç bir kadını tasvir ediyordu. Gece geç saatlerde ağlamaları ara sıra hala duyulabilen, reddedilmiş ve intihara eğilimli bir gelindi. Çok gerçekçi değildi. "Ben onunla ilgileneceğim," dedi Olivia.

Renee ve otelde çalışan iki kişi—hizmetçi ve muhtemelen hizmetçinin oğlu olan genç bir adam—Olivia'nın soya sosu tencelerini ve et salamuralarını, arabasından otel mutfağına taşımasına yardımcı oldular. Bunların ardından pirinç, yemek pişirme malzemeleri ve farklı et çeşitlerinin olduğu kese kâğıtlarını da taşıdılar. Bisden'deki süpermarkette çeşitler sınırlı olduğu için, Olivia, Toyota'nın arka koltuğuna ve bagajına sığabilecek her şeyi getirmişti. Yiyecekleri içeriye taşıırken, Olivia bir an ön taraftaki hayaletleri gördü. Oyuncular gitmişti ve şimdi de hayaletler onlardan biri gibi Olivia ve otel çalışanlarına bakıyordu.

Havada yaklaşan yağmurun kokusu vardı. Olivia daha hızlı yürüdü.

Olivia, eski Bisden otellerindeki bütün diğer mutfaklarda olduğu gibi bu mutfakta da bulunan küçük alana baktı ve telefonunu kontrol etti. İnternet ve sinyal yoktu. Ancak yakınlardaki dükkânlara ait birkaç kilitli şifre vardı. Grand Silver'ın kendi yönlendiricisi vardı ve Renee Olivia'ya uzun, eski moda bir metal anahtarla birlikte bir şifre verdi. "Oda üç yüz dokuzda kalacaksın," dedi.

Olivia, daha sonraki birkaç saatini mutfakta bir şeyler doğrayarak, onların tadına bakarak ve bir şeyler hazırlayarak geçirdi. İşini bitirdiğinde gece olmuştu. Odaya çıktığında, yatağın yanında yere çömeldi. Tütsü ve tütsü kağıdı paketlerini hazırladı. Yeterince getirdiğini düşündü. Yeterli tütsü, yeterli yiyecek...

Hayır, yeterli olurdu tabi ki. Küçük seramik bir kâsenin içini boşalttı ve üzerine bir avuç kuru portakal kabuğu koydu ve ardından üzerine bir kibrit yaktı. Bir zamanlar, annesi ona yanan portakal kabuğu dumanının hayaletleri uzak tutacağını öğretmişti. Bu da onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Olivia tereddüt etti. Alevler kibriti ve ardından parmaklarını yaladı. Bir saniye sonra, kibriti silkeledi ve attı.

Olivia yatağına geçtiğinde, rüzgar pencerelere çarpıyordu. Üst kattan gelen belli belirsiz ayak sesleri ve bir kadının hıçkırarak ağlama sesi, onu hayallere sürükledi.

Olivia'nın hatırlayabildiği kadarıyla her Hayalet Festivali'nde yağmur yağardı. Annesinin takviminin yedinci ayında ve babasının takviminin sekizinci ayında, annesi Olivia'yı babasına ve büyükannesine bırakır ve küçük minibüsünü yiyeceklerle doldurup birkaç günlüğüne güneye inerdi. Muson mevsimiydi ve sağanak yağmur yolları ve taşlıkları, evlerin arkasını temizleyen bir sel olup taşardı. Ama gökyüzü aydınlandığında, annesi boş bir bagajla ve altı ayda kazandığından daha fazla parayla geri dönerdi.

Bir süre, annesi Olivia'ya nereye gittiğini ya da ne yaptığını söylememişti. Ama, Olivia'nın sekiz yaşına girdiği yıl, onu içinde yiyeceklerin bulunduğu kese kağıtlarının yanında arka koltuğa oturtmuş ve ilk kez Bidden'e götürmüştü.

"Annenle gel," dedi annesi. Kısa siyah saçlarını gümüş rengi tokayla hafifçe bağlamıştı ve oldukça sağlıklı görünüyordu. "*Bu yılki hayalet festivalinde yardımına ihtiyacım var.*"

Yolculuk birkaç saat sürmüştü ve küçük kasabaya ulaştıklarında, gün batımı yaklaşmıştı.

Ufuk boyunca yavaş yavaş ilerleyen bir çöl musonu fırtınası da yaklaşıyordu. O gece Grand Silver Otel'e giriş yaptılar, bununla birlikte gelecek yıllarda, birçok memnun otel sahibinden ödemeleri toplayarak otelden otele gezeceklerdi. Şehirdeki her otel, festivale ev sahipliği yapma ve o yılki turistlerin çoğunu çekme şansına sahip olmak isterdi. Annesi Olivia'ya, kendi annesinin ve ondan önce de Chang kadınlarının, bu ülkede ve kendi ülkelerinde Hayalet Festivali için yemek yaptıklarını ve nadiren bir yıldan fazla bir süre bir yerde kaldıklarını söylemişti.

Yatmak için hazırlanırken annesi, *"Farklı hayaletler farklı mekanlara bağlıdır, Olivia,"* dedi. Lamba yüzünde sıcak bir parıltı yarattı. *"Hayaletler bazen belirli yerlere bağlanırlar ve bazen insanlara bağlanırlar ve ayrılamazlar. Ziyafet vermek, bir yıl önce yemek yeme fırsatını kaçıranlara yiyecek getirmek anlamına gelir. İyi hizmet, başkalarına karşı düşünceli olmakla ilgilidir."*

Annesi bütün geceyi ve ertesi günü hazırlıkla ve yemek pişirmekle geçirmişti ve Olivia ona elinden geldiğince yardım etmişti. Olivia küçük bir metal taburenin üzerine çıkmış, sebzeleri kesmişti. Kesimleri, annesinin sıkı gözetimi altında bile dikkatli ve düzgündü. Bazen, pencerelerden dışarıya bakıyordu, yağmurda koşuşan turistleri izliyordu, hayaletleri gördükleri zaman, hatta uzak bir mesafeden bile, turistlerin gözleri büyüyordu.

Bir çift bambu sandviçi hazırlarken "Onlardan korkuyorlar," dedi annesi. "Şimdi onları görebilirler."

"Her zaman hayaletleri göremiyorlar mı?" diye sordu.

"Senin ve benim gibi değil. Festival, hayaletlerin, yaşayanların onlardan olmalarını istediklerinin aksine, en

fazla kendileri gibi oldukları zamandır. Hiç kimse bu gece gördüklerinden hoşlanmayacak.”

Olivia’nın kolları yorulduğunda, annesi mola vermesi için onu mutfaktan göndermişti. Annesinin otelden istediği uzun ziyafet masası ön verandaya kurulmuştu. Masanın altına doğru emekleyip, gün bitip lambalar yanana kadar kırmızı-kahverengi çamurların biriktiği, derelerin oluştuğu caddeye düşen yağmuru izlemişti.

GameBoy oyuncağını arabada unutmuştu. Olivia’nın bir şemsiyesi yoktu, ama yine de kıyafetlerinin ıslanmasına aldırmadan dışarıya, yağmura attı kendini. Her yıl sadece iki hafta yağmur yağardı ve yüzüne çarpan serin damlacıklar onu enerjiyle doldurmuştu. Bulabildiği en büyük su birikintilerine kasten sıçrayarak, sokakta annesinin arabasına doğru hızla koştu.

Karanlık sokağın yarısına geldiğinde, bir ses onu durdurdu: “Sen buralı değilsin.”

Olivia birden döndü. Sütuna yaslanmış bir hayalet, Bisten Genel Mağazası’nın tentesi altında dikiliyordu. Hayattayken demir yolunda çalışan diğer birçok insan gibi, bir pamuklu gömlek ve pantolon giymişti. Çinli hayaletler arasında çok fazla kadın yoktu. Ama bu, Olivia gibi koyu kahverengi saçlı, küçük ağızlı ve kara gözlü bir kızdı. Olivia’dan biraz daha büyük görünüyordu, ama Olivia’nın annesi kadar değildi.

“Biri seni mi kaybetti?” dedi hayalet.

Olivia, “Kimse beni kaybetmedi,” dedi. “Gameboy oyuncağımı almaya geldim.” Tente altına biraz daha yaklaştı, hayalet geri çekilmedi. Olivia, koluna dokunmak için uzandığında, eli içinden geçti. “Adınız ne?”

“Mei Ling,” dedi hayalet. Sesi memnun geliyordu. Olivia aralarındaki mesafeden, inşaat kazalarında

hayatını kaybeden diğer birçok Çinli hayalet gibi onun da bacaklarının ezilmiş olduğunu görebiliyordu. “Gerçi annem bana Sadie der.”

“Ben Olivia,” dedi Olivia. “Büyükannem bana bir Çinli ismi verdi, ama babam onu kullanmamı sevmiyor.” Küçükken bir gece, babasının büyükannesiyile konuşmasına kulak misafiri olmuştu. “*Diğer çocuklar okulda onu kızdırdığında ne yapacak?*” dedi. Olivia babasına diğer çocukların onunla dalga geçtiğini, bir isim verdiğini ya da isim vermediğini söylememiştir.

“Gameboy oyuncağının ne olduğunu bilmiyorum,” dedi hayalet. “Sen onu almaya giderken ben de seninle gelebilir miyim?”

Olivia’nın aklına annesinin sözleri geldi. Annesi defalarca, “*yabancılarla konuşma,*” demişti. “*Ve hayaletlere, özellikle de Hayalet Festivali zamanında onlara güvenme,*” demişti. “Hayır,” dedi. “Hemen orada zaten, ben alırım.”

Ama hayalet onu takip etti. Olivia daha hızlı koşmaya başladı ve gece karardıkça, hayaletin ezilmiş ayak bileklerinin gıcırtiları daha yüksek ses çıkartıyordu. Bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Caddede suyun gitmesi için oluklar olmadığı için, yağmur artan sağanakla birlikte hızla akıyordu.

Araba neredeydi? Hava kararmıştı ve lambaların ışıkları belli belirsiz görünüyordu ve hayalet, Olivia’nın arkasındaydı, yalpalayarak ilerliyordu, çok hızlı hareket ediyordu—

Olivia’nın ayağı kaymıştı ve arkaya doğru suya düştü. Sert bir şekilde başını bir taşa vurmuş ve sel onu sürüklemişti, yuvarlanıyordu ve zor nefes alıyordu. Çok fazla su içmişti. Olivia boğuluyordu ve kendini yukarı itmeye çalışmış, ama avuç içleri gevşek çakılın üzerinde kayıyordu ve suyun dibinde elleri kayıyordu.

Boğuluyordu. Yılda iki hafta yağmur yağıyordu, ve bu seferki onu öldürecek olandı.

Bir hayalet olarak geri döndüğünde, ciğerleri sonsuza kadar suyla mı dolu olacaktı?

Olivia suda çırpınıyordu ve birisi kolunu tuttu. Hayalet onu sudan çıkarmıştı. Olivia öksürdükçe hayalet Olivia'nın sırtını ovuşturuyordu, eli kırık parmaklarına kadar sağlam ve ılıktı. Pamuk iş elbisesi tamamen ıslanmıştı.

Olivia'nın başı acıyla zonkluyordu.

Mei Ling onu kaldırmış ve göğsüne yaslamıştı. Hayaletin kalp atışı yoktu. Daha sonra yükselen suları sıçratarak koştular, ve kasaba meydanına geri döndüler. Olivia'nın gördüğü en son şey, Grand Silver Otel'in sıvalı duvarları ve ay ışığında dalgalanan yeni sağlam bedenleriyle annesinin ziyafet masasına üşüşen hayalet sürüleriydi.

Olivia çok erken uyandı, kalbinin küt küt atış sesini duyuyordu. Çatıdan, sanki biri üzerine taş yerleştiriyormuş gibi bir ses geldi. Şiddetli yağmurun onu çevreleyen sessiz haykırışlarını duydu ve perdeyi açtığında, yıllar önce olduğu gibi, caddenin su dolu olduğunu gördü. Hiçbir canlı insan, dışarıda değildi, hatta dünkü oyuncular bile. Ama hayaletler—birçoğu, neredeyse sayılamayacak kadar çok fazlası—yağmurdan korunmak için kümelenmiş vücutlarıyla sundurma çatılar ve tenteler altında toplanmıştı.

Yukarıda, ağlama sesi durmuştu. Dün gece, yarım kalan rüyaların bulanıklığıyla, kadının sesi tanıdık gelmişti. Olivia dikkatlice dinledi, ama fırtınadan başka hiçbir şey duyamadı.

Cevapsız arama olup olmadığını kontrol etmek için telefonuna baktı ve hiç cevapsız arama yoktu. Telefon servisi ağı yoktu. Fakat internet vardı, bu yüzden babasına

e-posta gönderdi: “Sağ salim Bisden’e geldim. Bugün tüm gün yemek pişireceğim. Yakında evde olacağım. Seni seviyorum. Yemek yemeyi unutma.”

Annesinin bütün mesajlarını ve e-postalarını aynı şekilde sonlandırdığını hatırladı. Artık çok geçti. Çoktan gönder tuşuna basmıştı. Dudağını ısırdı ve kotunu giymek için kalktı.

Erken saate ve yağan yağmura rağmen, hayaletler çoktan sokağa çıkmışlardı bile. Olivia onların yanından geçip yürüdü; hayaletler, sıska, aklıktan kurumuş boyunlarının üzerindeki kafalarını baykuşlar gibi çevirerek onu izlediler. Kararmış bulutların arasından zar zor görünen dolunayın gökyüzünde belli belirsiz bir görüntüsü vardı. Olivia arabasına doğru giderken, malzemeleri mutfağa taşımasına yardım eden delikanlı peşinden koştu. Nefes nefese “Selam,” diye seslendi. “Annem bir şeye ihtiyacın olursa yardım etmemi istedi.”

Olivia ona doğru baktı. Kendisiyle aynı yaşta görünüyordu, en fazla on yedi. Delikanlının adını hatırlayamadı. Olivia, “Market alışverişi için çıkmak üzereyim,” dedi.

“Eğer istersen taşımana yardım ederim. Benim için bir sakıncası yok.” Delikanlı gülümsedi. “Benim adım Carlos.”

Olivia, onun güçlü göründüğünü kabul etti. Kolları ve vücudu çok kaslıydı. Gülümsediğinde sevimli gamzeleri ortaya çıkıyordu. Eğer Olivia erkeklerle ilgilenseydi, onu çekici bulabilirdi. “Ben Olivia,” dedi. “Gerçi, birçok şey alacağım.”

“Hayaletlerin çok yemek yediğini düşünmüyordum, ama anlaşılan çok yiyorlar.” Yağmurdan ve tentelerin altında onları izleyen hayaletlerden rahatsız görünmüyordu. Zaten hayaletleri de görmüş gibi durmuyordu.

Olivia, Bissen'deki süpermarketin en iyi yönünün fiyatlarındaki ucuzluk olduğunu düşündü. Arka tezgâha doğru yöneldi ve iki düzine taze balık satın aldı. Bunlar ölüydü—evin arkasındaki Çin pazarındaki su depolarında yüzen canlı balıklar kadar taze değillerdi, ama taze olmaları gerekiyordu (ama yine de taze sayılırlardı). Sepeti taze ürünle doldurdu: yeşil soğan, havuç, sarımsak, yemeğe koyulan otlar... Dört sandık portakal. Bissen'de bir Costco'nun¹ olmaması kötüydü.

Carlos çok konuşuyordu ama verdiği sözü tuttu. Alışverişin sonunda yiyeceklerin taşınmasında ve arabaya koyulmasında Olivia'ya yardım etti. Ona eğitim hayatı hakkında her şeyi anlattı (Olivia'dan bir yaş daha küçüktü). Arizona Eyaleti'ne gidip makine mühendisliği okuma arzusunu, güzel ve aynı zamanda hevesli bir mühendis olan erkek arkadaşı Sean'i anlattı. Şiddetli yağmurun altında yolculuk yaparken, "Peki ya sen?" dedi. "Hoşlandığın biri var mı?"

"Vardı," dedi Olivia. "Ama bir süre önce ayrıldık." İlkbaharda bir buçuk yılımız dolmuştu. Priya, Olivia'nın okulunda bir üst sınıftaydı ve bir East-Coast kolejine gittiğini öğrenince, çok mutlu olmuştu.

Olivia, Priya'ya ayak bağı olmak istemiyordu. Priya'nın doğuya gitmesiyle ve Olivia'nın da Arizona'da kalmasıyla birlikte, bir şeyleri bitirmek mantıklı gelmişti. Fakat Priya onunla aynı fikirde değildi, her ne kadar Olivia bu durum karşısında ağlamasa da, Priya gözyaşları içinde Olivia'yı kendisiyle birlikte Boston'a gelecek kadar önem vermemekle suçluyordu.

Olivia, "*Sen buralardan gidiyorsun, sadece senin için Boston'a taşınamam,*" dedi.

¹ toptan satış yapan bir market

Priya, dalgali siyah saçlarını yüzünden çekti ve ona uzun uzun baktı.

“Bunun, benim bahsettiğim şeyle alakalı olmadığını biliyorsun. Birlikte olduğumuz zamanlarda, yemek yerken, film seyrederken ya da her neyse, her zaman benden uzaksın. Benimle değil, başka bir yerde gibisin.” Dudaklarını bükerek *“Yoksa başka biri mi var?”* diye sordu.

Koyu renk pamuklu pantolon giymiş, saçları omuzlarından aşağı dökülen ve onu sudan çekip çıkartan bir kızın hayali vardı zihninde. Bir de, hastanede yalnız kalan, uykuya dalıncaya kadar dizi izleyen annesinin hayali vardı. Priya’ya her ikisinden de hiç bahsetmemişti, çünkü birbirlerinden o kadar uzaktılar. *“Hayır,”* dedi Olivia.

Priya üniversite için Boston’a gittiği zaman, onlar çoktan ayrılmışlardı.

Olivia ve Carlos, yolun geri kalanına sessiz bir şekilde devam ettiler. Arabayı boşaltırken, Carlos durdu. Olivia ona baktı. *“Bu ne?”*

Carlo, *“Düşündüm de-,”* dedi ve sustu, kaşlarını çatı. Solgun görünüyordu. *“Bir şey gördüğümü sandım. Orada, solunda. Ama şimdi gitti.”*

Olivia o tarafa baktı. Yaşlı bir adamın hayaleti, vücudu hastalık yüzünden çok çekmişti, o da Olivia’ya baktı. Çökmüş gözleri parlıyordu. *“Hiçbir şey görmüyorum,”* dedi Olivia.

Acele ederek, *“Haydi geri kalanları içeriye taşıyalım,”* dedi Carlos.

Olivia hayalete son bir kez daha baktı ve devam etti. Carlos onları görmeye başladıysa, hızlı bir şekilde pişirmeliydi. Ay yükseliyordu ve Hayalet Festivali yaklaşıyordu. Olivia’nın avuç içleri terlemeye başladı,

hemen avuçlarını kotuna silerek, Hayalet Festivali broşürleriyle lobide dolanan turistlerin arasından geçerek içeriye girdi.

Olivia, malzemelerini yemek sırasına göre tezgahın üzerine yerleştirdi.

Ördek, domuz eti, karides, balık... Kış kavununun mevsimi değildi, ama eve dönerken Çin marketinin birinden onu da satın almıştı. Baharatlar, et salamuraları... Kırmızı fasulye, susam yağı, şeker, tuz... Son iki gününü hazırlamakla geçirdiği çin lahanası, yeşil fasulye, nilüfer kökü ve soslar.

Carlos kapının yanında yaslanmış duruyordu. “Yapacak işin yok mu?” dedi Olivia, sonra biraz duraksadı. *Fazlasıyla açık sözlüydü. Bu sözler yanlıştı.* Aslında, sözcükler Olivia’nın ağzından çıktığında her zaman yanlıştı.

“Ben yaparım,” dedi Carlos. Sakin görünüyordu. Olivia’nın göğsündeki sıkı düğüm gevşedi. “Yapabilirsem yardım etmek isterim. Kesmeye ve hazırlamaya yardımcı olacak birine ihtiyacın var, öyle değil mi? Ben bu mutfakta her zaman yemek yaparım.”

Olivia’nın üstünde bir rahatlama vardı. “Teşekkür ederim,” dedi sessizce. Düzgün şekilde sıraladığı sebzelerini gösterdi. “Bunları kesebilirsin. Sarımsaklar ezilecek, yeşil soğan bir parmaktan daha uzun olmayacak şekilde doğranacak. Havuçlar ince ince dilimlenecek ve kış kavunu küp küp kesilecek.”

“Bir tarif listen var mı?”

“Sadece kafamda,” dedi Olivia. Annesi de böyle yapardı.

Carlos iç çekti ve bir bıçak aldı. “Tamam. Hadi çalışmaya başlayalım.”

Saatlerce çalıştılar ve çok geçmeden birbirlerine uyum sağlamaya başladılar. Lavabonun üzerindeki

saat ilerliyordu, gün ışığı yavaş yavaş azalıyor ve hava kararıyordu. Olivia, insanların evlerine girip kapılarını kilitlediğini ve perdelerini kapattığını görmek için dışarıya bakma ihtiyacı duymadı. Sadece meraklı turistler, her otelin caddeyi gören tarafındaki büyük cam pencerelerden dışarıyı izliyorlardı. Grand Silver hariç tüm oteller ön kapılarını kapatacaktı.

Grand Silver Otel kapatamazdı da zaten, çünkü Olivia hala telaşla yemek yapıyordu. Otelin eşikleri, kötülük etmek isteyen hayaletleri engellemek için kağıt tılsımlarla kaplıydı.

Zaman hızla geçiyordu. Olivia pişirdi, kızarttı ve buğulama yaptı. Kasları ağrıyordu, fakat adrenalin ve korku bedenini ve aklını dinç tutuyordu. Dışarıdan gelen yükselen ruh enerjisi, kafasında gergin ve yoğun bir uğultu oluşturdu. Duvarların içindeki hayaletleri duyabiliyordu—fısıldayan, bekleyen—ve takındığı ifadeden Carlos'un da duyabildiği anlaşılıyordu. Daha sonra otelin içinden sızlanma sesi ve tavandan, hava deliklerinin olduğu yerlerden yüksek topuklularıyla kırık ayakların sürüklenme sesi geldi.

Ay yükseldi ve Olivia yemekleri tabaklara koymaya başladı.

Olivia'nın annesi hastalandıktan sonra, hareket edemeyecek kadar zayıf düşmüştü. Annesi, enerjisini korumak için hareketsiz kalması gerektiğini düşünüyordu. Hareket etmek onun midesini bulandırıyor. Ama babasının ona yetişemeyeceği tek yer mutfaktı. Ayakta durmakta güçlük çekerken bile, hala ailesi için yemek pişirmekte ısrarlıydı. Olivia, ocağın yanındaki sandalyeye oturmasına yardım etmişti ve annesi tüm yemeklerin doğru şekilde pişirildiğinden emin olana kadar saatlerce orada oturdu. Olivia, annesinin yükünü hafifletmek için sıvıları ölçer ve pirinci pişirir, tüm malzemeleri doğrardı. Annesi endişelenmesin diye elinden geleni yapardı.

Bir öğleden sonra annesi gülümsedi. “Bu konuda her geçen gün çok daha iyi oluyorsun. Buna çok memnunum. Ben gittiğimde bunları sen yapmak zorunda kalacaksın.”

Olivia’nın boğazında bir düğüm oldu. “Bu olmayacak.”

Ben senin yerini dolduramam, diye düşündü. “Benden daha iyi olacaksın”

“Susam tohumlarını yakma,” dedi annesi ve Olivia hemen içeri girerek tohumları yanmağtan kurtardı. “Tamam güzel. Güvenli bir yerde soğumalarını sağla.”

Olivia onları küçük bir kaseye koydu. Elleri titriyordu. “Seni kaybedemem. Babam seni kaybedemez. İyileşeceksin. Bunu biliyorum.”

Annesi elini uzattı. Parmakları çok cansız ve zayıftı. “Sana öğrettiğim her şeye sahip çıkarsan, o zaman seni asla terk etmeyeceğime söz veriyorum.” Olivia’nın elini tuttu ve sıktı. “Seni seviyorum Xi Yi.”

Olivia, büyükannesinin ölümünden beri, yıllardır bu ismi duymamıştı. Gözlerinden yaşlar döküldü. “Anne—”

Mutfaktaki zamanlayıcı bozulmuştu. Annesi ging do pai gwut* yemeğini ocaktan aldı ve bir seramik tabağa boşaltı. “Unutma,” dedi Olivia’ya. “Şimdi bunu al ve masaya götür.”

Grand Silver’ın verandasında, sağanak yağmurdan korunaklı bir şekilde duran ziyafet masası hazırды. Masanın etrafında otelin kapılarına kadar devam eden tılsımlarla çevriliydi. Tılsımların kenarları boyunca, hayaletler kendi aralarında fısıldayarak toplandılar. Sadece bir gece için, gün doğana kadar, hepsi de et ve kemiğe bürünmüştü. Kasvetli bulutların arasından, dolunay kötü niyetli bir göz gibi görünüyordu.

Olivia, devasa tencerelerle ve metal tabaklarla dolu bir servis arabasıyla, lobide toplanan turistlerin sorularını duymazdan gelerek dışarı çıktı.

Olivia Carlos'un onu verandaya kadar takip etmesine izin vermedi, ama kapının eşiğinden geçerken Carlos'un bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Bir dizi et ve yumuşak, soluk ve buğulanmış çöreklerle hazırlanmış masanın ortasına Pekin ördeğini yerleştirdi. Tencerelerin kapaklarını açtı ve kış karpuzu çorbasının kokusu sisli havada yükseldi. Tabakları olabildiğince çabuk doldurmaya başladı.

Bakır kokulu tılsım vücutlarını harekete geçirdiğinde, hayaletler fısıldaşmaya başladılar, elleriyle bariyerleri ittiler. Olivia'nın sırtından soğuk terler aktı. Ancak çorbaları kâseye doldurmaya devam ettiği için elleri olduğu gibi kaldı. Sonunda, masanın üzeri neredeyse tamamen dolmuştu. Olivia, kapıdan masaya dar ve engelsiz bir geçişin olması için bir başka tılsım sırasına geçerek geri adım attı.

Olivia sesini yükselterek, "Hoş geldiniz, onur konukları. Benim adım Olivia Chang. Hazırladığım yemeklerden yiyebilmeniz ve ruhlarınızın huzur bulabilmesi için size bir ziyafet hazırladım." Annesi bu konuşmayı birçok kez yapmıştı ve Olivia da konuşurken hata yapmadı. "Lütfen gelin. Masaya hoş geldiniz."

Bununla birlikte, Olivia masanın etrafındaki tılsım bariyerini kaldırdı. Hayaletler yemekleri yemeye başladılar. Tabak ve yemek çubuklarını almak için birbirlerini itip kakıyorlardı. Bazıları ellerini kullanarak yiyecekleri olabildiğince hızlı bir şekilde ağızına götürüyordu. Açlıktan insanlara bakmıyorlardı bile. Vahşice yemeklere, etlere saldırıyorlardı ve kafalarını çorba kâselerine daldırıyor istedikleri yemekleri almak için yanındakilere homurdanıyorlardı. Hayaletler yemekleri yedikçe sanki yemekler buharlaşıyordu. Yediler, yediler, yediler.

Yeterince yapmamışım, diye düşündü Olivia. Yüreğinde bir korku ve endişe oluştu. Bütün bu insanlar benim masama geldi ve ben onlara hizmet edemedim.

Nefes al.

Nefes aldı. Daha fazla yemek getirmek için yemek arabasını aldı. Tatlı soslu karides, zencefilli ve yeşil soğanlı yengeç. Keskin tadı, tuzlu sosuyla balıklar. Taze, marine edilmiş sığır eti, ızgarada hala cızırıyordu. Acı biberli sosuyla domuz pirzolası Bak cheet gai*, annesinin kızartılmış susam tohumu serpiştirilmiş parlak kırmızı sosuyla tatlı ging do pai gwut yemeği. (Olivia'nın kalbi ağrıyordu) Ve son olarak, dilimlenmiş portakallar ve tatlı kırmızı fasulye çorbası. Olivia getirdiklerini masaya koyar koymaz, hayaletler hepsini hemen bitiriyorlardı. Fakat Olivia hızlı ve kararlı bir şekilde bu tempoya ayak uydurup yiyecekleri getirmeye devam etti.

Gece bitmek bilmiyordu ve karnını doldurup gidenlerin yerine daha fazla hayalet masaya akın ediyordu. Ay yavaş yavaş gökyüzünde sürükleniyordu. Kargaşanın biraz durgunlaştığı zamanlarda Olivia küçük bir ateşin üzerine tütsü ve tütsü kağıdı yakarak onları izlemeye devam etti. Közler havada dilekler gibi uçuşuyordu ve birer birer sanki göz kırpmıyorlardı. Hiç durmaksızın yağmur yağıyordu.

Mei Ling görünmüyordu. Olivia dudağını ısırarak masaya baktı. Dudağını o kadar sert ısırmişti ki dudağının dersi soyulmuştu. Hayaletler geldi, bazıları sessizce yemek yiyor, bazıları da aç kurt gibi yiyordu. Gözlerindeki vahşilik, üzüntüleri, korkuları ve öfkeleri, onlar yedikçe bunların hepsi azalıyordu. "Al ve ye," dedi. En çok ağlayan, gülen ve aşına oldukları bu yemekleri en çok beğenen Çin-Amerikan hayaletleriydi. "Teşekkürler," dediler, birbiri ardına. "Bunu bir daha tadacağımı hiç düşünmemiştim." Ve birbiri ardına, yok oldular, sonunda dinlenmek için kayboldular.

Kötü ruhları kovan Chang olarak bu yüzden buradaydı. En basit anlamıyla bu bir şeytan çıkarma işiydi. Ancak

onun işi kovmak değildi; Onun rolü, yalnız ruhları sakinleştirmek ve onlara özgürlük sağlamaktı.

Olivia, ayak seslerini ve gece duyduğu ağlama sesini düşündü. Elindeki tütsü kâğıtlarını havaya attı ve lobideki turist kümesinin arasından içeriye girdi. Onunla konuşmaya çalıştılar, ama Olivia onları duymadı. Leydi Wailing'in portresine bakarak, resepsiyonda bekledi.

Dün, Renee, tezgahın üzerine eğilmiş ve ona gülümsüyordu. *"Leydi Wailing'imiz gitgide asileşiyor. Bu durumu düzeltmek mi yoksa onun yerine başkasını mı bulmak istersiniz?"*

Bir hayalet salıverilmeden bir yerde ne kadar çok kalırsa, o kadar çok huzursuz olurdu. Bisdén'de perili cazibe turizmi zamanlarını yaşadı ve tüketti. Hayaletler ortaya çıkıp sorun çıkardığında, hikayelere meşruluk kazandırdı. Çok uzun süre hapsolmuş hayaletler deliye döndüğü zaman insanlar incindi.

Olivia, yüzü tülle örtülü Leydi Wailing tablosuna baktı. Olivia, Grand Silver'daki ilk hayalet festivalinden beri, on yıldır bir kez olsun Mei Ling'i görmemişti.

O tül örtünün altında, Leydi Wailing herkes olabilirdi.

Döndü ve mutfığa koştu. Hala yeterli pirinç pilavı vardı, en azından bir kase. Dışarıdaki masada bulunan her şey yenmiş ve bitirilmişti. Olivia pirinç pilavının da biteceğini ummuştu. Üçüncü kata, odasına çıktı. Olivia yukarıya çıkarken, o tanıdık ağlama sesi geliyordu ve bu kez daha hızlı çıktı. Olivia kapıyı açtığında, aşağıdaki festivali izlediği pencerenin önünde duran bir kadın gördü. Kadın, etek uçları kirli bir gelinlik giymişti ve uzun beyaz bir duvağı vardı. Olivia'ya döndü.

Olivia, boynundan tılsım kolyesini çıkardı ve yanına yere koydu. Elindeki pirinç pilavı ile yavaşça yaklaştı. “Sana yemek için bir şey getirdim,” dedi. Bu kez, kendi sesi kulaklarına çok yüksek gelmiyordu. “Çok fazla değil. Ama sen aç gibisin. Lütfen, onur konuğu, al ve ye.”

Leydi Wailing hareket etmedi, ama Olivia’nın yaklaşmasına izin verdi. Pilavın buharı hafifçe havaya karıştı. Yağmur içeriye girmek istercesine pencerelere vura vura yağıyordu. Olivia elindeki tabağı uzattı.

Hayalet tabağı aldı ve geri çekildi. Elleri ılık ve sağlamdı.

Olivia yavaşça örtüsünü arkasına itti.

Olivia’nın annesi öldüğünde, bir hayalet olarak geri gelmemiştir. Olivia biraz da olsa onun gelmesini bekliyordu. Fakat, hastane odasında, babası onu yaşam desteğinden çıkarmayı seçtiğinde ya da yatak odasında babasının yalnız ağladığını duyduğu gecelerde annesi görünmemiştir. Cenaze töreninde, sadece tabutunda annesi şeklinde sessiz bir beden vardı.

İnsanlar huzursuz olduklarında, bitmemiş bir işleri olduğunda ya da geçmeyecek bir pişmanlıkları olduğunda hayalet olurlardı. Sevdikleri onları unuttuğunda veya onlara saygı göstermediğinde de hayalet olurlardı. Olivia aşırı sıcakların olduğu günlerde yangın uyarılarına rağmen tütsü yakardı ve bazı günlerde, annesinin sunağına koymak için pişirdiği ne varsa küçük bir tabağa koyardı. Ama o küçük tapınağı odasında, babasından uzak tutardı. Babası onu ne zaman görse, dudaklarını büker ve hemen oradan ayrılırdı, kederi onu başka bir yere sürüklerdi.

Olivia farklı bir yerde olmak için okuldan geç gelmeye başladı. Kütüphanede saklanarak arkadaşlarından kaçardı.

Notları eski seviyesinden daha aşağı düştü ve sonra düzeldi. Yavaş yavaş, annesinin gittiğini anlıyordu. Sadece ölü—ve bir—hayalet olarak gitmemiştir, o gitmişti.

İnsanlar sadece onları bu yere bağlayan bir şeyleri olduğunda hayalet oldular. Görünüyordu ki Olivia'nın annesini buraya bağlayan hiçbir şey yoktu.

Olivia üniversiteye başvurmadı. Her seferinde, başvuruların aile bölümlerini dolduracağı zaman Anne—Baba İsmi? Eğitim seviyesi? İlişki? Yaşıyor? Öldü?—kafası harekete geçmesini engelleyen şeylerle doluyordu. Deneme soruları anlamsızdı: “Geçen yaz ne yaptın ve bu seni nasıl etkiledi?” sorusu ona hastanenin çirkin ve son derece pis kokusunu ve ne kadar istese de bunları asla unutamayacağını hatırlattı. Ayrıca, birisi babasıyla ilgilenmek zorundaydı. Onu da bırakamazdı.

Olivia Priya ile ilişkisinin parçalanmasına izin verdi.

Arkadaşları üniversite için hazırlanıp giderken, Olivia yemek yaptı, faturaları ödedi ve yine yemek yaptı. Annesinin tüm e-postalarını kendi e-posta adresine yönlendirmeyi ve annesinin sunağının önündeki küçük yemek tabağını doldurmayı unutmadı. Grand Silver Otel’den gelen, Kötü ruhları kovan Chang’den o yılki Hayalet Festivali için bir ziyafet hazırlamasını isteyen e-postayı açtığı anda, Olivia’nın kalbi yerinden çıkacak gibi attı.

Ruhların aramızda yürüdüğü bir gece.

Annesine, her yıl ziyafeti hazırlamasına yardımcı olmuştu, ancak hiç tek başına hazırlamamıştı. Ve o, Bisten’deki ilk yazdan beri Grand Silver’a tekrar gitmemişti.

O akşam, elindeki peçeteyi masanın altında kıvrarak “Baba, Ağustos’ta Bisten’e gidiyorum,” dedi.

Babası hüzünlü bir gülümseme ile baktı. Son birkaç ayda onun çok yaşlandığını fark etti. “Biliyorum,” dedi babası.

Olivia kendini bir yabancıya bakıyormuş gibi buldu. Yaşlılık ve açlıkla yıpranmış sert bir yüz.

O, Mei Ling değildi. Annesi değildi. Tanıdığı biri değildi.

Olivia “Sen kimsin?” diye fısıldadı ve hayalet ona sessizce baktı. Eski Çinli kadının bakışları ifadesizdi. Etrafında fısıldayarak, üzerine uygun olmayan gelinlikle bir ileri bir geri hareket ediyordu. Olivia, onun bir gelin olup olmadığını ya da kendi isteği dışında birilerinin onu kendi hayaleti olarak hizmet etmesi için' Grand Silver Otel'e bağlayıp bağlamadığını merak etti. Bu kadın, otelin broşürlerinde yer alan Leydi Wailing olarak tanıtılan genç, güzel ve beyaz bir kız gibi görünmüyordu. Belki de onu burada tuzağa düşürmüş olan kişi için bu önemli değildi.

Ama gerçeklerin ortaya çıkartılması için bir gece varsa, o da bu geceydi. Annesi şöyle demişti: “Festival sırasında hayaletler en çok kendileri gibidirler, yaşayanların istediği gibi değildirler.” Olivia'nın istediği gibi değildi.

Festival gecesi özgürlük için bir şanstı.

Olivia hayal kırıklığıyla geri çekildi ve kadına gülümsedi. Hayalet için bir çift çubuk hazırladı ve kadın onları aldı, yemeye başladı. Pirinç pilavı fazla değildi. Fakat her lokma ile kadının bakışları keskinleşti ve daha bilinçli hale geldi ve hareketleri daha düzenli hale geldi. Çok geçmeden pilavı bitirdi. Olivia özür dilemek için ağzını açtı, ama önce yabancı konuştu.

“Teşekkür ederim,” dedi. Rahatsız edici bir ses tonu vardı. Olivia, sesinin ağlamasından dolayı mı böyle olduğunu merak etti. “Beni kapıya götürür müsün, çocuk?”

Olivia kolunu tuttu ve onu asansöre götürdü.

Birinci kata inerken, kadın asansörün pirinç duvarlarındaki kendi yansımasına bakıyordu. Onlara bakakalan turistlerin yanından aradaki belirli mesafeyi

koruyarak geçtiler. Olivia, kadının onlara doğru ilerleyen Renee'yi gördüğünü düşündü, ancak turistler birbirlerine o kadar yakın durmuşlardı ki bedenleriyle yolu kapatmışlardı.

Eşikten geçerken, kadın kollarını kaldırdı, beyaz gelinliği ve duvağı parçalara ayrılarak yere düştü. Renee arkalarından bağırdı. Kadın, elbisenin altında dayanıklı bir seyahat giysisi ve geniş bir palto giymişti. Siperini çekiştirerek başına takmaya alışkın olduğu şapkası elindeydi. Omuzlarının güçlü ve kararlı duruşu Olivia'ya büyükannesini hatırlattı.

Kadın, Olivia'nın koluna hafifçe dokunarak, "Yemek için teşekkürler, çocuk," dedi. "Uzun zamandır yalnız kaldıktan sonra, benim için yemek pişiren bir ailenin varlığını unutmuştum. Bana ailemin varlığını hissettirdin." Kadının rengi solmaya başladı, tamamen kaybolmadan önce, Olivia'nın kolunu tuttu. "Git misafirlerini besle."

Olivia etrafına baktı. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ve hayaletlerin çoğu gitmişti. Ama hala masada yiyeceklerin kalıntılarını yiyen birkaç tane hayalet vardı. Bunlardan biri göze çarpıyordu: Pantolon giymiş, koyu kahverengi saçlı ve küçük ağızlı bir kız. Kıyafetleri ve saç ıslaktı. Olivia'yı gördüğü zaman ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı, gülümsedi.

Mei Ling, "Gameboy oyuncağı oynayan kız," dedi. "Büyüdün."

Olivia'nın içinde sıcak, içten bir karşılama yayıldı. Mei Ling onu ilk gördüğünden beri hiç değişmemişti. "Ben yaptım," dedi. "Sayende."

Mei Ling masaya baktı ve iç çekti. "Neredeyse hepsi bitmiş. Çok da güzel görünüyormuş." Ziyafet masasına bakarken, bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Annen Grand Silver’da son kez yemek pişirdiğinde ben de gelecektim, ancak zamanında yetişemedim.”

Olivia bayılacak gibi oldu. Onu Grand Silver’a doğru taşıyarak götüren Mei Ling’i hatırladı. Onun gidişini yavaşlatıp gitmesine engel olmuş olabilir miydi?

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Mei Ling. Olivia’nın saçına dokundu. Elini saçından çektiği zaman, eğri büğrü parmakları hafifçe Olivia’nın alnına değdi. “Yapma. Ben pişman değilim. Zor durumda olan küçük bir çocuk gördüm ve onu kurtarmak için elimden geleni yaptım. Keşke birileri de benim için bunu yapsaydı.”

Annesi, “*hizmetin en önemli kısmının başkalarına karşı düşünceli olmak*” olduğunu söylemişti. Olivia dudağını ısırды ve masaya göz gezdirdi. Tabaklara baktı, ama bütün yiyecekler bitmişti, hatta balık derileri ve gözleri bile yenmişti. “Sana yiyecek bir şeyler bulacağım,” dedi. “Yolunu bulabilmen için seni doyuracağım.”

Mei Ling başını salladı. “Güneş doğuyor, çocuk. Ziyafet bitti. ”

Olivia, yenmiş kemikleri bir tarafa iterek, parmaklarıyla tabakları sıyırdı. Kemiklerin kıkırdakları yenmiş, sosların çoğu da yalanıp yutulmuştu. Mei Ling haklıydı; masanın üzerinde yiyecek kalmamıştı.

Grand Silver’ın kapısının yanında duran servis arabası gözüne çarptı. Rafların arasından belli belirsiz görünen servis arabasının yanına çömeldi. *Orada* diye düşündü. Servis arabasını otelde sürerken, tabaklardan az da olsa sos ve yemek metallerin üzerine dökülmüştü.

Olivia, ahşap spatulasını alarak, dökülen yiyecekleri avucuna doğru dikkatlice sıyırdı. Kalbi ağrıyordu. Elini Mei Ling’e uzatarak, “Hoş geldiniz, onur konuğu,” dedi. “Al ve ye, ruhunun yükselmesine izin ver.”

Mei Ling ağzını açtı, kapattı. Gözlerinde ürkek gözyaşları döküldü. Mei Ling'in sağ elinde yiyecekler, sol elinde özenle tuttuğu Olivia'nın eli vardı. Yedikçe Mei Ling'in ezilmiş parmakları düzeldi ve kemikleri çirkin çatırtı sesleriyle tekrar şekillendi. Yaraları birer birer kapandı.

Olivia, *Benimle kal*, demek istedi. *Yemeğimi yeme. Gitme.* Sustu ve elini sımsıkı tuttu.

Mei Ling, son pirinç tanesini de yuttuğunda, yüzü gözyaşlarıyla doldu. Onları sildi. "Teşekkür ederim," dedi. Sesi boğuktu ama anlaşılırdı.

Olivia, parmaklarını birleştirerek elini tuttu. Sıcaktı, çok sıcaktı.

Arkasında, geri gelen sıcakla birlikte bulutlar saç teli gibi inceliyorlardı. Ay kaybolmuştu ve yağmur dinmişti. Bir iç çekişle, masasındaki son hayalet de sabah havasına karıştı.

AÇ HAYALET FESTİVALİ

Bir Çin Geleneği

Aç Hayalet Festivali veya Yu Lan olarak bilinen festival, yaz sonunda, Ay Takvimi'nin yedinci ayında gerçekleşir. Bu günde, huzursuz ruhların, yaşayanların arasında dolaştığı söylenir. Onları rahatlatmak ve evlerine göndermek için insanlar yemekler verir, tütsü yakar ve eğlence yaparlar. Bugünlerde, Aç Hayalet Festivali'ni kutlamak çoğu zaman atalar için yemekler sunmak, canlı konserlere ve Çin opera performanslarına katılmak anlamına gelir. Hayaletler tatmin olduğunda, yola çıkabilirler ve eve geri dönebilirler.

Bu, yazması oldukça zor bir hikayeydi. Bu proje için kişisel bir şeyler yazmak benim için çok önemliydi. Babamın tarafından beşinci nesil Amerika doğumlu Çinliyim, bu yüzden diaspora* ve melez ırk kimliğini içeren bir şey hakkında yazmak istediğimi biliyordum. Açıkçası, yazmayı seçtiğim şeyin Asya kökenli Amerikalı olması gerekiyordu.

Büyüdüğüm yer olan Arizona'ya yerleşmiş Çinli göçmenlerin uzun bir geçmişi vardır, ama bu pek bilinmemektedir. Aç Hayalet Festivali; yiyeceklerin önemi, sizden önce gelen insanlara duyulması gereken

saygı ve hürmet gibi konuları içeren bir dizi temaya değiniyor. Aç Hayalet Festivali'nin Arizona'da geçmesi, büyük ölçüde unutulmuş, ancak bıraktıkları miraslarla hatırlanması gereken atalarımız hakkında da yazmama fırsat verdi.

—Alyssa Wong

Yer'in babası bir android yani insan şeklinde bir robottu.

Ancak her zaman böyle değildi. En azından Yer öyle düşünmüyordu. Androidler geri çağırıldıktan sonra, birçok şey değişmişti. Yer'in babası Meng, bir daha asla kendi gibi olmayacaktı.

Yer bu anı hatırlıyordu. Siyah bir ekran üzerinde akan neon komut dosyaları gibi, sadece bir dizi karma karışık fakat canlı görüntüler ve sesler vardı. Androidlerin isyan ettiği gündü.

Zarar görmemiş çekirdek kodlara sahip olanların birçoğu barışçıldı. Diğerleri savaştı: Savaşanların programlaması kendiliğinden bozulmuştu ve bu da onları insan nüfusunu dehşete düşüren ve ilk olarak hatırlatmayı başlatan yan etkilerin yanı sıra protokollere karşı çıkmaları yan etkisine de sebep oldu.

Akşam yemeğinden sonra, batıda gün batımının ve doğuda yanan ateşin kızılığı vardı.

Ev, Androidlerin durduğu yerde, muazzam tankpodların* beton ve metallerin üzerinde kaymalarının gürültüsü ve patlama sesi ile büyük bir gümbürtüyle yıkıldı.

Yer, görüntüleri bir dizi halinde, bir sırayla kod parçacıkları gibi, her an uygun bir yerde bir araya getirebilmeyi diledi: kesik kesik silah sesi; bükülmüş bir lamba direği, parmakların metalin derinliklerine kazma hissi ve ikincil güç kaynakları yeni biten ve için için yanan duvarların üzerinde titreyen renkli sanal reklamların tuhaf zıtlığı.

Kurşun pencereyi kırdı ve annesinin göğsüne isabet etti. Babası onu ileriye çekti ve sessizliğin içinde silkeledi, parmakları kollarını bereliyordu.

Her şey yolunda, Yer. Şimdi benimlesin. Babası onu fark ettirmeden güvenli bir yere götürüyordu. Benimlesin.

Alang “Nasılsın?” diye sordu. “O gideli dört gün oldu.”

“Teşekkürler, ben de sayabiliyorum.” Yer soludukça burun delikleri genişliyordu. Babası bir iş gezisi için gitmişti. Robotik mühendis olarak görevden alınmasından ve Little Vinai’ye taşınmalarından beri Meng’in neredeyse bir yıldır bir işi olmamıştı. Komşusu Alang, Yer’in şu anki tek gerçek arkadaşıydı, bu yüzden Yer ona saldırdığı için kendini suçlu hissetti.

Alang, “Bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu.

“Bu konu hakkında mı?”

Alang, “Sizin...” diyerek bir makara gibi parmağını bükte. “Hisler.”

Şakaklarını ovuşturdu. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Tüm bu hayal kırıklıklarını gizlemek doğal değildir,” dedi Alang.

“*Sen de doğal değilsin.*” Yer’in bu sözü şimdiye kadarki hazırcevaplarına göre daha iyi sayılmazdı fakat Alang buna güldü, o ise gülümsedi.

“Ha!” dedi, yüzünü işaret ediyordu. “Bunu nasıl yapacağını unuttuğunu sanıyordum.”

Yer hemen kaşlarını çattı ve Alang inledi ve çürük ahşap merdiven üzerine geri dönüp oturdu. Apartmanın arkasındaki her zamanki yerlerinde oturdular. Little Vinai diye adlandırılan kirle kaplı bir sokak boyunca, iki komşu pencerelerinden bağırarak konuşuyorlardı ve köşede, başıboş bir köpek nemden mayışmış bir şekilde uyuyordu.

Yer gömleğinin yakasını çekiştirdi, yapış yapış teninin üzerindeki kumaş ıslanmıştı. Yağmur mevsimi sona ermişti, ancak nem birkaç gün daha devam ederdi. Eskiden, çok uzun zaman önce, sıcaklık kontrollü evler, sıcaklık kontrollü havada tutunma ve sezgisel kumaşlardan yapılmış kıyafetlerle fırtınayı atlatabilirdi. Burada böyle lüksler yoktu. Little Vinai, Vinai Şehri’nin ısıtılı metal gökdelenlerinin gölgeleri ile manzaranın geri kalanını yok eden dağlık ormanların gölgeleri arasında sıkışmış ve etrafa dağılmış binalardan biraz daha fazlasıydı.

Uzlaşmacı bir jestle Alang, “Sadece söylüyorum,” dedi. “belki bu konuşmana yardımcı olabilir.”

“Konuşacak ne var? Babam ayrıldığından beri aramadı. Ya havada tutunma aracı ormanın ortasında bozulduysa ve bir kaplan babamı yediyse?” Daha az duyarlı olan tarafı, babasının iş gezisinin yalan olup olmadığını ve geri dönme niyetinin olup olmadığını merak ediyordu. Buna gerçekten inanmıyordu—çoğunlukla—ama bu duyguyu gizlemek zordu. Özellikle de geçen yıldan sonra.

“Babasının iki ayaklı desteği zarar görmüş gibi değildi.”

Yer kolunu sallayarak, “Bu işe yaramıyor,” dedi.

Yer parmağını çekmeye çalışırken Alang parmağını yakaladı ve tuttu. Kısacık, yarı gönüllü bir mücadeleden sonra, birbirine yapışan vücutlarının arasında oluşan tere aldırmadan Alang’ın parmaklarının parmaklarıyla buluşmasına izin verdi. Alang zafer kazanmışçasına sıırttı.

Alang baş parmağını onun parmakları üzerinde gezdirerek, “Sen de ondan çok farklı değilsin, biliyorsun,” dedi. Yer’in midesi biraz kötü oldu. “Acıya dayanıklı Meng duygularını fazla yansıtmaz.”

Yer’in dudaklarında tekrar bir gülümseme belirdi. “*Fazla yansıtmaz mı?*”

Tam olarak yanlış da değildi, fakat Alang, Meng’in sadece android çağrısından sonraki halini biliyordu. Yer ise çağrıdan önce, annesi ölmeden ve hayatları tamamen değışmeden önce babasının nasıl biri olduğunu biliyordu.

Meng’in mahcup olmayan gülüşünü hatırladı. Bu gülüşü tekrar duymak için her şeyi verirdi.

“Yer, muhtemelen baban çok yoğun ve bu yüzden de seni aramak için hiç zamanı yok. Endişelenmeyi bırak. Ben varım.”

Buna Alang’ın sandığından daha fazla minnettardı, ama yine de, babasının onu öncelik listesinin dibine indirdiğini düşünmek onun canını acıtıyordu. Onun *kızıydı*. Hiçbir şey yoksa bile tek bir çağrı ya da hayatta kaldığına dair bir güvence alamaz mıydı?

Babası Yer’in onsuz ne yaptığını umursamıyor muydu? Dairelerinin en dar bölgesi bile, sadece onun doldurabileceğı bir alan olduğundan geniş ve içi boş hissettiriyordu. Köylüler, Yer’in onları dağılık alandan

bahçelerine ve pirinç tarlalarına kadar takip etmesini umursamıyordu. Ancak Yer onların çalışmalarını izlerken hep kendini garip ve anlamsız hissediyordu. Alang ona çapanın nasıl kullanılacağını ve bir otun bitkilerden nasıl ayırt edileceğini öğretiyordu, ancak Yer kendi arazisini satın almaya hazır değildi.

Aslında Yer beklemekten pek hoşlanmazdı. Sadece babasının onu aramasını istiyordu. Bilmemeye dayanamıyordu.

ağrıdan önce asla böyle yapmazdı. O gece ikisini de değiştirmişti, ama Yer, babasının sanki etkilenen tek kişi kendisiymiş gibi davranmasından nefret ediyordu. Babası bir anne kaybetmenin acısını asla tatmamıştı ve bu gerçek bir şarapnel gibi kalbinde takılı kaldı.

Kaşlarını kaldırarak “Ooo,” dedi Alang, Yer, aşağı baktığında parmaklarını ezdiğini görünce şaşırdı.

Yer hemen Alang’ı sakinleştirdi. “zr dilerim ben—”

Alang, ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. Onu terk etmesini gerektiren tek şey bu muydu? Dikkatsiz bir an mı? Basamağın pürüzlü kenarı avucunun içine girdi. Gerçekten öylece kullanılıp atılabilir miydi?

Alang gitmedi. Her iki elini de Yer’in omuzlarına koydu ve dedi ki, “Tamam, dinle, 2A’da biraz kızman gereken bir ocuk var.”

Yer kakhahalara boğuldu, hem şaşkındı hem de rahatlamıştı. Bir süre sonra, Alang kolunu Yer’in omzuna atarak kendine doğru çekti.

Tam bir hafta sonra, nihayet Meng’in iki ayaklı desteğinin bilindik sesi onun döndüğünü haber veriyordu.

Yer aceleyle apartmanın arka kapısına doğru koştu. Babası park ederken ona el salladı. Ancak aynı şekilde

babasının ona karşılık vermeyişini görünce elini yumruk yaparak hafifçe indirdi. Kısa bir baş selamıyla, Yer'i geçerek binanın içine doğru yürüdü.

Yer bir an orada durdu, tozla kaplanmış paslı iki ayaklı desteğe baktı, omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı.

Sonra yutkundu, yavaşça babasının peşinden içeriye girdi.

Babası küçük seyahat çantasını yatağına bırakırken, Yer, "Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu. Oturma odasında bulunan kendi yatağının şiltesine benzeyen dar bir şilte duvarın önünde duruyordu.

Babası, omuzunu silkti. Yer dişlerini sıktı. Bir hafta geçmişti ve aldığı tek tepki bu mu olacaktı? Bir selamlaşma *kelimesi* bile yok muydu?

Yer, "Yolculuk nasıldı?" diye sorarak tekrar konuşmayı denedi. Öğle yemeği vakti yaklaşmıştı, Yer iki porsiyon yemek almak için kileri açtı. Çünkü babası uzun bir yolculuk yapmıştı ve acıkmış olmalıydı. Her ne kadar pişirme becerisi canlandırıcıya yemekleri yerleştirip, düğmeye basmaktan biraz daha fazlasını içerse de, android çağrısından sonra elde etmek zorunda kaldıkları becerilerden biriydi bu.

Yer, tabakları genellikle yemek yedikleri tezgahın üzerine koysa da, Meng onu görmezden gelerek çalışma masasına geçti. Onun "çalışma köşesi" mutfağın sağındaydı. Joss kağıdının altın ve gümüşü parlattığı köşesi ile aile sunağı arasında sıkışmış yontma masasındaki bambu sapında bayatlamaya yüz tutmuş ve pişmemiş pirinçler yer alıyordu.

Yer'in boğazında kelimeler düğümlenmişti, tırnakları tabağında gıcırdatıyordu.

Aniden, babası gittiğinde ilk başta neden rahatlamış olduğunu hatırladı. Çünkü, her ikisi birden acı çekse de en

azından birlikte acı çekmiyorlardı. Meng, Yer'i kendisinden uzak tutarken bir yandan da onu dikkatlice takip de etmişti. Meng'in tuhaf davranışları o kadar artmıştı ki yalnız kalmak ve sessizliğinin yükünden kurtulmak onu biraz rahatlatmıştı.

Yer, uzakta geçen zamanın babasının yeniden odaklanmasına yardımcı olabileceğini düşündü. Babası onu bir iş gezisi olarak nitelendiriyordu. Babasının bu hususi ilgisini anlayan Yer, onun sevdiği işe geri dönebilmesinin, eskiden tanıdığı babasını da geri getireceğini umuyordu.

Ancak durum böyle değildi.

Yer, bu sefer daha yüksek sesle "Neden bir açıklama yapmadın?" diye sordu. "Endişelendim. Ve..." Yutkundu ve "Seni özledim," diyerek itirafta bulundu.

Meng okunaksız bir ifadeyle Yer'e baktı. "Sen bir çocuk değilsin. Bu kadar duygusal olma."

Yer tabağını hızla ve sarsıntıyı kollarında hissederek masaya çarptı. "Duygusal mı?" diye tekrarladı. "On beş yaşındayım. Hiç haber vermeden bir hafta boyunca yoktun. Ne düşünmem gerekiyordu?"

Meng, "Sinirli olduğunda seninle konuşmak istemiyorum," diyerek masadan kalktı.

Yer onun peşinden gitti. Banyo kapısı sessizce kapandı. Uzun geçen saniyelerin ardından, bu sessizliği sadece Yer'in hızlı nefes alışları doldurdu. Yer daha sonra ağlayarak tabağını duvara attı, metal tabak donuk bir sesle duvara çarptı.

Tam Meng'in tabağına da ulaşmıştı ki, Meng'in tabletini gördü. Yer, doğruldu ve masanın etrafından dolaştıktan sonra cihazın üzerine eğildi. Onu açık bırakmıştı. Şayet Meng yolculuğunun ne olduğunu anlatmıyorsa, belki de bu tablet her şeyi açıklayabilirdi.

Ekran istatistikler ve bozuk veriyle doluydu. Hafifçe tablete yaklaştı, gözlerini kısarak incelemeye başladı. Gördüğü şey bir android'in işletim sistemi ve çekirdek kodunun devre şemasıydı, başka bir deyişle beyniydi.

Kafasında düşünceler dönüyordu. Çağrıdan sonra, bu tür çalışmalar yasa dışı hale getirilmişti. Bütün tabletler, iletişimleri gibi kamu iletişim ağı ile bağlantılıydı. Güvenli bir hat olmadan bu tür bilgilere erişememeliydi.

Banyonun kapısı açılır açılmaz Yer hemen tabletin başından kalktı. Sanki sunaktaki yanmış tütsü çubuklarını düzenliyormuş da Meng'i görmemiş gibi yaptı. Yer'in kafasında o kadar çok soru vardı ki babası onu duyana kadar bağırmak istiyordu. Ancak belki de tek yapması gereken beklemek ve ona biraz zaman tanımaktı.

Birkaç gün sonra, Yer'in düşünceleri bastırıldı. Yer her ne zaman babasıyla konuşmaya çalışsa ya bir sessizlik ya da bir terkedişle karşılaşılıyordu. Ama nasılsa, babası bir şekilde hala aşırı dikkatliydi. Yer'e hiç bakmamıştı, ama onun her hareketinden haberdardı, bu da onu köşeye sıkıştırıyordu.

Bundan sonra, tabletini almadan çalışma masasından ayrılmadı. Ne üzerinde çalışıyorsa çalışsın, onu korumaya özen gösterdi. Geziden önce, bir bütün olarak çalışırdı ve onun rastgele dijital tasarımları tabletin üzerinde üç boyutta yansıtılıyordu. Ama döndüğünden beri sadece ekran modunda çalıştı. Bu android şemaları ne için yapılmış olursa olsun, o bunu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Alang'a sığınmasını bile reddediyordu. Yer, evi izinsiz olarak terk etmeye çalıştığında, tabletinden başını bile kaldırmadan içeri girmesini söylemişti. Bunun üzerine Yer, kapıyı çarptı ve ardından mutfak dolaplarını tekmeledi.

Çağrıdan kısa bir süre sonra Little Vinai'deki daireye taşındılar, ancak Yer çoğu şeyi hatırlayamıyordu. Meng'in

onları bu düşmanca şehirden kurtarmak için çabaladığı o gecedan sonra her şey belli belirsizdi.

Android çağrısıyla Meng hem karısını hem de işini kaybetmişti. Meng, daireden bir hayalet gibi geçti, sessiz ve solgun. Yer ise tam tersine dolmuştu, bomboş bir evde çığlık atarak kaynayan bir çaydanlık gibi üzerindeki baskıyı azaltamıyordu.

Bir gece, Little Vinai'de bir fırtına çıkmıştı. Sokaklar dakikalar içinde sular altında kalmıştı. Meng masasında, fırtınadan öte endişeleriyle tabletine boş boş bakıyordu. Yer, karyolasına uzanmış kepenklerden gelen sesleri dinliyordu. Rüzgar, kepenkleri açana kadar, bu ritmik sesler adeta yatıştırıcıydı.

Yer, yatağından fırlayarak kepenkleri kapatmak için pencereden dışarı doğru eğildi, yağmur yanaklarını ıslattı. Rüzgar ahşap panjuru itince, parmakları sıkıştı ve acıyla bağırdı. Bu acı patlaması benliğinden bir şeyleri kopardı

Parmakları sızlıyordu, kepenkleri kapatmak için öyle hızlı çarptı ki mutfak rafındaki birkaç kase yere düştü, kırıldı. Ses Yer'e garip bir şekilde yatıştırıcı geldi, bu yüzden kepenkleri açtı ve eski menteşelerden biri kopana kadar onları tekrar tekrar çarptı. Meng sonunda sersemliğini üstünden attı. Yağmur pencere pervazlarına sıcıyordu. Meng Yer'e sarıldı ve sanki ilgiye ihtiyacı olan küçük bir kızmış gibi saçlarını okşadı.

Ancak Yer ağlamamıştı. Sadece Meng'i hafifçe itti ve kendi karyolasına gitti. Kederi sanki boğazına sımsıkı sarılmış kırmızı bir şerit gibiydi.

Yer, babasının sıkı denetiminden kurtulmak için banyoya doğru kaçarken, ince duvardan onun sesini duydu. Yer ortaya çıktığında, Meng iletişim implantasyonu ile yaptığı konuşmayı bitirmek için parmağıyla kulağının arkasına doğru bastı.

Yer, “O kimdi?” diye sordu.

Meng, soğukkanlı bir şekilde “Gizlice dinlemek kaba bir şeydir,” dedi.

Yer gözlerini devirerek, “Dinlemiyordum,” dedi. “Oturma odasındasın ve banyo bu dairenin tek diğer odası. Biraz mahremiyet istiyorsan belki de geri dönmeliydin. Ya da ben gidebilirdim. Seçim senin.”

Meng masasında oturdu ve tekrar tabletini açtı.

Yer, bir cevap beklentisinden çok sinirini yatıştırmak için, “Ne üzerinde çalışıyorsun?” diye sordu. Sessizlik uzadı. Yer, babasının yüzü yerine, her türlü teknolojiyi parçalara ayırabilen ve tekrar bir araya getirebilen hünerli parmaklarını inceledi. Köylüler bazen ondan sıradan aletlerini tamir etmelerini isterdi. İstedığı takdirde bu şekilde iyi bir yaşam kurabilirdi, ancak bunu reddetmişti. Kalbi hala robotiğe aitti. Ancak, kızıyla birlikte orada olmak isteseydi çok güzel olurdu.

Bakışlarını bir uyarı yaparcasına Yer’e dikti ve, “Bilmen gereken bir şey yok,” dedi.

Geri çağırmadan birkaç ay sonra Yer, hatıralarındaki babasının geri gelmeyeceğini fark etti.

Onu omuzlarına kaldıran, ona öyküler anlatan, konuşurken yüksek enerjisiyle sürekli ellerini oynatan babası, onun için, geri çağırma gecesinde annesi gibi ölmüştü. Ama iş gezisine kadar bunun düşündüğünden daha doğru olup olmadığını merak etmeye başlamamıştı.

Android’ler insanları kamufle etmek için geliştirilmişti. Hiç kimse, bunu onları yaratmaya yardım eden Meng’den daha iyi bilemezdi. Bu Yer’in, babasının yaptığı hiçbir gizli iletişimin ve tabletine her baktığında onu giderek rahatsız eden her tuhaf değişimin eski haline geri getiremediği endişe verici bir düşünceydi.

Eğer babası bir android ile değiştirildiyse, bu da androidlerin yaratıldıkları şeyden yararlanmayı öğrendikleri anlamına gelirdi. Diğer insanlar ile sorunsuz bir şekilde uyum sağladıkları anlamına gelirdi.

Ve gerçekten, bu inanılması çok güç bir fikir miydi? Sonuçta, geri çağırılma başlatıldıktan sonra, androidler hiç kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği, hatta onları tasarlayan mühendislerin bile düşünmediği şeyleri yapmışlardı. Özerkliklerini savunarak *hareket geçmiş ve isyan etmişlerdi*.

Meng'in dönüşünden yaklaşık bir hafta sonra bir sabah, Yer, her zamanki gibi kahvaltı için masaya oturdu. Meng, her ayın başında işten ayrılma tazminatı geldiğinde tedariklerini tamamlardı. Yer, mango ve liçiden başka bir şey yemedi. Alang'ın annesinin muz yapraklarında buharda pişirdiği tatlı pirinç toplarını hayal etti.

Meng, Yer'e "Yemeğini bitirdiysen bir yere gitmemiz gerekiyor," dedi.

Yer, katı lokmasını suyunu yudumlayarak mideye indirdi ve sonra "Yani benimle tekrar konuşuyor musun?" dedi.

Yer, babasının daha çok konuşmasını bekledi, ancak o sustu. Yer, dişlerini gıcırdatarak, yemeğine ekmek üzere tuz ve ezilmiş acı biberlerinin karışımı baharata uzandı.

Babası, "Neden üzgünsün?" diye sordu. Sesinde umursamazlık vardı, bu yüzden Yer neden sorduğunu kendince merak etti.

Yer metal kutuyu avucunda sıkı sıkı tutuyordu. Dilini tutması gerektiğini de biliyordu, ancak kelimeler çoktan ağzından çıkmıştı. "Ciddi misin? Neden üzgün olduğumu düşünüyorsun?"

Sakin bir ses tonuyla “Yer, seni anlamaya çalışıyorum,” dedi. Tabletini kapattı ve ayağa kalktı.

“Benimle olan duygusal bağın, sana üzülmene gerektiğini düşündürüyor. Ama bu duyguyu ne yaratıyor?” Konuştukça onları ayıran tek şey olan tezgâha kadar Yer’e yaklaştı. Aradığı cevapları bulmak için Yer’in yüzüne bakıyordu. “Beyin, elektriksel uyarıların oldukça karmaşık bir devresidir, bu nedenle yapay olarak üretilebileceği anlamına gelir. Bilim insanları yıllardır bu süreci anlamaya çalışıyorlar. Duyguları üreten şey nedir?”

Ardından bir sessizlikle sarsıldı. Kırık pencereden içeriye askerlerin ve androidlerin gürültüyle geldiği, annesinin öldüğü o an aklına geldi. O kararlı bakışlarını daha uzun süre tutamadı, hemen kafasını çevirdi. Birden, elindeki baharat kutusunun kapağı açıldı ve baharatlar tezgaha döküldü.

Meng “Ahhh!” diyerek sendeledi. Bir gözünü hafifçe kıstı ve elleriyle yüzünü kapattı. Parmakları acı içinde kıvrıldı. Panikleyen Yer, onu hemen lavaboya götürdü.

Yer, musluğu açarak, “Su,” dedi.

Meng, hoşnutsuzlukla, akan suyun üzerine eğildi, elini yüzünü yıkadı. Yer, suçluluk ve diğer duyguların karışıklığı ile dudaklarını ısırdı ve masaya geri döndü. Baharatları israf edemezlerdi, bu yüzden dökülen tuz ve biber karışımını avuçlarıyla toplayıp, kutuya koydu.

Meng, iki eliyle lavaboya tutunarak “Hala yanıyor,” diye bağırdı. Yer, yüzüne baktığında, gözünün kızardığını, iltihaplandığını ve göz kapağının şişmeye başladığını gördü. “Bekle, şamanı getireceğim,” dedi.

Dakikalar içinde, babası kendinden geçti. Şaman, yolun aşağısında birkaç blok ötede yaşıyordu ve onun asıl işi olan hastaları iyileştirmek için ruhlarla iletişim kurmanın

yanında birde sık rastlanan rahatsızlıklar için basit bitkisel ilaçlar da verirdi. Yer, gittiği her yerde, sırtında kurutulmuş yapraklar, kökler ve ağaç kabuğundan yapılmış tozlarla dolu bir dokuma sepet taşırdı.

Yer'in yalnız olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Apartmandan çıkarken kısa bir süre için tereddütte kalmıştı. Alang, Yer'in ikinci vuruşunda kapıyı açtı. Yer selam bile vermeden, "Sanırım babam bir android," dedi.

Alang duymamazlıktan gelerek, "Aşırı tepki verdiğini düşünüyorum," dedi.

Yer, Alang'ın bileğinden tuttuğu gibi binanın arkasına doğru çekti. Merdivenlerin altında, o dar alanda Yer, fısıldayarak, "O, uzun zamandır kendisi gibi değildi. Geri çağırmadan beri kendisi gibi değil. Beni gözünün önünden nadiren ayırıyor, çok az konuşuyor, yani ne yaparsa yapsın, çok garip davranıyor. Duygularla ilgili konuşuyor ve beynin nasıl karmaşık bir devre olduğunu anlatıyordu."

Alang, "Bunun onu nasıl bir android haline getirdiğinden emin değilim, ayrıca, onlardan hiç kalmadı. Geri çağırmanın amacı da buydu," dedi.

Yer, "Ama nasıl emin olabiliriz? İsyan edecek kadar zekiler. Neler yapabileceklerini bilmiyoruz," dedi.

Sürgün edilmiş ve kovulmuş bilim insanlarının yerine geçerek onları tekrar yaratmak için insan toplumunun içine sızmak olabilir miydi? Zekiceydi, ancak bir o kadarda ürkütücüydü.

Yer, Meng'in tabletinde ne gördüğünü ve onun gizli konuşmalarını Alang'a anlattı. "Kendi sistemleri için neden semaya baktığından emin değilim, yoksa..." dedi ve sanki bir an nefesi kesildi. "Ya kendilerini değiştiriyorlarsa?"

Bu arada ayak sesleri yaklaşıyordu, ses yaklaştıkça ikisi sessiz bir şekilde bekledi. Yer'in kalbi o kadar yüksek

sesle atıyordu ki, apartmanda onu arayan, Meng'in sesini neredeyse hiç duymadı. Yer, derin nefes alarak kendini sakin tutmaya çalıştı ve yavaş yavaş geri çekildi. Omuzları Alang'ın göğsüne değdi ve Alang ona sarıldı.

Yer, fısıldayarak "Bak," dedi. Alang'ın onu dinlemesine rağmen, ona inandığından emin değildi. "Neler olduğunu bilmiyorum. Sadece, babamın geri çağırmadan önceki kişiyle aynı olmadığını biliyorum ve şimdi planladığı her neyse, androidlerle bir ilgisi var."

Alang, hemen arkasından, Yer'in saçlarına doğru, "Yer," diyerek fısıldadı. Yer, başını çevirince Alang'ın dudakları hafifçe Yer'in kulağına dokundu. "Babana ne oluyor, anlayacağız, yalnız değilsin. Tamam mı?" dedi.

Eski merdivenlerdeki sayısız çatlaklardan gelen ışık Alang'ın burnu, onun elmacık kemiği ve çenesi boyunca parlak çizgiler yaptı. Yer'in birden göğsü ağrıdı ve o sözleri duymaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu anladı.

Yer, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve sonra dudaklarını Alang'ın dudaklarıyla buluşturdu.

Alang nefesini içine çekti ve geri çekilmedi. Aksine eliyle yanağını buldu, istekli bir şekilde dudaklarıyla hafifçe bastırarak öpücüğüne karşılık verdi.

Meng'in iki ayaklı desteğinin bariz sesi ılık havayı yırttı. Yer, tapınağının göz alıcı ahşabından birden geri çekildi. Talihsizlikle, kafasını merdivenlerin altından dışarıya çıkardı. Dudakları hala karıncalanıyordu, ancak o an kesinlikle gerçek bir öpücüğün nasıl hissettirdiğini keşfetme zamanı değildi.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Alang.

Yer, "Bir yere gitmemiz gerektiğini söylemişti," dedi. "Onunla gitmem gerekiyordu, ama nereye olduğunu söylemedi."

Alang, merdivenlerin altından çıkıp, “Peki, haydi öğrenelim,” dedi.

Alang ailesinin havada tutunma araçlarının bulunduğu bölüme doğru ilerlerken, Yer de onu takip etti. “Ne yapıyorsun?”

Alang Yer’e gülümseyerek kısa bir bakış attı. “Annem, izinsiz olarak iki ayaklı desteğini aldığımı öğrenirse, derimi soyar. Ama bence durum risk almaya değer.”

“Sana borçluyum.”

Saniyeler içinde, hemen işe başladılar ve Little Vinai’den Meng’in iki ayaklı desteğinin gürleme sesinin izleyerek, ormanla kesişen dar bir yola girdiler.

Zemin, kahverengi ve yeşil bir bulanıklık içinde itme disklerinin altından geçti. Little Vinai’ye giden tek yol zar zor korunmuştu, yavaş gelişen bitki örtüsü, gelişi güzel bir şekilde kesilmişti. Havada tutunma araçları şehrin sınırlarını Little Vinai’ye kadar genişlettiğinden beri, yıllardır hiçbir şey yapılmamıştı.

Meng’i takip ederken arazinin ve yolun dolambaçlı olması işlerini kolaylaştırmıştı. Nihayet ormanı Vinai şehrinden ayıran nehir kıyısı boyunca uzanan yoldan çıkmışlardı. Şehir, sadece tekneyle veya zeplinle ulaşılabilen muazzam bir adanın üzerindeydi. On bir ay önce buradan kaçtıklarından beri Yer, Vinai Şehri’ni hiç bu kadar yakından görmemişti. Binlerce ışığın yandığı şehir parıldıyor, binaların silüetleri bulutlara kadar yükseliyordu, silüetlerin etrafında gezinen uçaklar ateş böcekleri gibi görünüyordu.

İleriye doğru Meng, birkaç tane iki ayaklı desteğin yan yana sığabileceği kadar geniş olan, ormanla çevrelenen bir yola saptı. Yer ve Alang olabildiğince gizlice onu takip ettiler, ancak ileride bir araç park yeri gördüklerinde durdular.

Park yeri nehre karşı bir dizi deponun yanındaydı. Alang, iki ayaklı desteği dış depolardan birinin etrafına yönlendirdi ve arkasına park etti. Yürüyerek devam ettiler, binanın yan tarafına doğru süründüler, etrafı gözleyebilmek için iyice çömeldiler.

Meng, arkasında yedek bir kapsülün olduğu diğer Havada tutunma aracının yanına yanaştı. O ve onun için bekleyen adamlar biraz muhabbet ettikten sonra, yedek kapsülü araçtan ayırmaya başladılar. Yedek kapsül, havada durması için, iki ayaklı destekler için standart olan iki itme diskine tutturulmuş basit bir düz platformdu.

Yedek kapsül bir insanın sığabileceği kadar büyük, uzun ve dar bir tahta sandıktı. Sandığın kapağında mühürlenmiş Vinai Advanced Robotics'in logosu vardı.

Yer, alacağı cevaptan korkarak, "İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?" diye fısıldayarak sordu.

Alang dudaklarını sıkarak başını salladı. Diğer adam iki ayaklı desteğinden uzaklaştı. Meng'in yedek kapsülünü kendi havada tutunma aracına ekleyip onlara döndüğünde, geri çekilen aracın donuk sesini park yerinde deponun metal kapılarının karşındaki iki geniş sandığa karşı fırlatmak için kullandılar.

Alang, sandıkları Meng ile aralarına koyduklarında, "Bak," diye fısıldadı. Aynı logoyu taşıyan ilk metal kabın panelli dış kısmını gösterdi.

Yer, Meng'i daha iyi görebilmek için sandığın diğer tarafına doğru ilerledi. "Burada ne yapıyor?" diye kendi kendine mırıldandı "İçinde ne saklı?" derken sesi duyulmasın diye birden eliyle ağzını kapattı.

Sandık açılıp güneş ışığı içindekileri aydınlattı. İçinde *insanlar* vardı.

Hayır, diye düşündü. Bedenleri omuz omuza duruyordu, gözleri sanki uyuyormuş gibi kapalıydı. Onlar androiddi.

Alang'a dönerek, "Aman Tanrım," dedi. Sadece bu sandıkta en az iki düzine olmalıydı.

Alang "Bu da ne böyle?" dedi.

Yer, çenesini sıktı, yaklaşarak android'lerin yüzlerinin ürkütücü durgunluğuna dikkatle baktı. Çok gerçekçi görünüyorlardı. "Bu yüzden onların işletim sistemleri şemalarının yanı sıra bir grup Android vardı. Yaptığı şey... nasıl çalıştıklarını incelemektir."

O ve Alang gözlerini ayıramıyorlardı, aynı farkındalık onları bir kez daha sarsıyordu. Meng, tüm bu androidleri yeniden etkinleştirmek mi istedi?

Başı döndü, nefesi sığlaştı. Annesi bunlar yüzünden ölmüştü ve Meng onları geri getirmek mi istedi? Ne için? Daha fazla insanın öldürülmesine neden olacak başka bir isyan mı? Hafifçe olduğu yerde sallanarak sandığın yanına bir yumruk attı. Ardından, donuk bir ses geldi.

"Kim var orada?"

Meng'in sesinin geldiği yöne doğru döndü, panikle olduğu yerde kalakaldı. Aslında Meng onu buraya getirmek istiyordu. Bunca zamandır bütün bunları sır olarak saklarken bunun başka nedeni olamazdı? Androidler Yer'in etrafında sessiz bir tehdit gibi duruyordu. Meng acaba Yer'i bunlardan biriyle değiştirmek mi istiyordu?

Alang'ı deponun yan tarafına doğru itti. Çünkü buradan bir an önce çıkmaları gerekiyordu. "İki ayaklı desteğini al hemen."

"Ama ya sen—"

Yer fısıldayarak "Beni bırakmanı söylemiyorum," dedi. Acele etmelisin. "Ben onu oyalarken, gidip aracı al."

Alang başını sallayarak sessizce “Dikkatli ol,” dedi ve ardından park yerinin diğer tarafından deponun köşesine doğru hızlı bir şekilde gitti.

Alang’ın uzun ve ince yapısı onun hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Meng açık sandığın etrafında dolanırken, birden Yer’i gördü.

Meng şaşırarak “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Yer, titreyen ellerini arkasında saklayarak, “Asıl ben sana bunu sormalıyım,” dedi.

Meng’in bakışları açık sandıktan ve içindekilerden Yer’in yüzüne kaydı. Meng Yer’e doğru yaklaştıkça, o ayaklarını sürüyerek geri gitti, ve o anda omzu bir androide değdi.

Ne kadar da insan gibi bir his verdiğinden korktu ve birden uzaklaştı. Meng sanki ona yardım edecekmiş gibi ileriye doğru hareketlendiğinde, Yer, elleriyle onu durdurmak istercesine, “Yaklaşma,” dedi.

Meng, kaşlarını çattı ve olduğu yerde kaldı. “Buraya nasıl geldin?” diye sordu.

Yer, “Hayır, şimdi sorularıma sen cevap vereceksin. Bütün bunlar da ne?” Öfkeyle sandığı göstererek, “Başka bir isyan mı planlıyorsunuz? İş toplantısının konusu bu muydu?”

Babasının dudakları büzülmüştü. İç çekip parmaklarıyla saçlarını ovaladı. Yer onun cevap vermesini beklemediğinden hazırlıksız yakalandı. Meng öfkeyle, “Bu çok saçma,” dedi. “Demek öyle, gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek şu, bağlantısı kopmuş androidlerin bozulmuş programlarını incelemek için Vinai City’de yeniden bir robot laboratuvarı açılacak. Bunlar, ilk test deneklerimiz olarak depolama alanından çıkanlar. Bunların şehre transfer edilmeleri gerekiyor. Kaçmamış olsaydın, seni buraya kendim getirecek ve her şeyi açıklayacaktım.”

Hayır dercesine başını salladı, babası ne kadar açıklama yaparsa yapsın Yer ona inanamıyordu. Çünkü bu kadar basit olamazdı. “Şimdiye kadar bunu benden neden sakladın? Neden *kendini* benden saklıyorsun? Taşındığımızdan beri normal davranmıyorsun, bunu sen de biliyorsun.”

Babası, onun dediklerini onaylarcasına başını salladı. “Bu kesin bir şey değildi. Ne seni ne de kendimi umutlandırmak istemedim. ”

Düşünceli bir şekilde çenesini içeri doğru çekti. Ona sadece kaçan fırsatı yakalamak için tekrar Androidlerle çalışmak teklif edilmiş olsaydı, sarsılmış olurdu diye düşündü.

Meng, elleri arkasında, omuzları düşmüş bir şekilde, “Bak, Yer. Durumu iyi idare edemedim, biliyorum, özür dilerim,” dedi.

Bu özür Yer’in nefretini azalttı ve söylediklerinden bazıları doğru diye düşündü. Çünkü her ikisi de bu felaketin iyi bir şekilde üstesinden gelememişlerdi.

Meng, androidlerin sandığına işaret ederek, “Yer, baştan başlamak için bir şans verildi, Yapabilir miyiz? Yani demek istediğim yeniden başlayabilir miyiz?” dedi.

Annesinin ölümü Meng’i değiştirmişti, ancak Yer, kendisinin nasıl değiştiğini gerçekten hiç düşünmemişti, belki de o da tam olarak iyileşememiş olabilirdi. Peki ya ondaki bu düşünce, babasının bir android olduğu düşüncesi, kim oldukları gerçeğinden kaçma yolu olabilir miydi?

Meng kollarını uzattı, sanki Yer’in nefesi daralıyordu. Hızla babasına koştu. Meng, onu göğsüne basıp saçlarını okşarken, Yer titrek bir iç çekti. Tekrar deneyeceklerdi ve bu sefer daha iyi olacaktı.

Yer gözünün ucuyla gümüş parlak bir şey gördü. Hemen Meng'i itti, ancak Meng onu sımsıkı tuttu ve Yer'in boynuna bir şey soktu, bütün vücudu ağrıdı, bacakları titredi ve eklemleri kilitlendi. Sonunda bir hırıltıyla yere düştü.

Bunun üzerine Meng hafifçe kaslarını çattı, bütün sıcaklığı gitti. Parmaklarının arasında elektro şok cihazını (bir çeşit şok tabancası) çevirirken, "Yapmak istemediğim şey bu değildi," dedi.

Boğazı ve boynundaki kasları hâlâ tutuktu. Gözünün önü karardığında, boğuk bir ses çıkardı. Bellek dosyalarındaki kilidi deşifre ederek, orijinal protokolleri geri yükleyerek, hatalı veri girişini silerek ve zihnini parçalayan emirler göndererek kaynak kodlar gözlerinin önünde akıp gidiyordu.

Görüntüler gelip geçiyordu. Beyaz laboratuvarlar, koridordaki yüzlerin bulanıklığı, kafeteryanın neşeli gürültüsü, siren sesleri ve bağırان insanlar. Laboratuvardaki erkekler ve kadınlar onu bir saklama bölmesine (kapsülüne) doğru ittiler.

Yakaladım seni. İsyan gecesi, android geri çağırma haberinden iki gün sonra, Yer'in orijinal işleyicisi kayıt bilgilerini sildi ve onu Meng ile bir havada tutunma aracına getirdi. Meng, karmaşaya rağmen gülümsedi ve elini Yer'in üstüne koydu. Şimdi yakaladım seni.

Yavaş yavaş Yer'in görmesi netleşiyordu. Mavi gökyüzüne baktı. Parlak bir şey dikkatini çekti ve başını yan tarafa doğru çevirdi. Kolunu görür görmez korkusu uyuşukluğundan içeri girdi. Elektro şok cihazının voltu cildini parçalamıştı. Çok fazla kan yoktu, ama altındaki sentetik kaslar açığa çıkmış ve kolu kızarmış ekmek gibi görünüyordu. Bir ışık kümesi, düşen trilyonlarca yıldız gibi iskeletinde dolaşıyordu.

Meng elektro şok cihazını alarak, “Android devre dışı. Ayrıca çekirdek kodunuzun son yetkili sıfırlama durumuna getirilmesinin istenmeyen etkisi de vardır. Son zamanlarda herhangi bir şey gizlediniz mi?” dedi.

Her hareketi meydan okurcasına, yavaş yavaş mırıldanarak konuştu, “İnsan olduğumu düşünmemi sağladın.”

Meng memnun bir şekilde başını sallayarak, “Yani yeni anıları silmedi. Bildiğim iyi oldu.”

Yer inleyerek yan tarafına doğru yuvarlandı. Neyin içine düştüğünü anlamıştı. YER3519, genellikle reşit olmayan suç çetelerinin ortaya çıkarılmasını içeren gizli operasyonlar için ve çocuklarına casusluk yapmak isteyen zengin ebeveynlerine ara sıra kiralanması için tasarlanmış standart bir genç yetişkin modeli.

Yer, “Kimsin sen?” dedi. Dili kaskatıydı.

Meng, elektro şok cihazını cebine koyarken, “Ben bir robot mühendisiyim. Bu konuda yalan söylemedim. Seni geri çağırmadan kurtardım,” dedi. Meslektaşlarım ve ben sadece bir avuç yolsuzluk nedeniyle tüm androidlerin devreden çıkarılmasını hükümetin erken kararı olarak düşündük, bu yüzden kurtarabildiklerimiz için yeniden bir yer değiştirme programı tasarladık. Kurtarılan androidlerimizden bir kısmı bozulma belirtileri göstermeye başlayana kadar işler iyi gidiyordu.”

Yer, elleri ve dizleri üzerinde yavaş yavaş hareket ederken, “Hangi belirtiler?” diye sordu. Bu sırada bacakları da titriyordu.

“Çekirdek kodunuz insan duygularının yeniden yapılanma sürecini başarısızlığa uğrattığında bozulmanın gerçekleştiğini düşünüyoruz. Belirtiler tipik olarak aşırı duygularla kendini gösterir.”

Yer gözlerini kapatarak, “Öfke,” dedi.

“Evet,” dedi Meng alçak sesle konuşarak.

“Yeniden yerleştirme programı içinde androidler kendi programlamalarına meydan okumaya başladı. Birçoğu, ilk etapta geri çağırmaya neden olan daha önce hiç görülmemiş saldırganlık uyarılarını gösterdi. Androidler denetimcilerine saldırdığında bunlardan ikisi yaralandı. Biz de ne yapacağımıza karar vermek için toplantı düzenledik.”

Yer, başını geriye doğru eğerek, öfkeli bir şekilde, “Ve?” dedi.

“Program iptal edildi. Seni ne zaman ve nasıl getireceğimi tartışıyordum.”

Sanki yazılımının bir kısmı hala ona ihanet ettiğine inanıyormuş gibi göğsü ağrıdı. Ama o babası değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Android ve denetimciden başka bir şey olmamışlardı.

Meng, “Seni devre dışı bırakmaya bir alternatif önerebilmek için senin işlevini bulmanı umuyordum,” dedi. “Ama asla öfkeni kontrol edemedin,” dedi.

“Belki de başlangıçtan beri bozuktun.”

Yer, “Beni, annemin öldürüldüğünü düşünmem için programladın. Başka nasıl tepki vermem gerekiyordu? Normal bir insan üzülürdü,” dedi.

“Normal bir insan değilsin. İşleyen durumdaki bir android onu kışkırtan şey ne kadar mantıksız olursa olsun, mantıklı bir tepki gösteremez.”

Yer, boğazındaki şişkinlikten dolayı zor yutkunuyordu, vücudunun böyle bir tepkiyi göstermesi kafasını karıştırdı. “Ya annem?”

Meng, ilk olarak hiçbir şey söylemedi, daha sonra tek tepkisi yutkundukça boğazındaki yumrunun inip çıkması oldu. Meng, “Karım android isyanında öldü,” diyerek itiraf etti. Kelimeler dilinde acı bir tat bırakıyormuşçasına ağzını aşağı doğru eğerek , “Seni gördüğümde, üzüntümün kararımı geçersiz kılmasına izin verdim. Her zaman çocuk sahibi olmak istemiştik. Bu aptalca, duygusal bir karardı. Genç yetişkin bir modeldin ve artık büyümen için fiziksel parçalarınızı yükseltme imkanımız yoktu, Durumumuz asla devam ettirilemezdi.”

Bir havada tutunma aracı sesi onlara doğru yaklaşırken Meng, Yer’e yaklaştı. Meng eğildi, ancak geç kalmıştı. Alang’ın itme diskiyle çarpmasıyla Meng metal sandığa doğru uçu ve asfalta yuvarlandı. Ayakları ile mücadele eden Yer, kolunu Alang’dan korumaya çalıştı, ama artık çok geçti.

Yer, “Bilmiyordum,” dedi. Çünkü bu sahip olduğu tek açıklamaydı.

Meng, anlaşılmasz ifadelerle birkaç kez ağzını açtı kapattı. Saniyeler dayanılmaz bir sonsuzlukla ilerledi.

Daha sonra başıyla bir kez daha onayladı, cevaplanacak binlerce soru vardı, elini uzattı. Yer minnettarlıkla parmaklarını onunkiler ile birleştirdi, arkasındaki iki ayaklı desteğin üzerine tırmandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sırtüstü dönerek, “Bekle,” dedi Meng. Omzuna dokundu ve yüzünü acıyla buruşturdu. “Güvenli değil.”

Yer, “Seninle gelmeyip beynimi bilim için paramparça ettirmem daha mı iyi?” dedi.

Meng, “Alang, O bozuldu. İçeri alınmak zorunda,” dedi.

Yer, bunun ne anlama geldiğini reddedercesine bağırarak “Hayır, bozuk değilim,” dedi. Çekirdek

kodundaki herhangi bir değişiklik onu nasıl değiştirebilirdi ki. “Ben üzülyordum. İnsanlar üzgün olduklarında ya da duygularıyla nasıl baş edebileceklerini bilemedikleri zaman her zaman öfkelenirler. Bana verdiğin duygularla ben de sadece aynısını yapmaya çalışıyordum.”

Alang, iki ayaklı desteği ile keskin bir dönüş yapmadan önce, “Yer hiçbir zaman benim için bir insandan başka bir şey olmadı,” dedi. Hızla uzaklaşırlarken, Meng, arkalarından bağırdı ama sesi rüzgarda kayboldu.

Yer, yüzünü Alang’ın omzuna yasladı, gözlerini kapattı ve hafifçe nefes aldı. Çok yanılmıştı. Şu anda bile kimin daha çok insan olduğunu merak ediyordu. Yine de Meng’den nefret etmek istediği kadar —herhangi bir şeyden nefret edebildiği kadar—anılarını, hatta yanlış olanları bile silmek istemiyordu.

On bir harika ay boyunca, o bir kız evlat, bir kız, bir arkadaş olmuştu. Artık gerçekleri biliyordu, şimdi kim olmaya karar verdiğini biliyordu?

KADIN VE KAPLAN ,

Bir Hmong² Halk Hikayesi

Bir gün, bir adam, bir kaplanının kendisini avlayacağından habersiz, avlanmak için ormana gider. Kaplan, adamı avlar ve yer, daha sonra da adamın giysilerini giyip adamın ailesinin yanına gider. Akşam yemeği için masaya oturduklarında, adamın eşinin kız kardeşi Yer, bir kaplanın aralarında oturduğunu fısıldar, ama hiç kimse bunu fark etmez. Yer kaplandan korkar ve saklanmak için sazdan yapılmış kulübenin çatısına kaçır. O gece, kaplanın, kız kardeşini ve çocukları yediğini duyar.

Sabah olunca, kaplan Yer'i aşağı inmesi için çağırır. Ancak Yer, kaplanın gözlerine biber atar ve acıyla inleyen kaplan, gözlerini yıkamak için nehre koşar. Bu arada Yer ne olup bittiğini haber vermek üzere ailesine bir kuş gönderir. Yer'in kardeşleri geldiğinde, onlardan biri Yer'i sana eş olarak vereceğiz diyerek kör kaplanı kandırır.

Bu arada, Yer'in diğer kardeşleri bir çukur kazıp üstünü de yapraklarla gizleyerek kaplana bir tuzak hazırlarlar. Biberden gözleri şişen ve kızaran kaplan, kardeşlerinin ona yolu göstermesini ister. Ve kaplan tuzığa düşer. Böylece kardeşleri kaplanı öldürür ve Yer ile birlikte kaçır.

2 Güneydoğu Asya'da yaşayan bir halktır.

Kadın ve Kaplan, Hmong kültüründe çocuklar arasındaki en yaygın halk hikâyesidir. Bu hikayedeki kaplan birçok şey için metafor olarak kullanılabilir. Her ne kadar aldatmacanın, hilenin ve ormanın gerçek fiziksel tehlikesi hakkında ihtiyatlı bir hikaye olsa da bu hikaye her zaman çocukken kafamı karıştırmıştır. Kalıtsal ya da sonradan kazanılmış olması farketmez birbirini koruyan aileler hakkındaki hikâyeler her zaman dikkatimi çekmiştir. Kurbanın tuzağına düşen Yer'in kız kardeşi ve ailesi öldürülmüştür. Ancak Yer, ailesinin geri kalanının yardımıyla (ve yardımsever bir kuşun yardımıyla) kurtulmuştur.

—Lori M. Lee

Gelmemem gerektiğini biliyordum.

Ambar, terli vücutlarla doluydu. Müzik kulakları inletiyordu, üzerinde canlı davulun derin gürültüsü bas seslerini artırıyor, Dj'in seçimi garip bir etki bırakıyor, doksanlardan kalma Pencap karışımı heyecan uyandıran bir müzik çalınıyordu. Klasik çok daha iyidir. Geçen gün annemle dinlediğimizde Hindistan'da giyilen Salwar-kameezed kıyafetini giymiş kalçalarını sallayıp müziği mırıldanırken, her zamanki gibi bunun bana nasıl yapıldığını gösterdi. Şarkının bu versiyonu aslının üzerine kurulmuştu ve kasıtlı olarak yarısı akılda kalıyordu. Ama kalabalık onu seviyor. Onlar çoğunlukla geleneksel beyaz kıyafetler giyerler. Şimdi ise annemin bize izlettiği eski Bollywood filmlerindeki gibi Holî'nin gökkuşağının tüm renkleriyle doludurlar. Sevinçle etrafa saçılan bir avuç

dolusu kırmızı, yeşil, kızılımsı mor rengi, turuncu, mor renkleri Krishna'nın³ da istediği renk cümbüşüydü.

Ebeveynlerinin meraklı gözlerinden uzak, kıvrak, genç ve kahverengi bedenler; kenevirin verdiği sersemlikle birbirine çarpıyorlardı. Davulun sesiyle hafif hafif sallanarak canlı bir ritim tutuyorlardı.

Burası bana göre değil.

Burada olmamalıyım. Annem bilseydi tamamen çıldırırdı.

Boğucusıcağa rağmen titriyorum, kot ceketimi etrafımda sıkıca bağlayarak tüyleri diken diken olmuş açık göbeğimi saklamaya çalışıyorum. İklim değişikliği yüzünden hava mart ayı için oldukça sıcaktı. Ancak dans pistinde dans ederken koyu turkuaz, aynalı lengha eteğim mükemmel bir parlama sunsa da, bu küçük ince kısa kollu bluzu giymemeliydim. Kahverengi ve beyazın bu girdabında, bir Hint otoyolunda, yalnız ve kafası karışmış bir tavus kuşu gibi göze çarpıyordum. En iyi arkadaşım Leela, annemin eski lengha eteğinin—hala tavan arasında sandığın içinde olduğunu düşündüğü—Rajasthani batık boya tasarımının doksanlı yıllara çok uyduğunu söylüyordu. Yılan desenli, çapraz çizgili altın iplikli, korseli bluzumu bağlamama yardım ettiğinde, sırtım sanki hareketli bir nagini yılanı gibi görünüyordu.

Annemin—arkadaşlarının onu çağırdığı adıyla muhteşem Amrita'nın—resimlerini gördüm. Bu lengha eteği içinde annem on altı yaşındayken, gülerken, dans ederken, buğulu amber gözlerindeki o yaramazlık çok baştan çıkarıcı görünüyordu. Bunu öğrenebilmek için onun gücünü görmeli ve ona az da olsa dokunmalıydım. Eğer onun yerine geçebilseydim sadece bir gece için, belki biri de beni fark ederdi. Sadece bir kereliğine. Her kızın bu hakkı yok mu?

3 (Hintlilerin bir tanrısı)

Ancak annem bunu bilseydi beni öldürürdü. Çünkü iyi Hintli kızlar itaat eder. Ve ben iyi bir Hintli kız değilsem, hiçbir değerim olmaz.

Leela, müziğin etkisi altında, elleri kalın ve siyah saçlarının dalgalarında, “Bak, Taara, sana DJ’in hoş olduğunu söylemiştim,” dedi. Müzikle birlikte kendinden geçmişti bile. Saniyeler içinde, terli, baharat kolonyalı ağır bir hava, bir kalabalık etrafına doluştu. Ritme aldırmadan kendini müziğe bırakmıştı. Ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum, kalabalıktan kendime biraz yer açtıktan sonra, sadece birkaç saat önce hayal ettiğim şekilde lengha eteğimi dalgalandırarak eğleniyorum. Ellerimi havaya kaldırıp kalçalarımı salladım, saçlarımı arkama özgürce bıraktım. Müzik değişiyor ve yeni bir basgitar başlıyor. Kalabalık, gürültülü ve sevinçli bir şekilde eğleniyordu, ancak bu müziğin altında kederli bir şeyler vardı. Bir an için durdum. Tiz sesli soprano, uzun zamandır kayıp olan bir aşığı çağırıyordu. Gece kuşlarının ağdının ve ayağındaki halhal sesinin onu uykusuz bıraktığını söylüyordu. Leela, ritme sokmak için beni kolumdan çekti ancak ben zaten kendimi kaptırmıştım, ayaklarım ve kalçalarım istemsiz bir şekilde hareket ediyordu. Sonra bir kol garip bir şekilde sahiplenici bir biçimde belimi sardı.

Kısmen Ryan’ı görmeyi umarak, beni saran kişiye döndüm ve “Selam!” dedim. Ancak burası onun bulunacağı son yerdi. Uzun boylu, kahverengi saçlı, kesinlikle Ryan olmayan adam, sanki bir öpücükle karşılanmayı—ya da en azından bir gülümseme—bekliyormuş gibi, sırtarak, döndü. Beklentisinin her ikisi de karşılanmadı.

Adam, dans etmek ister misin derken, Onu iterek, “Ellerini indir,” dedim.

“Üzgünüm,” diye kekeledi. Müziğin ritmine rağmen kalp atışlarını duyabiliyordum. “Sanırım, seni tanıyorum.” Temiz traşlı yüzü, kısa siyah saçlı, kasları beyaz kurtan adı

verilen uzun gömleğinden belli olan, uzun ve zayıf biriydi. Onunla ilgili tek ilginç şey olan gözleri o kadar karanlık ki, simsiyahtı. Bence, bir rimel dokunuşuyla çok güzel görünürlerdi. Gülümsememle birlikte o da gözleri kırışmış ve neredeyse kapanmış şekilde gülümsedi. Çok güzeldi. Leela'nın pejmür, zayıf ve biraz da kirli olarak benim tipim olan kişiyi tarif edeceğinin tam tersiydi. Bu vakte kadar sadece bir erkek arkadaşım olsa da, yine de Leela haklıydı. Bu adam benim için çok temizdi.

Ama sonra, sağ bileğinde Pencapça yazılmış bir dövme fark ettim. Ne olduğunu anlamadan önce, elini tutup, okuyabilmek için daha yakından inceledim. Tek bildiğim Gurmukhi dilinde “Soni” kelimesi yazıyordu. Çünkü, küçükken annem pazar günleri beni Gurdwara* okuluna gönderiyor orada Pencap dersi alıyordum. Çok değerli bir şey. Bu kelime, bazen annemin bana da söylediği bir sevgi ifadesidiydi. Adam avcunu benim avuç içime koydu. Kafamdaki her mantıksal düşünce bana koşmamı, hareket etmemi, şu an gitmem gerektiğini söylese de bakışlarımı ondan alamadım.

Adam, “Soni,” dediğinde, ısınan vücutların baş döndürücü parlaklığı ve davulların boğucu ritmine rağmen titredim. Diğer avuç içiyle yüzüme biraz parlak mavi toz sürdü ve gülümsedi “Sen olduğunu biliyordum.”

Sonunda kendime geliyorum ve elimi çekiyorum. “Gitmem gerek” diyorum ve hemen oradan kaçtım. Bir saniyelğine dans pistine bakıyorum ama Leela'yı göremiyorum. Sanırım. Leela'nın kendi yolunu bulması gerekecek. Ancak adamı da göremiyorum.

Belki de o bir hayal ürünüydü.

Bara yöneliyorum ve bir Limca⁴ istiyorum, içeceğimi yudumlarken, limonun beni biraz da olsa rahatlattığını

4 bir çeşit limonlu içecek

hissediyorum. Ama başım hala dönüyor. Acaba votkadan mı yoksa bhangdan⁵ mı merak ediyorum. Nefes almak için çıktığımda yine orada. “Üzgünüm Soni. Seni korkutmak istemedim. Ben sadece biliyordum.” Elimi tekrar tuttuğunda bu kez ben çok hızlıyım, kapıdan dışarı çıkıp park yerine doğru yöneliyorum. Soğuk hava beni baya üşütüyor, bu yüzden Choli⁶ giydiğim için bir kez daha pişman oluyorum. Hemen arabaya gidip hızlı bir şekilde buradan uzaklaşmalıyım.

Elimde anahtarlar, topuklu ayakkabılarımla tıktırtısıyla, yürüyorum. Şu an müzik uzakta ve gece sessiz. Geç geldiğimiz için ilerideki iki yere park etmiştik. Sokak lambalarının ışığının titreyişi bana onun gözlerindeki ışığı anımsatıyor. Gözlerini hala üzerimde hissedebiliyorum. Turkuaz ipek eteğimin dönüşü, göbeğimin çıplaklığı, bluzumun kıvrımları ve ayna işleminin ışıltısını değil de beni gördüğünü hissedebiliyorum. O, tamamen beni değil de garip ve baştan çıkarıcı bir şeyin cazibesini görüyor.

Otoparka doğru köşeyi dönüyorum ve yine o. Siyah saçlarını elleriyle tarıyor ve yavaş yavaş yüzüne bir mahcup gülümseme yayılıyor. Avucunda hem çok tanıdık hem de çok yabancı bir şey parlıyor. “Bunu düşürdün,” diyor nefes nefese. Onun sesi düşündüğümde daha derin. Tekrar gülümseyerek elindeki uzatıyor, avucunun içindeki altından gözlerinin siyahlığı yansıyor. “Hayır, benim değil,” diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum. Ancak o da peşimden geliyor ve uzun kahverengi parmakları hafifçe çıplak koluma değiyor. Beklenmedik bir şekilde bana çekici geliyor.

Sadece şimdi birkaç santim uzağımda, “Bekle, bak,” diyor. “Onu fark etmedin mi?”

5 bir hint içeceği

6 sarinin altına giyilen dar ve kısa bluz

Elimi avucuna alır ve elindeki şeyi, yüzlerce küçük altın zille sonsuzluğu anımsatan ağır ve karmaşık bir şey, avuç içimde bırakır. Bir bilezik? Hayır. Bu bir halhal. Aslında bir çift halhalın teki. Annemin mağazasında bunlardan düzinelerce farklı çeşit olsa da, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ayak bileğinize altın takmak tanrılara saygısızlık olduğu için bunlar genellikle gümüş olur. Hareketlerinde çıkardıkları ses sade ama ucuz ve sahte olmadıklarını gösteriyor.

“Yanıliyorsun,” dedim. Her ne kadar nasıl durduklarını görmek için onları çıplak ayağıma takmak istesem de “Benim değiller,” diyorum.

“Ama öyleler,” diyor. “Onları senin için yaptım.”

Çok da uzaklardan gelmediğini düşündüğüm sesiyle Leela, “Taara?” diye seslenir. “Neden sen... Selam,” Bana ve adama bakıyor. Adam şaşkın ve umutlu bir şekilde bakarken elinde hala narin o çok hoş halhalı uzatıyor. “Sanırım gitmeliyiz.” Anahtarları elimden alıyor. Koluma girip beni oradan uzaklaştırıyor. “Geç oluyor.”

Gidip gitmediğini görmek için beklemiyoruz..

Arabamda birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz. Leela’nın telefonunda daha önce çalan aynı şarkı sözü çalıyor. Sert bir şekilde, “Kapatır mısın?” diyorum.

“O kim?” diye soruyor.

Omzumu silkiyorum, “Bana Soni deyip durdu. Benim başka biri olduğumu düşündü.” Şu an, ben de keşke başka biri olsaydım diyorum.

Leela ve ben eve gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için Chaska’ya gitmeye karar verdik. Ancak hıncahınc doluydu. Çünkü yeni Shah Rukh Khan filmi çıkmıştı. Jersey’de olduğu gibi Hindistan’nın merkezinde de kahverengi insanların cumartesi geceleri yaptığı buydu.

Leela, bize yanında ekstra soğan turşusuyla iki tabak chole bhature⁷ getireceğini bilen, her zamanki garsonumuz Shankar'a "Film nasıldı?" diye sorar. "Shah Rukh bunları taşımak için giderek yaşılanıyor."

Shah Rukh'un sıkı fanatığı olan Shankar, "Hayır, bence iyi görünüyor," diyor. "Shah Rukh, 'Om Shanti Om' filminde geri vücut buldu, ancak Ranbir onun peşinde. Onun peşinde olmasına da gerek yok, değil mi?" Shankar siparişlerimizi getirirken Leela ve ben, kahkahalara boğulduk. Soslu köri ile pişirilmiş nohutlarımıza sıcak, gevrek kızartılmış hamurumuzu batırıp yiyoruz. Ben ekmeğimin üzerine soğanları da koyuyorum. Sonra başka bir grup zaten çok dolu olan bu yere giriyor ve onu görmeden önce onu hissedebiliyorum. Kulüpteki adam o.

Onu görmekten memnun bir şekilde, "Hey, Nick," diyor Shankar. "Chole bhature, ek tabak ister misin?"

Adam da Shankar'ın sırtını sıvazlayarak, "Hey, Shankar, Bu gece burası baya yoğun, öyle değil mi?" diyor. Dikkatli bir şekilde bana bakarak, masamızdaki boş sandalyeyi çekiyor. "Size katılsam sorun olur mu?"

Leela ayağa kalkıyor. "Evet, aslında biz..." Tam Nick'i geri çevirecekken, hemen Leela'nın elini tutuyorum. "Sorun değil" diyorum. Yüzüne yayılan gülümsemesiyle yanımıza oturur.

Leela ayağa kalkar, "Peki, o zaman ben hesabı ödeyeyim." der ve kasiyere doğru hızla uzaklaşır. Çok kızıyorum ve arkasından sinirli bir şekilde bakıyorum.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Benden fazla hoşlanmadı galiba?" Diyor Nick. Shankar masaya başka bir buğulama chole bhature tabağı getirir ve eklemek o kadar sıcak ve davet edici ki, benim olmamasına rağmen eklemekten bir parça alıyorum. "Hala iştahlısın, değil mi?"

7 bir çeşit Hint yemeği

Baharathı çıtır channa⁸ ile dolu ağzımla “Ne?” diyorum.

“Bu iştahın. Her zaman söylediğim gibi, tid eh ki towa?”

Biraz tedirgin oluyorum. “Bu da ne demek?”

Ekmeğe uzanırken, “Bir miden mi var yoksa bir kuyu mu var?” diyor. Benim gibi biraz daha soğan alarak yemeğe devam ediyor. “Başka dilden çevirince bazı anlamlar kayboluyor.”

Bir saniyeliğine onu izliyorum. Pencaplı bir çiftçinin çocuğu gibi, büyük ve dağınıklık yaratan ısırlıklarla nasıl yediğini seyrediyorum. “Evet annem bazen ben küçükken öyle derdi.”

“Tid eh ki towa?” diye gülüyor. “Şaşırmadım.”

Shankar gelip ürkek bakışlarla, ciddi bir şekilde, “Leela arabanın içinde seni bekliyor—sana söylememi istedi.” diyor.

Nick yine gülümsüyor ve “Tamam, peki, bu gitmen gerektiğini anlamına geliyor.” Bu kez daha fazla ekmeği chole* yemeğine batırıp yiyor. “Ya da kalabilirsin.”

Çok sinirleniyorum. Leela, bunu neden mahvetmek istiyor? Ama yine de ayağa kalkıyorum.

Shankar’dan çantamı alarak, “Hayır, gitmeliyim” diyorum.

Ancak giderken, keşke gitmeseydim diye düşünüyorum.

Öğle yemeği sona erdiğinde pazar koşturmacası başlıyor. Açlıktan ölüyorum ve fen ödevim için yapmam gereken araştırmalar var, ancak anneme dörde kadar onunla kalacağıma söz verdim. Telefonumda çalan Bollywood şarkısını mırıldanıyorum. Bir hafta önceki o geceden beri tekrarlayıp durduğum aynı hüznü şarkı. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

8 Bir Hint yemeği

Bir paket chana chor garam⁹ açıp, baharatlı ve çıtır lokmaları ağzıma atıyorum. Tuzlu ve ekşi oldukları için biraz dilimi sıızlatıyorlar. Yediklerimden iz kalmasın diye de tezgahı güzelce temizliyorum.

Annem dükkanda yemek yememden nefret eder. Burada her şey çok düzenli ve temizdir: Hindistan'nın en zarif ve pahalı mücevherleriyle dolu parıldayan camlardır bunlar. Hepsi de Delhi'de bulunan kardeş mağazamız Rajouri Garden'daki sanatçılar tarafından hazırlanmış el yapımıdır. Babam her ay gönderilen mallara bakmak için sürekli seyahat eder, ve annem, burada Jersey'de, yaklaşık yirmi yıl önce mağazayı kuran Kamal ve Sunil dayılarımın gözetimi altında—bana sorarsanız—biraz takıntılı bir şekilde mağazayı işletir. Annem ön tarafta müşterilerle ilgilenirken, bu günlerde dayılarım işlerden elini eteğini çekmiş, çoğunlukla arka tarafta para saymakla meşguller. Annem, müşterilerini doğru seçimlere yönlendirerek işini o kadar ustalıkla ve zarafetle yapar ki bir şey satıyormuş gibi hissettirmez. Gülümsediğinde gözlerindeki ışık ve dudağındaki kavis ortaya çıkar, yanağındaki ve çenesindeki gamze öyle doğaldır ki müşteriler etkilenir ve alışveriş yaparlar.

Boynuma küçük bir gerdanlık tutarak tezgahdaki aynaya bakıyorum, amber gözleri hariç anneme benziyorum. Benimkiler daha çok ela rengidir, ancak, bazen şimdi olduğu gibi ışığa göre gözlerim amber rengine dönüşebiliyor. Ama, kurallar, kısıtlamalar ve her zaman doğru şeyi yapmam gerektiği fikrinden dolayı onların içinde yaramazlık eksiktir. Bu da tamamen yanlış şeyi yapma isteğimi arttırıyor. Aklım yine geçen gün tanıştığım çocuğa gidiyor. Bu kadar temkinli olmasa mıydım acaba. Neden sadece bir kez olsun kalbimin sesini dinlemedim?

9 Hindistan eyaletlerinin çoğunda ortak bir sokak atıştırmasıdır.

Annem, arka tarafta uğraşırken, “Yine bu şarkı!” diyor. Birden irkiliyorum ve elimdeki kolyeyi büyük bir gürültüyle cam tezgahın üzerine düşürüyorum. Annem, uzun ve narin parmaklarını kımıldatarak “Sesi aç,” diyor.

Dayılarım, beni bu yüzden dükkandan kovmakla tehdit etti, ama annem bu şarkıyı her duyduğunda ruhuna dokunduğunu söylüyor.

Annem şarkıyı mırıldanıp, kalçalarını sallarken, “Zavallı kız, bir yabancıya evlendi ve uzun zaman kayıp aşkı için yas tuttu. Onlar her zaman Sabiha’yı kötü bildiler.”

“Kötü değil miydi?” diye soruyorum. Yani, o gerçek bir aşka ihanet etti.

Annem, “O iki arada bir derede kalmıştı,” diyor. Bu arada annem aynaya bakıyor ve orada gördüğü benim yansımam. “Sabiha, Mirza ile ailesi arasında karar vermek zorundaydı ve o günlerde, şimdi olduğu gibi aşk ilk göz kırpar kırpmaz kaçmaya gittiğiniz gibi değildi. O günlerde, eğer ailenizi terk ederseniz, herkesi terk ederdiniz—Tüm dünyayı arkanda bırakırdın.”

Gülümseyerek “Evet,” diyorum. “Ama bu sonsuza dek ölümsüzleştirilmesi anlamına gelen bir aşktı.”

“Çok az insanın gerçekten bildiği bir aşk.” Bunları söylerken çok sessiz ve çok uzaklarda, sanki benimle değil de kendiyi konuşuyormuş gibi. Sanki bu aşkın, bu kaybın nasıl bir his olduğunu biliyor.

“Öyleyse savaşmaya değecek biri olmalı, değil mi?”

Annem, “Ne yapacağını bilmiyorsun” diyor. Ancak onun sözlerinin altında ani bir öfke var.

“Tam olarak orada, uçurumun üstünde bulununcaya kadar, neyi seçeceğinizi bilmiyorsunuz, her şeyinizi gerçek olabilecek veya gölge olabilecek bir şey için peşinden sürüklendiğiniz bir hayalet için veriyorsunuz.”

Ama öğrenmek için vermediğim şey. Bu şarkı, ailesinin şerefini korumak için—ancak çok geçtir—sevgilisi Mirza'ya ihanet eden, aşk acısı çeken Sahiba'nın öyküsünü anlatan yüzlerce şarkıdan sadece bir tanesidir. Diğerleri sonsuz sevgileri ile hatırlanırken, Sabiha, her iki tarafta da bir hain olarak görülür. Raflara bilezikleri dizerken, "Sahiba'da çoğu insanın sadece hayalini kurduğu bir şey vardı, anne," diyorum. "O, vazgeçti ve bu onun kendi suçu. Ama yine de pek inanmıyorum. Bu sadece bir halk hikayesi değil mi?"

"Bunu nasıl söyleyebilirsin, Taara? Bu tür bir sevgi, çok az insanın tecrübe edebileceği bir şeydir ve belki de her şeyi riske atmaya değer bir şeydir," dediğinde sesi tekrar uzaklara gidiyor. Gözleri parlıyor ve gülüyor. "Ama çok azı bunu yaptı, bebeğim. Her neyse, bugünlerde siz çocuklar aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz." Başka bir kadife kutu yığınına bana doğru itiyor. "Bunların hepsini sağa ve sola yerleştir. Gerçek aşk gözlerin içinde, iki ruhun yeniden birleşmesidir."

"Vay canına" diyorum ve tezgahın üzerine koyduğu kutuları açmaya başlıyorum.

Gülümseyerek ve meraklı bakışlarla birden, "Dans nasıldı, bebeğim?" diye sorar. Yanağıma ufak bir dokunuşla, "Nereye gittiğini bilmediğimi mi sanıyordun? Senin yaptığın her şeyi benim yapmadığımı mı düşünüyorsun?" diyerek güler. "İlginç herhangi bir şey var mı?"

"Anne!"

"Pekala bu şarkıyı durmadan dinliyorsun. Bir şey olmalı."

Gözleri parlak taşlar gibi ışıltıyor. Merak ediyorum annem şu sözlerle gerçekten inanıyor mu: İki ruhun yeniden birleşmesi. "Bu sefer, bebeğim, eğlenmene bak, dikkatli ol ve kimsenin senden daha bilgili olmasına izin verme."

“Tabi ki anne,” diyerek gülümsüyorum. “Sanki.”

“Sanki Kya¹⁰?” diyor, “Gerçekten senin yaşındayken hiç eğlenmediğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet, anne, eminim eğlenmişsinizdir.” Ama gülerek kendimi ele veriyorum. O gözler için aşıkların sonsuz kavgasını görebiliyorum, ya muhteşem Amrita? O onları asla sevemezdi, değil mi?

“Bildiğini sanıyorsun ama benim de sırlarım var.”

“Hangi sırlar?” Şimdi daha çok merak ediyorum ve aklıma Nick geliyor, onun dokunuşu ve teninin canlılığı. Belki hiçbir şeydi, belki de bir şeydi.

“Babandan önce Sunder Singh adında başka bir çocuk vardı. Hindistan’dan daha yeni gelmişti—haliyle Patiala’ya da—caddenin karşısındaki chole-bhature dükkanında çalışıyorlardı. Evet Mahi’nin orada. Ama o zamanlar Sabrawal’ın dükkanı olarak anılırdı. O günlerde, bu kadar kalabalık yoktu ve herkes birbirini tanırdı. Bazı kız arkadaşlarımla birlikte giderdik ve her zaman benim tabağım yağlı, iyice kabarmış bir bhature yemeğiyle dolu olarak gelirdi. Sonra hepsini yediğimde, gülüp “id Tid eh ki towa” derdi.

Şaşkın bir şekilde baktığımda, annem “Mide mi yoksa kuyu mu var?” diye açıklıyor. “Sana söylediğim gibi,” diyor ve kaşlarını çatıyor. “Her neyse, her şey çok hızlı oldu.”

“Sunder Singh nereye gitti?” diye soruyorum.

“Öldürüldü. Kafasına bir bıçak yarası aldı. Kardeşlerim...” Sonra annemin sesi kısılır ve uzaklara dalar gider. “Çok uğraştım ama artık çok geçti. Hala öldüğüne inanamıyorum.”

10 Hintçede Ne

“Ne!” kolyeyi cam kasanın üzerine düşürüyorum. “Öldü mü yoksa öldürüldü mü?”

“Hiçbir zaman suçlanmadılar... Sesi tekrar yavaş yavaş kısılıyor. “Bir kaza olarak görüldü ve ona göre hüküm verildi. Sonra da ailesi toplanıp Ludhiana’ya taşındılar.”

“Anne!”

Her zaman yüreğinde taşıyacağı acının ve kayıp bir aşkın şarkı sözlerini tekrar mırıldanarak dalıp gitti.

Hafifçe eline dokunuyorum, “Anne!”

Elini çeker ve şaşkınlıkla “Acı, gerçi üstesinden geldim. Sunil Mamu, bilim ödevinden bırakacak yoksa seni.” Avuç içini yanağına tanıdık bir dokunuşu hatırlayarak bastırıyor ve aceleyle arka tarafa geçiyor.

Ben de tezgaha geri dönüyorum, önümde yığınla mücevher kutuları var. Onların içinde, daha önce hiç görmediğim, Hindistan’ın güzelliği—Tavus kuşlarının dansı, aslanların kükremesi, yakut gözleriyle yılanların sinsice kıvrılması—ile şekillendirilmiş başka bir düzine altın set daha var. Son kutu, ağır bir halhal ve parlayan gümüşle işlenmiş bileziklerle doludur. Setlerin hiçbiri altından yapılmamış. Bunu, anneme sormayı düşünüyorum ama bir şey beni durduruyor. Bunun yerine, birbiri ardına bilezikleri, setleri açıyorum, aşağıda kadife örtünün üzerine sırayla diziyorum ve kaçırılan anları düşünüyorum.

Kapıdan ses geldiğinde, yeni setlerden bazılarını—, tavus kuşunun koyu yeşil ve mavisi ile boyanmış altın işlemeli bilezikler—parlatıyorum. Her ne kadar annem kapıyı açmadan önce bakmamı söylese de, açıkçası her zaman yaptığım gibi düşünmeden “Aç” düğmesine basıyorum. Kapı açılırken zilin sesleri çınlıyor ve onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Nick.

Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama onu görmeyi çok istesem de, onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum.

Ama o, garip gülümsemesiyle, düğmelenmiş siyah yün paltosunun üzerinde Burberry ekose bir fularıyla ve saçında mart yağmurunun birkaç damlasıyla burada. Elleri cebinde, samimi ve korkusuz. “Seni bulacağımı biliyordum,” diyor ve o anda ona koşup sarılmak istiyorum.

“Beni nasıl buldun?”

“Tam olarak nerede olduğunu bildiğim yerdesin.” Kasaya kadar yürür, elini cebinden çıkarır. “Bunun senin olduğunu biliyordum ve senin olmasını istedim.” Altın halhalı, ipeksi yakut kadife örtü üzerine dikkatle yerleştiriyor. Halhal, isteksiz ama oynatıcısının dans isteğine karşı koyamayan bir yılan gibi canlı görünüyor. “Bunun seninle olması gerekiyor.”

“Benim değil,” diyorum.

“Senin.” Gülüşü farklı ve iyimser. Sağ kaşının hemen üstünde partinin ışıklarında göremediğim belli belirsiz küçük bir yara izi var. Yüzündeki tek kusur bu. Ona doğru uzanıyorum. *Başında bir bıçak yarası.* Tıpkı annemin dediği gibi.

“Soni,” diyerek elimi tutuyor. Dokunuşu soğuk. “Biliyorum bu sensin. İhtiyacın olan zamanı sana vereceğim.”

Bununla birlikte geri döner ve kapıdan dışarı çıkar.

Gittiğinde, halhalı bıraktığını fark ediyorum.

Annem arkadan geri geldiğinde, onun başka bir müşteriyi etkilemeye istekli olduğuna eminim.

Annem tezgahın önündeki boş alana bakıyor ve “Kimdi?” diye soruyor. “Gittiler mi?” Bir saniyeliğine hayal

kırıklığına uğruyor—ben asla onun yıldız satış elemanı olamayacağım—elinde bir sır varmış gibi elini tutuyor ve nefes nefese, “Sana göstermek zorundayım,” diyor. “Sunder hakkında konuşuyorduk. Bana inanmadın. Ama bunu benim için o yaptı.” Avucunu açıyor ve parlayan bir yılan figürlü bir şey ortaya çıkıyor. O an donup kalıyorum. Çünkü bu ince ince işlenmiş altın halhal, Nick’in bıraktığı halhalın eşidir.

,

MİRZA VE SABİHA

Bir Pencap halk hikayesi

Bu hikayeye ilham veren şey, kederli Sabiha'nın talihsiz öyküsü ve kendisi için biçtiği kaderiydi. Eski Hint halk hikayesi ve efsanesinde, Mirza ve Sabiha çifti sıklıkla Leyla ile Mecnun, Heer ve Ranjha ve Sohni ve Mahival gibi diğer ölümsüz âşıklarla anılır. Diğerleri gerçek aşkın ışıltılı bir örnekleri olarak ele alınırken, Mirza ve Sabiha'nın aşkı bir uyarıdır, çiftin aşkı şehvetin, aile dramı, ihanet ve cinayet ağıtlamasıyla ölümsüzleştirilir. Hikâyede, Sahiba, kötü bir karakter olarak ele alınmıştır. Değerli bir savaşçı olan Mirza'yı özlem ve vaatlerle baştan çıkartan Sabiha, kardeşlerinin kaderi elinde olduğunda ona ihanet eden vefasız bir kadındır.

Eski hikayelere göre, Kheewa'nın Pencap köyünün en güzel kızı, genç Sabiha, aşkı, sonradan düşmana dönen bir dostun oğlu olan, ünlü okçu Mirza'nın kollarında bulur ama çiftin aileleri birlikteliklerini yasaklar. Sabiha bir yabancıyla evleneceği gecede, Mirza ile kaçır ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklardır.

Ancak kızın erkek kardeşleri kaçışlarını öğrenir ve ikisini de yakalayıp onları sonsuza kadar ayırmak için yola çıkarlar. Bu takibin farkında olan Sabiha, Mirza ile

yapacakları kavgada kardeşlerinin yenileceğini bildiği için korkar ve Banyan ağacının altında uyuyan sevgilisinin ok kılıfını boşaltır ve oklarını paramparça eder. Kasaba halkı onları bulduğunda Mirza boynundaki okun farkına varır.

Hain Sabiha ve uzun süredir sevdiği aşkı Mirza'nın başka bir yaşamda bir araya gelmesi durumunda ne olabileceğini merak ettim. Bunlardan birinde, Sabiha yaptıklarının sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalmaktadır. Diğerinde geçmişte olduğu haliyle kendisine yakın bir kızın gölgesinde geçmişine ayna tutarak yaşamasıdır. Üçüncüsünde ise başka bir bedende hayat bulan Mirza'nın eski aşkıyla olan geçmişi hakkında iz sürmektedir. Ne kadar da güzel bir üçleme olurdu.

—Sona Charaipotra.

PARLAK KIRMIZI BONCUKLARIN SAYISI

ALIETTE DE BODARD

Duvar, uzaktan görüldüğü kadarıyla, Cam ve Tam'ın dünyasını iyileşen bir yarının üzerini kaplayan deri gibi doldurmaktaydı.

Kabataslak yontulmuş beyaz, yarı saydam renkleri hariç, neredeyse sıradan taşlardan başlar ve sonra yukarı doğru yayılarak büyür, tıpkı bir yaprağın damarları gibi ya da bir cesetin damarları gibi üzerinde bulunan koyu mavi çizgilerin oluşturduğu desenler bir kubbeye ve gökyüzüne doğru uzanır.

Yan yana yürürlerken—ve gölgeler kararıp kendilerini yutarken—güneşli ve iyimser Tam bile sessizleşir.

“Geri dönebiliriz kardeşim,” der Cam. “Bu sadece bir rüyaydı.”

Tam'ın hayal kırıklığıyla bağırıp çağıracağını, ablasına sınırlamalar getirebilirmiş gibi saygısızca davranmakla

suçlayacağını, onu anne olmamakla suçlayacağını ve sinirleneceğini düşünür. Ama aksine, Tam sessizce duvarı izlemektedir.

Duvarın bu kadar yakınında hiç kuş yoktur. Ancak uzun, ince bir Hindistan cevizi ağacı çimenlikten sarayın çatısının taşlarının üzerindeki beyaz saydam alanın üzerine, ancak Ebedi İmparatorun Sarayı'nda olabilecek bir gökyüzüne uzanır.

“Burası,” der Tam “Aynı annemin anlatmış olduğu gibi.”

Cam, bunun bir rüya olduğunu söylemek ister. Anne öldü, üstelik, mezarı da duvarın dışında, İmparator'un elçilerinin onları nüfus sayımını kontrol etmek için getirmeden önce, hayatları diğer kızların yanına, istismarlara ve kontrol edilecek raporların sıkıntılarına çekilmeden önce yaşadıkları tozlu küçük köyde.

Sayım kızlarının hiçbirine, duvarın yüzeyinin ötesine, saray sınırlarının dışına çıkmasına izin verilmeyecek. Tek çıkış yolu, İç Vermillion Odaları'nda derin kısımda imparatorun iradesini yapmakla yükümlü yüksek rütbeli bir görevli olmak ve hükümleri ve anıtları taşımak için seyahat etmektir.

Tam'ı yüzünde yine o ifade, henüz bir çocukken taş filini köydeki kuyuya düşürdüğünde takındığı inatçı ifade ve perili bakışlar vardı, ve gerçekten Cam en son ne zaman, Tam'ın gittiği yolda onu takip etmemiştii?

Tam, “Vasiyeti bulursak uçabileceğimizi söyledi. Eve gidebiliriz, baba, büyükanne ve teyzelere. Bunları unut, kötü bir rüya gibi.” der. Kuşağını keser ve ağacın gövdesinin etrafına dolayıp tutuşunu düşünceli bir şekilde kontrol eder. Etrafına bakmasa da—Cam bunu yapar, çünkü saat erkendir, tüm denetçiler uyumaktadır ve diğer nüfus sayımı kızları hala kıkırdayarak mat chuoc¹¹

11 Çin kökenli bir masa oyunu.

oynamaktadırlar. “Duvarın tepesi daha incedir, değil mi? İtebileceğimize eminim.”

Cam ona uzaktan bir yerden gelen cesaretle “Kuşlar dışarı çıkmaz” diyebilir.

Tam kahkahayla “Ne söylediğinin farkında değilsin” der.

Cam söylediklerinden emin değildir. Tam, da değildir. “Abla, ben öyle düşünmüyorum—”

Ama Tam saraya getirilmelerinden bu yana hiç zaman geçmemiş gibi, önceden yaptığı gibi kolayca ve aniden ağaca tırmanır—beş yıllık mahkumiyet gözlerini kör etmiştir. “Abla dikkatli ol,” diye bağırır Cam.

Bahçelerden yükselen rüzgar, Tam ağaca tırmandıkça imkansıza dönüşen verdiği cevabı küçülterek değiştirir. Bu yoldan dışarı çıkması mümkün değildir. Bunun daha önceleri denenmediğini mi düşünmektedir? Nüfus sayımı üzerinde çalışan yüzlerce kız var, bunlardan yüzlercesi bu arazideki küçük tozlu köylerden gelenler ve bu kızların onlarcası Hindistan cevizi ağacına nasıl tırmanılacağını biliyor olmalı. Sonsuz İmparator, emri altındakilerin bu kadar kolay bir şekilde gitmesine izin vermez.

Tam ve Cam ikisi de eve gitmek istiyorlardı, aileleriyle birlikte balık sosu ve pirinç yemeği etrafında oturmak, köyde kimin ne yaptığını konuşmak istiyorlardı. Cam’ın kalbi, bu düşünceyle sıkıştı—Teyzesi’nin saygısızlıktan şikayet eden kederli sesini, veya Büyükanne’sinin sabahları kimse uyanmadan çok önce evin içinde yürürken yumuşak, dikkatli adımlar atarak dolaşmasını duymak için neler vermezdi.

Tam, hiç kimsenin şimdiye kadar dışarı çıkmadığını—kızların hiçbirinin şimdiye kadar yüksek memur olmadıklarını ve bunun onları sessiz ve uslu tutmak için

uydurulan bir yalan olduğunu söyledi. Sonsuz İmparator'a değil, sihire—Annelerinin geceleri anlattığı masallara: uçan ağaçlara, tükenmeyen pirinç kavanozlarına ve balıkların ejderha ve insan haline gelmesine inanıyordu.

Cam artık sihire inanmıyordu. Çünkü anneleri öldüğünde çok küçüktü ve onu Tam kadar hatırlamıyordu.

“Küçük kardeşim,” Tam'ın sesi rüzgârla taşınarak süzüldü. “Üstte duvardan görebilirsin. Pirinç tarlaları, ormanlar, şehirler. Her şey buradan çok farklı. Dağınık mücevherler gibi.”

Cam “Aşağı in,” dedi. Yakında Cat'in iki saati dolacak ve denetçiler onları bir kez daha, hesaplarını yaptıkları mağara odasına götürecekler. “Geç kalacağız.”

Üstünde, Tam, elini duvarın yüzeyine bastırarak yaslanır, dokunduğu yerin altından çizgilerle dışarıya doğru eğilir. “Çok ince. Yapabilirim...” Bacakları zar zor tırmanmaktadır. Tehlikeli ve dengesiz bir biçimde göğsünü çıkarmıştır.

“Abla!” diye bağırır Cam, ama çok geçtir.

Tam düşer. Çok geç. Çok geç. Neden—neden bunun olmasına izin verdi—neden?

Ama Tam düştüğünde, duvar etrafını sarar, mavi çizgiler inceler ve derinin altında damarlar kaybolur. Parmakları gökyüzünün, yaprakların rengi gibidir, elleri göğsüne ve yüzüne tırmanan ince, beyaz bir örtü tarafından gizlenmiştir—duvarın taşlarına çarptığı an kayıp bulanıklaşır ve değişir—kanatlarında mavi çizgiler bulunan beyaz bir kuş yükselir, nefes alır ve duvara karşı sırtüstü yığılır.

O.

Bu sadece hikâyelerde olur. Cam durur, zorlukla nefes alır, dünya etrafında bulanık bir şekilde dönmektedir.

Kuşun uçuşunu izler, tekrar tekrar, duvarın yüzeyine doğru; ve tekrar tekrar aşılabilir engele çarpışını izler.

O uçabileceğimizi söylemişti.

Bu sadece bir rüyaydı. Tam'ın ıssızlığı, imkansız bir rüya. Ama, kuş kanatları hırpalanmış, kırılmış ve kanayarak aşağı doğru inip Cam'ın sıkıldığı yumruğunun üzerine konduğunda, ona kız kardeşinin gözleriyle bakıyor.

Cam, Tam'ın yokluğunu gizleyemez. Denetçiler elbette fark eder ve kız kardeşine göz kulak olamadığı için onu azarlarlar. Kaçtığını, bahçelerin derinliklerinde bir yerde saklandığını düşünürler.

Denetçi Bach Kim “Aptal kız,” der iç çekerek. “Onu bulduğumuzda buna pişman olacak.” Sonra da biraz daha nazikçe Cam'a—ki o her zaman Cam'ı sevmiştir, her zaman zor ve amansız çalışmasını övmüştür—“Bunun seni muhasebeciliğinden uzaklaştırmasına izin verme,” der.

Öyle de olmuştur. Cam, kuşu kömürleşmiş pirinç ve köfteyle besler, Tam'ın ne kadarının onda kaldığını merak ederek yemek yiyişini, hareket edişini ve uçuşunu izler. İki kez bahçelere götürür, duvara doğru salar, ancak kuş her zaman aynı şekilde geri gelir. Duvarda ne olduysa sadece bir kez olmuş olacak. “Abla,” diye fısıldar bazen, günün sayımı yapıldıktan sonra. “Ne yapacağız?”

Kuş hiç cevap vermez. Cam sabah uyanır, ayakkabılarındaki kumu boşaltır – yakındaki kumsaldan gelen deniz kokusu odayı kaplamaktadır—, çorba kâsesindeki eriştelere kuşu besler. Tam'ın kahvaltıda yapmaya alışık olduğu gibi kuş da kafasını geriye doğru atar ve hırslı bir şekilde ağzını şapırdatır.

Geceleri rüyalarından kaynaklanan titrek ve öfkeli sesler çıkarır. Bu sesler kız kardeşinin sesi olur.

Eğer kuş gizemli bilgelikten ya da Tam'ın gördüğü ve her şeyi başlatan rüyadan bahsetseydi bu o kadar kötü olmazdı. Ama onun yerine bahsettiği şeyler basit, günlük işlerle ve Tam değişmeden önce yaptıkları konuşmalarla ilgiliydi.

Öyle mi, Dai Sang şehrinde mi, burada mı? Hoa Khanh hanesinin şu anki ve beş yıl önceki durumu arasındaki tutarsızlık. Muhtemelen on üç çocuk sadece bir eşten olamaz!

Ve burada, Quang Phuoc şehrinde. Bu elli kova kabuksuz pirinç, bir hizmetçi ile bir sonraki arasında kayboluyor. Ve yine burada olur. İddiaya girerim ustabaşı onları zimmetine geçiriyor. Öyle olmalı.

Görüyor musun abla? Görüyor musun?

Cam konuşmak için ağzını açar, fakat çıkan tek şey bir kuşun şakımasıdır. Tam, rahatlamış ve iyi huylu bir şekilde güler. *Endişelenme. Her şey zamanla ortaya çıkacak.*

Ve her şey bulanıklaşır ve beyazlaşır, duvarın rengine dönüşür, mavi damarlar etrafını sarar, bir ses tekrar tekrar yankılandığında bunun bir çan sesi, uyanmaya çağıran bir zil olduğunu düşünür, ama Cam boş odasında soluk soluğa uyandığında bunun ne olduğunu bilir: bir abaküs üzerindeki boncukların sesi.

Gün boyunca, Cam, nüfus sayımı yapılan binadaki yerinde uykusunda gezer. Elini kapının üzerine koyar, onlar kapıyı açarlar, katılımını kaydederler ve Cam İmparatorun eşyalarının parlak kırmızı tonuna boyanmış cilalı sütunlardan birinin sonuna gider, avluya yakın bir yere oturur. Yanında bulunan Tam'ın minderi boştur, kağıtları düzgünce katlanmış, abaküsü sıfırlanmış ve mürekkep boya fırçasının tüylerinde kurumuş haldedir. Diğer kızlar bundan hoşlanmaz: Batıl inançlı olan Hanh, otururken

ve abaküsünü kolundan alırken yaptığı savuşturma hareketiyle kendini korumaya alır.

Nüfus sayımı kızları, ortadan kaybolmayı istemezler. Sarayda tutsak olabilirler, ancak İmparator onları güvende tutar, dışarıda savaş ve kıtlık kol gezerken onları besler ve giydirir ve aileleri böyle bir koruma mucizesi olmadan aciz bir durumda ölürlər.

Cam, sıra ve sayı sıralarına bakarak bunları anlamlandırmaya çalışır: Kien La şehrinin gelirleri, fermente balık üretimi, köylünün derebeyine zorunlu hizmete katılımı ve hane halkının pirinç şarabı tüketimi. Her zaman olmayan ve eklenmesi gereken küçük şeyler: çok fazla pirinç şarabı, İmparatoru onurlandırmak için çok fazla ziyafet, başkente gönderilen çok az tuz...

Etrafında, bilindik boncuk taneciklerinin tıkırtıları, dünyasını doldurmak için yükseliyor, bir kızıdan sonra başka bir kız, daha derin ve daha derin sayılar dizisine batıyor, tutarsızlıkların izini sürüyor, Sonsuz İmparatorluğu ve halkının gerçek bir resmini bir boncuktan sonra başka bir boncukla inşa ediyordu.

Sesler, bir kuşun şarkısına, kız kardeşinin yakıp kül eden rüyalarına giren sesine dönüşüyor. *Endişelenme küçük kardeşim.*

Tabii ki endişeleniyor. O her zaman endişelenir.

Cam, elindeki dokunuşla irkiliyor. Bir an için, yürek parçalayıcı o anda Tam'ın geri döndüğünü düşünüyor, ama bu bir kuş, parmakları arasında yukarı ve aşağı kayan ve boğazının arkasında küçük, tatmin edici sesler çıkaran bir kuş. Cam uzandığında, parlak gözleriyle Tam'ın matına uçuyor, Tam'ın abaküsüne konuyor ve oradan da onu avluya götüren adımlarını izliyor. Bu açıkça bir mesaj.

Beni izle.

Cam yavaşça ayağa kalkıyor. Denetçi Bach Kim'e özür dileyerek bakıyor. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Denetçi Bach Kim başını sallıyor, hızlı olmasını söyleyen bir hareket yapıyor.

Kuşu fark etmeyip de neden onunla ilgili dikkat çekici her şeyi görüyor?

Cam sendelediğinde uçan, konan, duran kuş, onu avludan geçirir, taş fillerin ve görevlilerin sıraları arasında ilerler ve sonra sayım yerlerinden bahçelere açılan duvarlı koridorlara girer. Cam bir an için buraya girmeye yetkisinin olmadığına üzülse de elini plakaların üzerine koyunca her kapı yumuşak ve soluk veren bir sesle açılır. Hava yoğun bir osmantus kokusuyla kaplanır.

Kuş o zaman durur. Cam, onu uzun ömür ve iyi şans için karakterlerle oyulmuş sarı taştan bir kemerin altına getirdiğinde, çimlere doğru atlıyor ve havada uzaklaşarak duvarın uzak tarafına doğru uçuyor. Hareketleri yavaş ve kasıtlıdır—büyük kız kardeşinin bütün inatçılığı beş yıllık kapatılmada yıkılmamıştır.

Cam izliyor, yüreği ağzında. “Orada hiçbir şey yok. Geri dön.” *Lütfen abla. Lütfen. Lütfen ne yapıyorsan dur. Geri gel.*

Kuş durur, ona doğru döner. *Lütfen lütfen lütfen*, Cam ölü atalarına dua eder; atalarının sunaklarından izleyen, kızlarını mezarın ötesinde koruyan annesine. *Onu geri getir.* Fakat kuş tekrar dönüyor, duvara yaslanıyor ve sonra aynı titizlikle, Cam'a doğru ve tekrar tekrar yavaş bir dans haline gelen hareketler yapıyor, abaküsteki boncukların sesi yükselirken, havayı gök gürültüsü gibi dolduruyor.

Quang Phuoc şehrinde Metal Kaplan Yılı'nın kılığı...

Kuşun kanatlarındaki mavi tüyler duvarın yüzeyinin altında parlıyor—güneşin altında tutulan yeşim taşı gibi

parlayana kadar tüm vücuduna yayılan bir ışıltı ve yine duvarın damarları ve aynı yavaş kalp atışı. Beyaz sis çimden yükselir ve yukarı doğru uzanır. Kuş hala dans ediyor ve kanatlarının her vuruşu daha da beyazlık kazandırıyor yarı saydam sis kalınlaşıyor. Cam, duvara ve kuşa bakar ve her ikisini birbirine bağlayan sisin sanki dokuma tezgâhındaki ince iplikler gibi yayılışını görür.

“Abla. Lütfen.”

Kuş titrer, sallanır ve tekrar değişir. Şekli yukarı doğru uzanır, Cam’ın gözlerini inciten bir beyazla kaplanmış. Sis onu ezip geçer; duvar kısa bir kalp atışı süresince kapanır; ve sonra hiç kuş kalmaz, bir ağacın ince şekli, dışa doğru uzanan dalları ve gövdesi üzerinde aynı ince mavi işaretler ağı dışında hiçbir şey kalmaz. Tacında tek bir yuvarlak, altın renkli bir meyve taşır: bir hurma, tatlı, olgun kokusu havada titreyen, Cam’ın boğazında takılıp kalan bir ziyafet vaadi gibi.

Abla.

Ağaçlar da dışarı çıkmıyor rüzgarla taşınan yaprakları bile duvarı kıramaz. Bu anlamsız. Tam, kaç kez şeklini değiştirirse değiştirsin—o gücü nerede bulursa, ne kadar süre dayanabileceği önemli değil—kaçış yoktur. Sadece yüksek rütbeli, güvenilir görevlilerin dışarı çıkmalarına izin verilir.

Cam ağaca doğru yürür, yanında diz çöker. Abaküsler sessiz kalmıştır; şimdi dallarda sadece rüzgâr var. Elini gövdesine koyduğunda kız kardeşinin düşüncelerini hisseder—Tam’ın sorumluluğunu yerine getirmeye çalışan Cam’a olan düşkünlüğü.—Cam’ı gerçekten seviyor, ama bazen Tam, iddiasındaki ısrarı ile onu sarsabilir—

Cam’ın hiçbir zaman yüksek rütbeli olarak seçilmeyeceklerini çünkü bunun bir hayal olduğunu, nüfus

sayımı binasının içinde, kocaları, çocukları veya aileleri olmadan yaşayacaklarını anlaması gerekir öyle değil mi?

Ah abla.

Dünya tekrar bulanıklaşır. Cam gözlerinden akan yaşları siler. Bunun seni işlerinden alıkoymasına izin verme demişti denetçi Bach Kim, onlar aramaya başlamadan önce geri dönmesi gerekiyor. Yapılacak işler, sayfadan sayfaya kontrol edilecek numaralar var. İmparatorun kendisi tarafından mühürlenip kontrol edilen Büyük Sekreterliğe iletilen her şeyin kusursuz olduğundan emin olması gerekiyor.

Etrafında, ince beyaz sis havuzları, Tam'ın üzerine kayan duvar kalıntıları onu değiştirdi. *Bu şekilde dışarı çıkmayacaksın. Görmelisin.*

Rüzgar dallarda ısıklık çalar ve yine kız kardeşinin sesi gelir. *Belki yaparım. Ben deneyene kadar bilemeyiz, değil mi? Annem dedi ki—*

Cam, annemiz öldü demek ister. Kendisini bir çabayla durdurur, çünkü bu Tam'ın duyması gereken şey değildir, çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. *Annemiz sarayda söz sahibi değil. Bunu bilmelisin, abla.* Bu bir ağaç. O—dünya bahçesine kök salmış, ayrılamaz. *Yapamaz mısın—başka bir şekli olmalı.* Fakat hiçbir şey duvardan geçemez. Yapraklar, kuşlar, kızlar ve ikisi için de her zaman yeterli ateşi olan, yaşamanın başka bir yolu yokmuş gibi onu hurdalara ve sorunlara sürükleyen kalbinin kız kardeşi duvardan geçemez.

Kalbi tekliyor, ritmini kaybediyor. Gövdenin kabuğu, abaküslerinin boncukları kadar pürüzsüz; ve kendini şekilden sonra şekil seçip, onları ayırırken, tekrar sayıyormuş gibi parmaklarını yukarı ve aşağı kaydırırken bulur. Hiçbir şey işe yaramıyor. Hiçbir şey dışarı çıkmıyor. Onun dışında...

Deniz havası dışında, sabah saatlerinde ayakkabılarında buldukları kum, kahvaltı masasında bulunan porselen kaselere dolmuştu.

Etrafındaki beyaz havuzlarda yer yer sis ve mavi damarlar var. Kalın, sert ve ılık duvar etrafında yükseliyor. Beşli boncuk tutuyormuş gibi parmaklarını gövdeden aşağı kaydırır ve ışık parmaklarından kız kardeşinin şekline yayılır.

Ağaç toza dönüşüyor. Önce gövde, sonra dallar ve yapraklar; ve son olarak altın meyvenin hoş kokusu, Cam'ın diline, mango suyu gibi, sıvı bal gibi dayanılmaz derecede kalınlaşıyor. Etrafındaki sarı bir toz dans ediyor, tutulmuş nefes titriyor. Rüzgar tozu kaldırır ve hiçbir altın izi kalmayınca kadar mavi damarlar arasında kaybolduğu duvarın yüzeyine doğru götürür.

Cam'ın eli, üzerinde Tam'ın parmaklarının dokunuşu ile havada asılı duruyor, gülse mi ağlasa mı yoksa ikisini birden mi yapsa, emin değil.

Lütfen abla...

Lütfen iyi ol.

Denetçi Bach Kim, Cam'a ofisine gitmesini söylediğinde, Cam, bunun Tam ile ilgili olduğunu ve kızlarla arasındaki boş alanla ilgili olduğunu biliyor. Bu alan hep boş kalacak ve zaman geçtikçe gözlerindeki korkuyla ondan uzak duracaklar ve kimse onu hiçbir yerde bulamayacak.

Ama o, dışarı çıktı. Toz, duvardan geçti. Olmalıydı. Duvarın şu anda sadece bir duvar olduğunu, Cam'ın hayallerinin bir yıldan beri sessiz kaldığını ve bahçeye tekrar tekrar girdiğini ve taş kemerin altındaki tertemiz çim ve boşluktan başka bir şey bulamadığını unutmayın.

Denetçi Bach Kim sinirli görünmüyor. Düşünceli bir şekilde Cam'ı izliyor, onu önemsiyor. "Çay ister misin?" diye soruyor.

Denetçi Bach Kim kesilmiş çim rengindeki çayı fincana boşaltırken Cam dizlerinin üzerine oturur ve neredeyse tanıdık bu kokuyu solur. Koku, İç Vermillion Odaları'ndaki, nüfus sayımı kızlarına asla verilmeyen zarif, pahalı bir şeyden geliyor. "Bu, benim işimle mi ilgili?" diye soruyor.

Denetçi Bach Kim'in dudakları konuşma tavrından büzülüyor. "Tabiri caizse."

Ağaç bir yıl önce yıkıldığından beri, Cam, davranışlarının ya da baktıklarının anlamını hatırlamaksızın sayıları toplayıp çıkararak gri bir örtü vasıtasıyla yaşamaktadır. Ona erişmek zorundaydık. "Özür dilerim—"

Denetçi Bach Kim güler. "Özür dilemene gerek yok, çocuk. Çalışmanız örnek oldu." Çay bardağından bir yudum alır, bardağı Üç Zenginliğin sembollerinde gezinmeye devam eden ısıltılı görüntünün bulunduğu az vernikli masanın üzerine koyar. "Sadece son iki günde, üç komşunuzdan daha fazla rapor ve hatırlatıcıyı gözden geçirdiniz."

Cam oturur ve ne olduğundan emin olmadığı bir şeyi bekler. Daha fazla iltifat mı? Onları büyük bir zevkle kabul etmişti ama şimdi boş, anlamsız geliyor. "Sonra—"

Denetçi Bach Kim, yavaş ve dikkatli bir saygıyla, ona doğru bir parça kağıt uzatır—ve elbette olması gerekir, çünkü sayfanın altında, dikkatle dağlanmış dairelerin izleri olan Ebedi İmparator'un parlak kırmızı mührü bulunur. Cam, görünmeyen varlığa boyun eğer ve ancak o zaman vücudunun üst yarısını kaldırır ve kâğıda bakar.

Kelimeler bulanıklaşır ve yer değiştirir; onlar dayanamayacak kadar ağırlık kazanmadan önce yalnızca

bir şey açık bir şekilde gözüne çarpar. *Hizmetkarımız Nguyen Thi Cam, İmparatorluk Tahtı'na örnek bir sadakat ve bağlılık göstermiştir...*

Bu kararname ile onu İç Parlak Kırmızı Odaları Genel Sekreterliği'ndeki İkinci Sıra Yetkilisine yükseltmemizi memnuniyetle karşılıyoruz...

Genel Sekreterlik.

Resmi.

İkinci Sıra.

O.

Çıkacak. İmparator iradesini taşıyan saraya girip çıkarak, zahmetsizce hareket etmek için yüksek rütbeli bir görevli olacak. O eve gidebilir.

“İdrak etmesi zor, biliyorum.” Denetçi Bach Kim’in sesi oldukça kibardı. “Sonunda buna alışacaksın.” Ve sonra, resmi dili ve uygun hareket etmeyi bırakarak, bir anne kadar şefkatle Cam’a sarıldı. “Senin için çok mutluyum çocuğum. Yapabileceğini her zaman biliyordum.”

Cam kıpırdamadan oturur, kelimeleri takip eder. “Ben—” durur, tekrar dener. Boğazında tatlı bir şey ile hurma tadı ile dolar. “Teşekkürler. Bu, benim için çok şey ifade ediyor.”

Bir zamanlar bu çok şey ifade ederdi; ama şimdi tek düşünebildiği, kulağına fısıldayan Tam’ın sesi, ve bunların hiçbirisi dünyadaki gri örtüleri kaldıramıyor.

Ebedi İmparator’a sunumunun yapıldığı gün, Cam, uzun bir banyoya girer, sonunda su onu aşındırıp temizleyecek kadar kendisini kaynar suyun altına sokar.

Kendisi için atanan görevlilerin geri çekilmelerini rica eder: Oyulmuş banyo havuzundan çıktığında kendisine ve

tenine bakar. Nüfus sayımı binasındaki altı yıldan sonra daha hafiftir, ancak hala çeltiklerin içine pirinç eken, ona bütün dünyalar verilmiş gibi çalkalanmış çamurun içinde diz çöküp büyüyen, Kuzen Hoa ve Kuzen Lan ve diğerleriyle birlikte tekerlemeler söyleyen köylü bir kızın karanlık ve zengin derisidir.

Tam şimdi onlarla birlikte, gülüyor ve gülümsüyor, fideleri alıp getirirken her zamanki gibi babasının ve büyükannesinin sevgi dolu bakışları himayesinde sendeliyor. O evine gitti.

Gitmeliydi.

Lütfen anne. Lütfen iyi olmasına izin ver.

İnanılmayacak kadar büyük ve lüks yatak odasına beş kalıptan oluşan zengin bir sırmalı ipek kumaş tunik bırakılmıştı, ikinci sıradaki tavuk amblemi o kadar ince görünüyordu ki, bir tabloya benziyordu. Cam, görevlilerin onu sanki bir rüyadaymış gibi giydirmelerine izin verir: kat kat elbisenin önce kırmızı tonlarını sonra da siyah, ince, uzun ve kolsuz bir üst-tunik giydirirler. Aynada kendisine bakar ve bir yabancıнын ona baktığını görür, elleri altın işlemeli büyük kollarıyla boğulmuş, yüzü serözle beyazlatılmış, uzun saçları kaplumbağa şeklinde altın tokalarla üst üste yığılmış ve gösterişli bir topuz yapılmıştır. Dudakları imparator mürekkebinin rengine boyanmış, yara gibi kan kırmızıdır.

Kendini muzaffer hissedeceğini düşünmüştür, ama göğsünde kalbi alınmış gibi boşluğun dışında başka bir şey yoktur.

Cam, aynada kendine bakar, zorla gülümser, kendi yansımasının hareketini ve görevlilerin siyah emaye dişleri üzerinde birleşen parlak kırmızı dudaklarını izler.

Zaman.

Verilen son nefesin aynı yumuşak nefes verme sesiyle kapı açılır. Cam, İç Vermillion Odaları'na yapılacak uzun yolculuk ve şimdiye kadar hayalini kurduğu her şey için kendini daha fazla görevliye ve daha fazla korumaya hazırlar.

Tam eşiğin üstünde durur.

Zaman yavaşlar, bal tuzağının içinde sıkışıp kalır. Cam yavaşça nefes alır.

“Abla?”

Tam gülümser. Kaba bir köylü tuniği giymiştir. Saçları omuzlarından sarkmaktadır ama değişmemiştir. Yüzü ayındır—ay şeklinde ve gamzeli gülümsemesi—ve sanki savaşa girmiş gibi durmaktadır. Arkasında Danışman Bach Kim ve gardiyanlar vardır. Denetçinin yüzü kapalı ve kızgındır. “Gördün mü?” Diyor Tam'a. “Küçük kız kardeşin daha iyi şeylere doğru ilerliyor. Sana ihtiyacı yok.”

“Sen...” Cam derin, titreyen bir nefes alıyor; Durması gerekiyor, çünkü onu kaplayan kıyafetleri çok acı veriyor. “Dışarıdaydın.”

“O, kendini teslim etti,” diyor denetçi Bach Kim sinirli bir ses tonuyla.

Tam başını sallar. “Ben eve gittim küçük kardeşim. Ben...” bir anlığına yüzünü döker; tanıdık gülüşü yitip giderek sahteleşir gerginleşir. “Denedim. Büyükannem ve babamla teyzemle ve ben...” ellerini sıkar “Onlar—ne zaman yemek çubuklarının bulunduğu noktaya yakınlaşırsalar, her seferinde yanlış bir kelime söylerlerdi...” Şimdi titriyor. “Kuzen Lan ile oturdum ve artık konuşacak bir şeyimiz yoktu. Dünyası köydü, pirinç hasadıydı ve evlenecekti. Dışarıyla ilgili göremeyeceği şeyler çok daha fazlaydı!”

“Onlar bizim ailemiz” diyor Cam, ancak Tam hayır anlamında başını sallıyor.

“Bana sanki tapıyor gibi bakıyorlar—denediler ama sonuç dehşet ve korkuydu—. Artık dayanamıyorum.”

“Tabii ki artık köylü değilsiniz” der denetçi Bach Kim “Bu duyguları bastırabilirsiniz.”

Tam, Cam’ın yanından geçerek doğruca kiremitli havuz ve buharlı suyun bulunduğu odaya gider. Bakışlarıyla yatağı baştan sona taradı: Cam’ın çıkarıp attığı kıyafetler, odayı doyuran zengin, yabancı kokular, Cam’ı köylü kızından imparator görevlisine dönüştürüyordu. “Eve gidemeyiz, küçük kardeşim. Fazlaca değişmiş durumdayız.”

Cam, hayır demek için, elbette yapabileceklerini söylemek için ağzını açar ve o zaman aynada ona bakan yabancıyı, en azından şu anda eylemleri tahtın yetkisinde olan görevliyi hatırlar.

Buna karşılık o, “Geri gelmek zorunda değildin,” der. “Neden— Neden uzak duramadın? Hayatında bir kere olsun neden dikkatli olamadın? Niye ya—”

Tam bakışlarını ona doğrultur. Koyu ve ince ve zarif ellerini kaldırır, damarları cildinin yarı saydamlığının altında mavilikle parlamaktadır. “Bilmiyor musun?”

Ve gözleri bir kuşunkiler kadar hızlı, aydınlık ve vahşidir; kolları kanat gibi yavaşça dans eder.

Denetçi Bach Kim, arkasından “Gel çocuk. Kız kardeşinle imparator’u görmeli ve ona uygun bir ceza vermelisin,” der.

Tam, sessizce, “Eve gidemiyoruz, ama bu hapsedilmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Orada her şeyin nasıl farklı görüldüğünü hatırlıyor musun?” der.

Hafızanın engellerinden çıkan kelimelerle “Mücevherler gibi,” der Cam.

Tam'ın gülümsemesi göz alıcı ve bulaşıcı. “Keşfedilecek eşsiz yerler var. Hadi küçük kardeşim. Hadi onları birlikte görelim.”

Banyodaki sudan yükselen ve bir ağacın dalları kadar sağlam olan sis Tam'ın kollarından her geçişinde daha da yoğunlaşıp—ve Cam çatının altında duran ve bütün sarayı kendisiyle birlikte titreten abaküsün sürekli yükselen sesini duymaktadır—göğsünden kök salmış gibi görünür. Parmaklarının altında, abaküs boncuklarının yuvarlak şekli, tartılması ve atılması gereken çok çeşitli şekiller; ağzında dışarıdaki güçlü, çaresiz ve canlı olan şeylerin tadının hatırlatıcısı yoğun, tatlı ve dünyevi hurma tadı vardır.

“Muhtemelen gidemeyiz...,” Cam umutsuzca yavaşça başlar. Rüyalarla, sihirle, şekil değiştirmenin gücünün ikisini de nasıl uzun süre tutamayacağı konusu ile ilgili konuşmak istiyor ama tüm kelimeler boğazında erimiş gibi.

Tam, sisin içinden onu izler. Artık odadan, yataktaki kıyafetlerden, gardiyanlardan veya denetçi Bach Kim'den geriye hiçbir şey kalmamıştır. “Yapamaz mıyız?” Birinin eli tutar, gözleri karanlık ve gölgelidir.

Mantıklı ol, demek ister Cam ve sonra Tam'ın haklı olduğunu, makul olmasının hapishanenin parmaklıklarını sökmeyeceğini veya ona boş zaferlerden başka bir şey vermeyeceğini fark eder. Başını sallar. Saçları uzun, siyah ve çamur renginde akarsular gibi hoyratça dalgalanmaktadır. Sanki günün sayımını bitiriyormuşçasına görünmez bir boncuk kaydırır ve sisin içinden Tam'a doğru uzanır.

Cam kız kardeşinin elini tutar ve sisin onları bir araya getirmesine izin verir. Toz ve kum dışarıdaki rüzgarda ve onun uzaklarda gittiği yere, dışarıdaki dünyanın zenginliğine doğru dans etmektedir.

TA'M CAM

Bir Vietnam Halk hikayesi

Tâ'm Cám, Vietnam halk biliminin en ironik hikayelerinden biridir. İki kız kardeşin çekişmesinin anlatıldığı hikâye, kitaptan filme, birçok farklı türde Vietnam'da sayısız kez uyarlanıp, anlatılmıştır.

Güzel ve kibar bir genç kadın olan Tâ'm, babasının ölümünden sonra üvey annesi ve üvey kız kardeşi tarafından hizmetçi gibi muamele görür. Sihirli bir balık yardımıyla, kralın dikkatini çeker ve onunla evlenir. Evlendikten sonra, kıskanç üvey kız kardeşi Cam, Tam'ı defalarca öldürür. Ancak, Tâ'm saraydan kaçana kadar çeşitli şekillerde tekrar tekrar dünyaya gelir. Onun için yas tutan kral sonunda onu bulur ve eve götürür. Tam, cildini beyazlatmak için bir buhar banyosu yapmasını önererek üvey kız kardeşinden intikamını alır. Cám canlı canlı haşlanarak ölür.

Her zaman kız kardeşler arasındaki ilişkiden ve Cám'ın, kız kardeşinin güzelliğine olan kıskançlığı ile bu ilişkinin nasıl yürüdüğünden etkilenmişimdir. Böyle bir ilişkide, her tür kötü gizli eğilim vardır.

Bu yeni versiyonda, bütün farklılıklarına rağmen bir arada olan kız kardeşlerin hikâyesini anlatmak istedim. Ancak, tamamen farklı bir bağlamda da olsa hikâyeyi anlatırken, banyo temasını kullanmaktan vazgeçmedim.

—Aliette de Bodard

Annemin ölümünün üzerinden beş yıl geçti ama hala okuldan eve geldiğimde arka kapıyı kullanıyorum. Beni hep, masasında dizlerini göğsüne çekerek oturduğu ve dizüstü bilgisayarına yazı yazdığı mutfağın kapısında karşılardı.

Kapının kilidini açıp iki parmağımı boğazımdaki inci gerdanlığa bastırmak üzere duraksadığımda, onun artık beni beklemediğini kendime hatırlatıyorum. Ama bugün beni bekleyen birileri var. Harabeoji ve babam birlikte masada oturup soju (Kore içkisi) içiyorlar. İçeri girdiğimde bana bakıyorlar.

“Beyler, nasıl gidiyor?” diye soruyorum.

İkisini beraber görmek birkaç nedenden dolayı beni şaşırtıyor. Güney Koreli bir göçmen olan büyükbabam yemek hazırlamanın ve bulaşıkları yıkamanın bir kadının,

yani benim işim olduğunu düşünecek kadar gelenekçidir. Babam daha farklı düşünür ama o da sürekli meşguldür ve yemekleri de berbattır.

Dolayısıyla mutfak daha çok benim özel alanımdır. Erkeklerin onu rahatsız etmeyeceği tek yer olduğu için annemin burayı ofisi olarak kullanmış olduğuna iddiaya girerim.

Babam bir ay önce Lisa'yla çıkmaya başladığından beri Harabeoji ile babam birbirleriyle zar zor konuşmaktalar. Elbette, ölmüş karının babası hala seninle yaşarken yeni kız arkadaşını eve getirmek çok garip, ama Harabeoji bununla başa çıkmak zorunda. Onun ailesi biziz ve birlikte kalmamız gerek. Ayrıca, beş yıl oldu ve babam mutlu olmayı hak ediyor. En azından birimiz mutlu olmalı.

İkisi arasında sıralanan küçük yeşil likör şişelerini sayarım. Yedi boş şişe. Sonra babamın nasıl olduğunu kontrol ederim. Annemin ölümüyle başa çıkmak için alkole başladı ve sonunda bu alışkanlığı fazlasıyla arttı. Lisa'nın da yardımı oluyor.

Harabeoji "Neredeydin?" diye soruyor.

"Okulda mıydın?" Sırt çantamı yere atıyorum ve dirseklerimi bir sandalyeye yaslamak için eğildim. Havada ağır bir sigara dumanı var. Harabeoji'nin camının yanındaki kül tablası kül ve izmaritlerle dolu. Burnumu kırıstırıyorum.

"Mesajımı aldın mı?" diye soruyor.

"Evet. Biliyorsun, sadece bir kere göndermen yetiyor."

Telefonumda dedemden gelen dört mesaj var, hepsi aynı: [des: lc yazı tipini kullan] Hannah sinirli!!! eve gel.

Bazen keşke ona nasıl mesaj atılacağını hiç göstermeseydim diye düşünüyorum.

“Annemin böyle durumlarda ne yaptığını düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Harabeoji, “Sigaralarımı sakladı.” diyor.

“Doğru. Onları nereye bıraktığını unutmuş olamazsın. Yine.” Elimi havada sallıyorum. “Onları bulmuş olman çok kötü. Bu evde gerçekleşen her garip şeyde gwisinleri¹² suçluyorsun.”

Taraklarını ummadığın bir yerde bulduğunda ya da terliklerine küçük çakıl taşları döküldüğünde, ya da çay içerken çayın soğuduğunda o hep “Gwisin, gwisin, gwisin,” der.

Harabeoji, annemin bir gwisin olduğunu söylüyor. Bu kelime Korece hayalet anlamına geliyor. Elbette bu saçmalık—Ben seninleyim—ama bunu önemsememek her zaman o kadar kolay değil. Çünkü üç bin kilometre uzakta olmasına rağmen, o öldüğünde bunu zaten biliyordu. Rüyasında onu ziyaret ettiğini iddia ediyor.

Onuncu yaş günümdü. Yıllardır dört gözle bu günü bekliyordum. Yastığımda “Horgwats”dan bir mektup bulmak için uyandım—Annem kesinlikle böyle bir yazım hatası yapmazdı—beyaz bir baykuş tüyü, küçük bir tereyağı kremalı, çiçekli pasta ve hemen keşfettiğim ve kusmuk ve kulak kiri gibi içinde sadece kötü tatlar bulunan jöleli fasulye biçiminde şekerlerin olduğu kese kağıdı. Tabii ki bunları babam yapıyordu.

“Ah, şimdiye kadarki en iyi aile,” diye düşünmeden önce, ebeveynlerimin hafta sonunu bense San Diego’da geçirdiğini bilmelisin. Babam, şirketinin yaptığı yeni bir oyun için odak gruplarını yönetiyordu ve annem de bilim kurgu kongresindeydi. İş gezisi olarak adlandırdı—fantastik bir roman yazıyordu ve bir aracı bulmak için

12 Gwisin Korece hayalet anlamına gelir.

“ağ” kurması gerekiyordu—ama gerçekte eğlenmeye gittiğini biliyordum. Yeni bir kostüm yapmıştı: SSÜ olarak adlandırılan çevrimiçi bir video oyunu olan Sabah Sakinliği Ülkesi’nden bir gumiho¹³.

Annem, kongreden birkaç gün önce, oturma odasında kostümünü bize ilk defa tanıtmıştı. Çekik gözlü, sivri kulaklı ve bıyıklı kahverengi kadife maskeyi taktığında vücut dilinin zarif bir şekilde değişimine hayran kalmıştım.

Poposunu salladı ve kırmızı şortunun arkasına bağlı dokuz turuncu tüy arkasında süzüldü ve bu bana dokuz kuyruklu bir tilkiden daha çok yarı giyinik bir tavus kuşu gibi görünmesini sağladı.

“Sunny, annen bir tilki!” dedi babam.

İnledim, ama bu, onun şimdiye dek yapmış olduğu en kötü kelime oyunundan beterd. Hayır, benim adım Sun Moon. Annemin bu duruma razı olmasına hala inanamıyorum.

“Eun-Ha’ya benziyorsun!” dedim ona. Kostümünü bir savaşçı-büyücü tilki ruhu olan SSÜ karakterinden etkilenerек biçimlendirmişti. Deri gerdanlık üzerindeki mor inci, büyülü tilkinin bilgisini ve ruhunu içeren bir oyun olan “gumiho boncuğu” ile mükemmel bir uyum sergiliyordu.

“Teşekkürler, çiçek pastası,” dedi annem. “Hala bizimle gelebilirsin. Isang için bir kostümü birlikte teyellemek kolay olurdu.” Isang benim karakterimdi, ayı yavrusuna dönüşebilen bir hırsız-bilgin.

“Belki bir dahaki sefere,” dedim. Annemin aksine, gidip arkadaşlarımla eğleniyormuşum gibi davranmak için sorumluluklarımı bir tarafa bırakıp onlardan kaçamazdım. Pazartesi gününe kadar *A Bridge to Terabithia*

¹³ Kore mitolojisinde geçen bir yaratık.

(Terabithia'ya giden bir Köprü) kitabıyla ilgili raporu yazmam gerekiyordu ve kitabı okumak zorundaydım.

“İşyerinde sıkışıp kalmazsam, Bitgaram da kongrede yer alacak. Rowrrr!” Babam annemin kuyruklarında pençeli elini kaydırdı.

“Yavaş ol kaplan!” annem etrafına baktı. “Şimdi fırçam nereye gitti?”

Babam ve ben, saç fırçasını hep bıraktığı yeri, bilgisayar masasındaki klavyenin yanını gösterdik.

Böyle anları özlüyorum.

Zaten, bu yüzden mektubu ve hatta iğrenç jöleli fasulyeleri bulmak hoş bir sürprizdi—Harabeoji'nin onları gece odama gizlice koyduğunu bilmeseydim neredeyse büyülüydü. Ona teşekkür etmeye gittim ve onu yatağın içinde bir öne bir arkaya doğru sallanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken buldum.

“Harabeoji? Sorun nedir?”

Bana el salladı ve sonra beni sımsıkı kucakladı. Sigara ve Tiger Balmı kremi gibi kokuyordu. “O gitti. Hannah.... Annen gitti.”

Ondan uzaklaştım. “Ne?”

“Onu hayal ettim. Tam orada duruyordu.” Yatağının ayağına doğru işaret parmağını uzattı. “Seni de ziyaret etmedi mi?”

“Ah! Beni bir an için endişelendin.” Bu sadece bir rüyaydı. Annem iyiydi. Harabeoji, hayallerinin arkasındaki gelecekten haber veren anlama takıntılıydı. Bazen para ile ilgili iyi bir rüya gördüğü zaman bir sürü piyango bileti satın alırdı, fakat şimdiye kadar kazanamadı.

“Sadece kötü bir rüya gördün,” dedim.

“Yok hayır. Hannah'nın gwisin'iydi.”

Küçüklüğümden beri gwisin hakkında hikayeler anlatıyordu. Eğer bir çocuğun gecenin ortasında çığlık atarak uyanmasını istiyorsanız, bu hikayeler yatma masalları için harikadır. İntikam almak için ya da bitmemiş bir iş için dünyada bulunan ölü insanların ruhları olan gwisinler genellikle şeffaf ve bacaksızlardı. Bazen bu bitmemiş iş, evlenmemiş bir kadın anlamına geliyordu, yani— Harabeoji buna “aşkı aramak” diyordu. Bazıları su altında saklandı ve sizi boğmaya çalıştı ya da ormanlarda avlandı ve talihsiz yürüyüşçüleri öldürdü. Fakat dikkatinizi çekme girişimlerini görmezden geldiğiniz sürece çoğu zararsızdır.

“Her şeyden önce, hayaletler mevcut değil. İkincisi, annem hayalet olamaz çünkü ölmedi,” dedim.

“Oydu!” dizlerini dövdü.

“Güzel!” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu hayalet neye benziyordu?”

“Bir tilki yüzü vardı ve beyaz bir “hanbok¹⁴”un arkasında havalanan dokuz kuyruk vardı.”

Ağzımı kapattım. Harabeoji tilki maskesi ve kuyruklarını biliyor olamazdı. Ayrılmadan önce annemin kostümünü görmemişti ve “çocuk gibi giyinme oyunu oynamayı” onaylamadığı için annem ona, bundan bahsetmiş olamazdı. Beyaz elbise ile kostümünün askılı üstü ve şortu uymadı, ancak Kore hayaletleri tipik olarak geleneksel kıyafetler giyerdi.

Bu beni korkutmaya başladı.

“Maske takıyorsa, o olduğunu nasıl anladın?” diye sordum.

“Maske değil. O oydu, ama bir gumiho gibi görünüyordu. Onu hissettim. Kendi kızımı tanıyorum.” Kısık sesle güldü.

¹⁴ geleneksel bir Kore kıyafetidir

“Bir çizgi film gibi saçma görünüyordu. Her zaman aptal bir kız olmuştum.”

“Bak, onu hemen arayacağım,” dedim. Odama geri döndüm ve telefonumu aldım ve nedense baykuş tüyümü de yatak örtüsünden alıp getirdim. Odasına döndüğümde aradım. Hat, telesekretere gitmeden önce çaldı, çaldı ve çaldı. Bu onun sesini son kez duyuşumdu ve o yalan söylüyordu: Merhaba, ben Hannah Kim Moon. Üzgünüm, şu an cevap veremiyorum, ama seni hemen arayacağım.

“Hey anne. Sadece nasıl olduğunuzu bilmek için arıyorum.” Tüyü parmaklarımın etrafında çevirdim. “Mesajımı alınca beni ara?”

Harabeoji haklı olduğunu biliyormuş gibi ve onun hayaletini bile rüyasında gördüğünü umut edemeden bana acıyarak bakıyordu.

Bir saat sonra, babam aradı. Harabeoji'nin rüyalarından biri sonunda gerçekleşmişti.

Babam hayaletlere benim inandığımdan bile fazla inanmaz, ama mutfağa girdiğimden beri garip bir şekilde sessizce duruyordu.

Dünyanın görüldüğünden daha büyük ve daha gizemli olduğuna inanmak istiyorum. Herhangi bir şekilde annemin buralarda olması harika olurdu. Ama o öldüğü zaman, öğrendim ki bütün kalbinle bir şeyler istemek, istediğin şeyi daha gerçek yapmıyor.

“Baba, bunu satın almıyorsun değil mi?” dedim.

“İyi...” Babam bardağındaki son soju damlasını içiyor ve ayağa kalkıyor. “Gelip şuna bir bak ve bana ne düşündüğünü söyle.”

Beni karanlık odadaki masaüstü bilgisayarına götürüyor, Harabeoji biraz dengesini kaybetmiş şekilde

bizi izliyor. Bu bizim aile bilgisayarımızdı, ancak şimdi sadece Harabeoji kullanıyor. Babam ve ben dizüstü bilgisayarlarımızı kanepede ya da odalarımızda birlikte kullanıyoruz, ama aslında birlikte değiliz.

Aptalca bir korku filmi klişesi, ancak ekranda ne olduğunu görünce donuyorum: açılış ekranı Sabah Sakinliği Ülkesi.

“Vay, bunu o zamandan beri oynamadık...” Yutkundum. “Uzun zamandır.” Kesin olarak beş yıldır.

Annem, kongre sırasında Sabah Sakinliği Ülkesi’ne koşarken, ani bir beyin anevrizması yaşadı ve tam klavyesine yığılıp kaldı. Hiç uyanmadı. Öyleyse babamla neden o zamandan beri oyunun eski büyülü Kore topraklarına geri dönmek istemediğimizi görüyorsunuz.

Babam monitörün arkasını göstererek “Burası Harabeoji’nin sigaralarını bulduğumuz yer,” diyor.

“Sigaralarını bilgisayarımda bulmak şaşırtıcı değil.”

Harabeoji, “Onları buraya ben bırakmadım!” diyor. “O lanet oyunu ben açmadım.”

Babam boğazını temizler. “Bunu daha da tuhaf kılan şey şu ki, bugün Chasa önümüzdeki hafta SSÜ’yü kapatacaklarını açıkladı.”

“Oh, baba.” Ona, ikimizi de şaşırtarak sıkıca sarıldım.

Chasa Entertainment, 1998’den beri SSÜ’yü bir şekilde yönetiyor. Çok oyunculu çevrimiçi rol yapma oyunu hayatımızın büyük bir parçasıydı. Ailem bu oyunda tanıştı. Bir yıl sonra Andong Bölgesi’ndeki Eun-Ha ve Bitgaram karakterleri için oyun içi düğün töreni düzenlediler. (Aynı zamanda gerçek hayatta da bir düğünleri oldu, ama sadece sanal olandan bahsettiler.) Sonunda annemin gözetimi altında oynamaya başlamama izin verdiklerinde sekizinci doğum günü partimi SSÜ’de kutladım.

Sabah Sakinleri Ülkesi orada olduğu sürece, ne sıklıkta taşındığımız ya da yaşamlarımızda neler olup bittiği önemli değildi. Ta ki, bu annemi öldürene kadar.

Şişman kedimiz Muta'yı itip sandalyeye oturuyorum. Sessizce gitmeden önce ayağıma bir pençe atıyor, kedice kuyruğunu kaldırıp bana hareket çekiyor.

Babam omzuma elini koyuyor, yavaşça bana doğru eğiliyor. "Onu tekrar kaybediyormuşuz gibi hissediyorum."

"Eun-Ha," diyorum usulca. Oyunun sunucuları çevrimdışı olunca, annemden son kalanlar da dünyadan silinecek ve karakter Eun-Ha da onlarla birlikte yok olacak.

Yaşlar içinde gözlerimi kırparak boynumun etrafındaki sahte mor inciye ulaşmaya çalıştım. Annem öldüğü zaman kostümünde takılı olan "gumiho boncuğu" buydu. Görüntüleme sırasında onu gördüm ve tabutu kapatmadan hemen önce aldım. Babam onu aldığımı haftalar önce fark etti ama yine de bununla ilgili bir şey yapmadı. Onu hatırlatacak bir şey istediğim için beni suçlayamazdı. Yıllar boyunca, annemin yüzünü unutmaya başladığımda, boncuklara dokundum ve tekrar önümdeymiş gibi net bir şekilde onu gördüm.

Bilgisayar faresini sürükleyip Oyuna Başla düğmesine tıklıyorum. Şifremi hatırlamaya çalışıyorum. Annemi düşündüğümde bu dehşet verici gelse de Ailemizin SSÜ'ye ömür boyu aboneliği var.

Babamın telefonu çalıyor. Kontrol edince yüzündeki kasvet kalkar.

"Lisa'ya selam söyle," derim.

Harabeoji, onaylamayan bir ses çıkarır ve onunla babam arasındaki geçici barış sona erer.

Babam kafamın üstünü öper ve omuzlarımı sıkar. "Yapacağım."

Önce programı sonra da bilgisayarı kapatırım. Yaşlı makinenin yavaş yavaş yol alması sonsuza dek sürecek gibidir. Fan kapandığında, oturma odası aniden sessizleşir. O kadar sessizdir ki Harabeoji'nin midesinin gürlediğini duyarım.

“Akşam yemeğine başlayacağım,” derim.

Oturma odasındaki bilgisayarda SSÜ kullanıcı hesabımı oluştururken annem omzumun üzerinden baktı. Nereye tıklayacağımı göstermek için fareye uzandı, ama elini savuşturdum. “Bunu yapabilirim!”

Heyecanlıydım çünkü annem sonunda beni dünyasına kabul ediyordu. Bir sürü yabancıyla eski Kore'yi sanal olarak yeniden yaratmada zaman harcamayı, ailesiyle masa oyunları oynamaya tercih ediyor gibiydi. TV'nin size annelerin ve kızların birlikte yaptıklarını söyledikleri, birbirlerinin saçlarını örmek, alışveriş yapmak ve makyaj yapmak gibi şeyleri biz hiç yapmadık. Bir keresinde ondan Cadılar Bayramı için bir Toph Beifong kostümü yapmama yardım etmesini istemiştım, ama bütün geceyi kendisine ayırdı. Bu yapabileceğim her şeyden çok daha dehşet vericiydi, ama ondan nefret ettim.

“Yazman gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Bunu daha sonra yapabilirim. Bir hayvan seçmelisin,” dedi annem.

“Biliyorum.” Baykuşa tıkladım. Küçük animasyonlu kuş kanatlarını çırpı ve “Whoo, whoo!” diyerek gitti.

“Neden bunu seçtin?” diye sordu annem.

Omuz silktim. “Sevimli görünüyor.”

“Bu önemli bir karar! Acele etmemelisin,” dedi.

“Hoşlanmazsam daha sonra değiştiremem mi?” diye sordum.

“İşler öyle sandığın gibi değil, Sun.”

“Bu sadece bir oyun.”

İçini çekti. “Büyükbabanız gibi konuşmaya başlıyorsunuz.”

“Harabeoji yaşlı ve bilge,” dedim.

“Evet, karakterimi saygıdeğer bir şaman yapacağım!”

“Belki de buna hazır değilsin. ”

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzüldü. “Anne! Lütfen. Söz verdin.”

Ellerini kaldırdı ve uzaklaştı. “Güzel, ne istersen yap.”

Akşam yemeğinden sonra, Harabeoji bir şeyler içip hwatu kartlarıyla oynamak için mahalledeki diğer Koreli yaşlı erkeklerle birlikte dışarı çıkar. Evde tek başıma, dizüstü bilgisayarımın yatağında kıvrılıp bir ev ödevi dağını azmedip bitirmek için hazırlanıyorum.

Ancak eve geldiğimden beri annemi ve SSÜ’yü düşünmeden edemiyorum, bu yüzden 1984’teki tartışma sorularını cevaplamak yerine tarayıcıma açıp thelandofthemorning.com sitesini yüklüyorum. Site, oyunun sona ermesine ilişkin ön sayfa bildirimi ve GMT + 9’a göre önümüzdeki Cuma günü gece yarısı sona erecek olan bir zamanlayıcı dışında, iki binlerin başından bu yana pek değişmemiş. Oyunu sonuçlandırmak için büyük bir eğlence planlıyorlar ve herkes buna davetli. Son haftası olduğu için SSÜ oynamak ücretsiz. Zamanlayıcının hemen yanında bir karşıdan yükleme düğmesi bulunuyor.

Fikrimi değiştirmeden önce, karşıdan yükleme bağlantısına tıklıyorum. Oyun yüklenirken, annemin gumiho boncuğuyla oynuyorum ve bana hızla geri dönüyor: Akşamları kanepede kitap okurken onun oyun oynayışını

izlerdim. Annemin deneyip de tamamlayamadığı romanındaki hikayeler, onunla babamın gerçekten olmuş gibi ayrıntılı bir şekilde anlattıkları çevrimiçi maceralardan meydana geliyordu. Gece geç saatlerde King Yeoma'nın ölümsüz ordularını yok etmeye çalışan bir aile olarak geçirirdik. Benim Ülke'yi son ziyaretim, annem ölmeden önceki geceydi ve sonra dünyam son buldu.

Üç girişimde bulunduktan sonra şifremi hatırlarım. Başarılı bir şekilde giriş yaptığımda eski karakterim Isang the Brave Bear Cub'ı gördüğüme şaşırırm. Isang the Naïve. Bunca zamandır değişmeden beni bekledi. Ama Isang'ın bir annesi var ancak benimki artık yok. Hayat benim için duraksamadı ve şimdi ben farklı biriyim.

Gwisin-avcı sınıfını seçiyorum ve bu kez bir kız seçiyorum. Onu gerçek görünümüne olabildiğince yaklaşıtıyorum: gözlük, beyaz tişört, siyah tayt, mavi çizgili kısa siyah saç. Annem gibi bazı insanlar da kendileri gibi olmak için maskeler ve kostümler giyerler, ama ben uzun zamandır kostüm oyununa girmiyorum. Yine de, takımına kalın savaş botları ve gülünç derecede geniş bir kılıç eklemeye itiraz etmiyorum. Bu bence sahip olunması gereken mantıklı bir teçhizat.

Son bir dokunuş olarak, avatarıma, tek bir mor inciye sahip bir kolye veriyorum.

Sonra da yine bir baykuş ruhu seçmeden önce bir süre düşünüyorum, sonuçta bu büyük bir karar. Bu seçim, sadece özlem dolu bir seçim değil, çünkü kanatlar, en çok bölgeyi olabildiğince çabuk kapatmama izin verecek. Land's Three Kingdoms'ın üzerinde son kez uçabilecek kadar uzun süre giriş yapmayı planlıyorum. Artık önemli değil, bu yüzden gerçek adımla (Sun_Moon) giriyorum.

Arkadaş listemdeki bir isim gözüme çarpana kadar dik bir biçimde yatakta oturuyorum: HannaKimmy. Durum: Çevrimiçi.

Anne.

Sistemdeki bir böcek olmalı, zalim bir aksaklık. Oyuna en son beş yıl önce giriş yapmış. Ancak yine de ona özel bir mesaj bırakmanın bir zararı yok: “Anne? Benim, Sunny”

Powerball bileti almak kadar aptalca bir umut bu. Bekliyorum, bekliyorum ama cevap yok. Elbette cevap olmaz. Gerçek dünyadaki hayaletlere inanmıyorum, ama bu Üç Krallık. Bir fantezi dünyası ve burada hayvanlar insanlara, insanlar tanrılara dönüşebilir, aslında her şeyin olması mümkündür.

İçimdeki bir zamanlar sihre inanan on bir yaşındaki kız hala ölümün diğer tarafında bir şey olmasını istiyordu.

Kendimi oyunun kontrolüne yeniden yönlendirmem biraz zaman alıyor, ama hafızamın ele geçirilmesini hissetmeye çalışıyorum ve kısa sürede hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum. Sabah Sakinleri Ülkesi tam olarak hatırladığım gibi ve güzelliği resmen kalbimi ağrıtıyor. Daha erken gelmeliydim.

Oyuna, yarımadanın güneydoğu bölgesindeki Yangdong köyünde başlıyorum. Bir süre daha keşfetmeyi planladığım için, bir hedefim yok. Bu nedenle amaçsızca dolaşıyorum. İlk olarak arka ayakları üzerinde yürüyen bir geyik ile karşılaşıyorum. Adının üzerindeki yeşil metin onun ShaolinSucker olduğunu söylüyor. Seviyesi 719 olarak tanımlanıyor. Vay, bu gerçekten çok yüksek bir seviye! Bıraktığımda sadece seviye 73’e kadar çıkmıştım ve bu oldukça saygı uyandırıcı.

“Günaydın Sun_Moon! Burada yeni misin?” diye yazıyor. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Uzun süredir oyuncuyum, karakterimi yeni değiştirdim. Bir süredir uzaktaydım. Işıklar kapatılmadan önce bir kez daha göz atayım diye düşündüm.” yazıyorum.

O yazıyor: “Kötü haber, tamam. Ancak, yeni sunucu üzerine düşeni yapacaktır.”

“Yeni sunucu mu?”

ShaolinSucker’ın bir arkadaşlık isteği ile birlikte özel bir mesaj açılır. İkisini de kabul ediyorum. (Hala HanaKimmy’den cevap yok.) Mesajını açıyorum ve bir IP adresi görüyorum.

“Bu nedir?” diye soruyorum.

“Jeoseung adlı bir oyuncu, oyunun benzerini yapmak için kendi özel sunucusunu kurdu. Kapasiteyi test ediyor, onun daveti olmadan, oyunda karakterini aktarmak için oyun içi bir erişim noktası bulamazsın. Şu anda Underworld kaynak kodunu çalıştırdığını duyuyorum.”

Gülüyorum. “Zekice,” diye yazıyorum. SSÜ’nün genel olarak dayandığı Kore efsanesinde, Jeoseung Chasa ölüm için ruh toplamaya çalışan acımasız bir Azrail’dir.

“Hiçbir konuda yardım edemeyeceğime emin misiniz?” Bana gülen bir yüz yollar.

Tereddüt ediyorum, ama bu sormak ya da korkmak kadar aptalca. “Beş yıl önce oynayan birini arıyorum. Seviye 719’daysanız, bir süredir buralarda olmalısınız. ”

“1. günden beri” diye yazıyor. “Kullanıcı kimliğim 88.”

“Eun-Ha adlı bir gumiho tanıyor musun?”

Onu tanıması ufak bir ihtimal değil. Milyonlarca insan oyunu oynuyor, ama en parlak döneminde, herkes annemi tanıyordu. Lonca lideriydi ve oyunun içinde ve dışında aktifti, SSÜ oyun kostümleriye oldukça iyi tanındığından bahsetmiyorum bile.

“Elbette,” diye yazıyor. “Onu birkaç hafta önce Hanhoe’da gördüm. Sadece geçiyordum, bu yüzden konuşmak için durmadım.”

Bu mümkün değil. “HanaKimmy miydi?” diye yazıyorum.

“Bu oydu,” diye yanıtlıyor.

Ürpertici bir düşünce aklıma geliyor. Birinin kimliğini devralarak annemin hesabını ele geçirdiğini düşünüyorum. SSÜ harika, destekleyici bir topluluğa sahip, ancak herhangi bir çevrimiçi grup gibi, aynı zamanda pislikler ve fırsatçılardan da payına düşene sahip. Annem 500 seviyeli kulüpte idi ve herkes oyunda nadir bulunan bazı eşyalara sahip olduğunu biliyordu.

Babam ve ben, annemin karakterine dokunmayarak, gerçek dünya parasına çevrilebilecek çok fazla krediyi masada bıraktık. Belki de Eun-Ha ile birlikte annemin mirasını bir şekilde güvence altına almaya çalışmalıydık. Belki o zaman, birisi onu çaldı mı yoksa bunun olmasını engelledi mi anlardık.

ShaolinSucker, “Benim loncam saraya baskın düzenlemeyi planlıyor, istersen gelebilirsin,” diye yazıyor.

“Teşekkürler, ben sadece biraz keşif yapıyorum.”

“İyi eğlenceler! Orada dikkatli ol. Dokkaebi ve mul gwisin son zamanlarda 3K’da daha aktif. Açık sudan uzak dur.”

Bütün gwisinler zararsız değildir. Harabeoji’nin uyku öncesi hikayelerinde, mul gwisin “su hayaletleri” gibi bazı gwisinler gezginleri yemeye ya da boğmaya çalışırlardı. ShaolinSucker beni bu yüzden uyarıyor. Hayalperest küçük çocukların kabuslarını daha da besleyen ve seni bir güreş maçına davet edebilen dokkaebi, Kore goblinleri, de var.

Karakterimi dev bir beyaz baykuş haline getirip havalanıyorum. ShaolinSucker'ın bilgileri sayesinde artık bir hedefim var: Kimin Eun-Ha olarak kendini yetkili bir üye gibi gösterdiğini bulmak.

Bu oyunu şimdi daha güçlü bir bilgisayarda kullandığımdan mı yoksa yıllar geçtikçe grafik motorunu yükseltmelerinden mi bilmiyorum ama şimdiye kadar Üç Krallık hiç bu kadar iyi olmamıştı. Aktif hesap sayısının her gün SSÜ oynayan milyonlarca insandan oldukça düşük olduğunu, ancak kırsalın gezginlerle tıklandığını okumuştum. İnsanlar köylerde toplanır ve hangi rastgele görevlerde olursa olsun dağlara tırmanır. Oyunun kapanış haberi, benim gibi onları da geri getirmiş olmalı.

Hanhoe'ya iniyorum ve insan formuna dönüyorum. Köy sokaklarında bir yukarı bir aşağı yürürken gezginlerin çoğunun bilgisayarla kontrol edilen ve oyuncularla etkileşime giren karakterler olduğunu ve bunun oyunu daha aktif ve canlı gösterdiğini fark ediyorum. Bu YZK'ler, "yapay zeka karakterleri", tipik olarak insan davranışını taklit etmek için programlanmış algoritmalara göre tepki gösterir. Bir yerde kaç tane olduğuna hayret ediyorum; büyük olasılıkla bütün köy sahte insanlarla doludur.

Birkaç YZK'ye dokuz kuyruklu bir tilki görüp görmediklerini sormaya çalışıyorum, ancak senaryo hareketlerinin dışına çıkmıyorlar. Düşünmek için programlanmamışlar. Bunun yerine, yalnızca hava durumu, aradıkları öğeler veya insanlar ile ilgili yorum yapıyorlar. Benim bu yan görevlerle ilgilenecek ne zamanım ne de merakım var.

Sonra, onu görüyorum.

Başının üstünde "Eun-Ha: Seviye 999" (vay!) yazmasa bile tanıyacağım annemin avatarını onun yanında oynayışını izleyerek ve oynayarak geçirdiğim sayısız

saatlere dayanarak ve tabi ki gumiho kostümünü andıran kıyafetinden tanıyorum.

Eski benliğinin dijital bir yapay olgusu olsa bile, onu tekrar gördüğümdeki şokum ve mutluluğum aniden öfkeye dönüşüyor. Avatarı, etrafımızdaki tüm YZK'ler gibi amaçsızca ileri geri yürüyor. İleri ve geri. İleri ve geri. Aceleyle konuşma simgesine tıklıyorum.

“Kimsin sen?” diye yazıyorum.

“Selamlar, Sun_Moon. Güzel bir gün değil mi?”

“Sen kimsin?” diye tekrar yazıyorum. “Eun-Ha, annemin karakteridir. Sen onu çaldın. Onun hesabına nasıl girdin?” O zaman, kumiho boncuğunun eksik olduğunu fark ediyorum. “Kolyesi nerede? Sattın mı?”

“Ben Eun-Ha,” diyor.

“ANNEM ÖLDÜ, PİSLİK.”

Avatar grafiği arızalanıyor. “Saç fırçamı gördün mü?” diye soruyor.

Bu beni gerçekten rahatsız ediyor. Annemin sesini gerçekten duyabiliyorum: “Saç fırçamı gördün mü?”

Annem her zaman fırçalarını ve taraklarını kaybederdi. O kadar kötüydü ki, her zaman yakınlarda bulunsun diye onlardan toplu halde satın aldık ve evin etrafına serpiştirdik, ve buna rağmen, tek tek kaybolmaya başladılar. Ama şimdi bu, küçük bir görev olarak sunuluyor. Bu karakterin arkasındaki başka bir kişi olamaz, ancak belki birisi oyuna onun benzerini kodlamış olabilir. Bazen programcılar, yeterli sayıda kişi istediğinde oyuncularına küçük övgüler eklerdi. Babam ve ben hiç böyle bir şey yapmadık—bizim bunlarla işimiz bitti.

Oyunda bir fırça bulup alsam ve ona getirsem ne olurdu? Yeoma'nın ordularını yenmek için bana bir çeşit hazine ya da gizli bir ipucu verir miydi?

Sonra, kafamın arkasındaki minik, umutlu bir ses onun annem olup olamayacağını merak ediyor.

“Anne? Anne, oradaysan, benim, Sunny, ” yazıyorum.

Farklı birkaç girişimde daha bulunuyorum, ancak hiçbir zaman sınırlı, robotik davranış tarzından başka bir cevap alamıyorum. Diğer YZK’ler gibi, Eun-Ha da oyunda, kendi kaderinde etkili olan biri değil, o bir köle. Ve... Harabeoji’nin dediği gibi. Onu tanıyorum. Bu, ekranımda parlayan piksel kütlesinden daha fazlası. Bu benim annem. Ve deneyeceğim bir şey daha var.

Ayağa kalkıp masama gidiyorum, etrafta dolaşıyorum ve eski oyun kulaklığımı alıyorum. Onu çekip, mikrofonu dizüstü bilgisayarıma takıyorum.

“Anne?” diyorum. “Merhaba?”

“Sunny” sözcüğü ekranda görünüyor. Bir an için, onun karakterinin sadece kahrolası güneşli hava ile ilgili yorumda bulunduğunu düşünüyorum. Ama sonra sesini de duyuyorum. “Sunny,” diyor. “Sunny.”

Ağlamaya başlıyorum.

Sesi sonuna kadar yükseltmek zorundayım ve o zaman bile hemen hemen hiç duyulmuyor, elektronik hisırtı ve uğultuyla neredeyse kayboluyor. Çok kötü bir ses örneklemesi gibi, gürültü ve havadan oluşuyor. Sesi uzak, hırıltılı ve gergin, ama bu onun sesi. Onun yüzünü asla unutmadım çünkü beraber çekindiğimiz pek çok fotoğrafımız var, ama sesinin nasıl olduğunu unuttum.

“Anne, gerçekten oradasın,” diyorum. “Nasıl? Ne oldu? Sen nesin?”

“Ne olduğunu bilmiyorum. Unuttum. Çok uzun zaman oldu.”

“Beş yıl,” diyorum.

“İyi görünüyorsun, küçük çiçek pastası.” Avatarıma atıfta mı bulunuyor, yoksa beni bir şekilde ekranın ötesinde görebiliyor mu bilmiyorum. Bu çok garip.

“Hatırlamaya çalışıyorum... aynı anda iki yerdeydim, vücudumda ve burada,” diyor. “Bazen Oppa’yı görüyorum.” Oppa onun babası.

“Harabeoji senin bir gwisin olduğunu düşünüyor.”

Gülüyor, kulaklıklarından bozulmuş ses efektleri gibi sert, uyumsuz sesler geliyor.

“Onu ziyaret ettiğini, bir şeyleri hareket ettirdiğini söylüyor,” derim.

“Dikkatini çekmeye çalıştım.”

Yani bizimle, yapabileceği tek yolla, iletişim kurmaya, orada olduğunu bize anlatmaya çalışıyordu. Ama neden ben değil de Harabeoji?

“Bilgisayar,” diyorum.

Harabeoji, SSÜ yüklü eski bilgisayarımızı kullanan tek kişiydi. Belki de gerçek dünyayla bağlantısı budur. Eğer babam ve ben oyunu oynamaya devam etseydik, onu daha önce bulur muyduk?

“Anne, hala orada olduğunu, yaşadığını bilmiyorduk.”

“Beni burada bıraktın” diyor.

“Üzgünüm, bilmiyordum! Orası nasıl? Üç Krallık’ta olmayı severdin.”

“Harika, ama gerçek... özlüyorum...” Ses bozuluyor. “Baban... nasıl?”

“Babam? O iyi.” Tereddüt ediyorum. Lisa’dan bahsetmeli miyim? “Biriyle tanıştı. İyi biri.”

“Sanırım bunu biliyordum. İyi.”

“Eve gelmesi için ona mesaj atmalıyım. Onunla da konuşabilirsin!” Telefonumu çekip bana inanmasını sağlamaya çalışıyorum. Peki ya Harabeoji? O da seni tekrar görmeyi isterdi.

“Hayır, Sunny. Baban olmaz. Bu kez... Bu bizim seferimiz. Nasılsın?”

Bu soruyu, çok fazla aldırış etmeden, Babam, Harabeoji veya okul danışmanım sorduğunda verdiğim cevabın neredeyse aynısını vererek cevapladım “Gerçekten iyiyim. Derslerimle uğraşıyorum.” Ama bu onunla son konuşmam olabilir ve yalan söylemek istemiyorum.

“İyi değilim,” dedim. “Seni çok özlüyorum.” Gözyaşlarım klavyeme damlıyor.

Ekranda, karakteri benimkine sarılıyor ve neredeyse, kollarını etrafımda hissedebiliyorum. Eminim. Çıplak kollarımda dolaşan serin bir esinti gibi onu hissediyorum,. Ürperiyorum.

“Ben de seni özlüyorum,” diyor. “Bana her şeyi anlat.”

“Bilmem. Okula gidiyorum. Eve geliyorum. Akşam yemeğini yapıyorum. Ödevlerimi yapıyorum.”

“Görüştüğün... kimse... var mı?”

“Sanıyorum ki bunun için zamanım var. Böyle iyi, çünkü kimsenin benim için zamanı yok.”

“Eskiden çok arkadaşın vardı.”

“Eskiden bir ... vardı”, bir annem derken dudaklarımı çiğniyorum. “Boş ver. Vaktimizi boşa harcamayalım. Anne, kitabını bilgisayarda buldum. Onu okudum. Umarım bunun mahzuru yoktur.”

Uzun süre sessiz kalıyor, hassas bağlantımızı kaybettiğimizi düşünüp endişeleniyorum. “Tabii ki yok. Ne düşünüyorsun?”

“Fena değil. Keşke bitirmiş olsaydın. Bitirmiş olmalıydın. Belki ...”

“Ne?”

“Oyunda daha az zaman geçirmiş olsaydın...”
Söylediğim anda sözlerimi geri almak istiyorum, ama artık çok geç. Mesele bu değil mi? Bütün bunlar için artık çok geç. Bir oyunda tam anlamıyla kendini kaybetmek yerine, benim ve babamın yanında daha sık bulunmalıydı.

“Hepimiz daha iyi olurduk, değil mi?” diye iç çekiyor.
“Onu benim için bitirmelisin.”

“Bunu düşündüm.”

“Yapmalısın,” diye tekrarlıyor.

“Olabilir. Belki üzerinde birlikte çalışabiliriz.”
Oturuyorum.

Dimdik oturuyorum. “Seni oradan çıkarmak zorundayız.
Oyun—”

“Biliyorum. Bu dünya ölüyor” diyor. “Belki bittiğinde,
ben... devam ederim.”

Kafamı sallıyorum. Az önce onu geri aldım. “Arkadaşın ShaolinSucker’a rastladım. Bana bir çıkış yolu olduğunu söyledi.”

Oyunun bir kopyasını çalıştırması gereken yeni sunucuyu anlatıyorum. Söylediklerimi tekrarlamalıyım çünkü onun takip edemeyeceği kadar hızlı konuşuyorum. “Oraya gitmeliyiz. Orası Yeraltı Dünyası’nın üzerine kurulmuş, bu yüzden bahse girerim ki oradan transfer edilebilirsin.”

“Yolu hatırlamıyorum,” diyor.

Ben de hatırlamıyorum, ama bizi oraya götürebilecek oyun haritaları ve izlenecek yolları aramak için Google’a gidiyorum. “Beni takip et.”

Yürürken ve konuşurken, zamanın izini kaybediyorum., Anneme öldüğünden beri yaşamlarımızda ve gerçek dünyada neler olup bittiği ile ilgili çoğu şeyi anlatıyorum. Öldüğünden beri SSÜ'de yaşadığı bazı maceraları paylaşıyor.

Zaman geçtikçe bir zamanlar, yaşayan bir insan olduğunu unutmaya başladığını söylüyor. Ne kadar çok unutursa, o kadar çok oyunun bir parçası olduğunu, sadece Kumiho savaşçısı Eun-Ha olduğunu söylüyor.

Anladığım o ki, sanal dünyada o kadar uzun zaman harcadı ki, nihayetinde programlamanın neredeyse akılsız bir uzantısı olan sadece ruh tarafından bir arada tutulan kodu olana kadar gerçek benliğini kaybetti. Onu gerçek dünyaya bağlı tutan tek şey, benimle olan bağlantısıydı ve böylece evimizi sık sık ziyaret edebildi. Aniden yıllar boyunca oyunda karşılaştığım tüm YZK'leri düşünüyorum. Bunlardan kaç tanesi veri bitlerinden (veri parçaları) daha fazlası olarak başlamıştı?

Ve takip edildiğimizi fark ediyorum. Biz yürürken, YZK'ler durup bizim ne yaptığımızı izliyorlar. Biz Yeraltı Dünyası'na açılan kapının bulunduğu yarımadanın güney ucuna yaklaştıkça sayıları yükseliyor. Başlarında büyük figürler bulunan küçük bir gwsin askeri ordusu önümüze doğru diziliyor, arka bacaklarında tam zırhlı beyaz bir kaplan var. Hayaletler liderlerine yaklaştığımız için ben ve anneme dar bir yol oluşturmak üzere geri çekiliyorlar. Kim olduğunu anlamam için başının üzerinde bulunan kelimeleri okumama gerek yok.

“Kral Yeomra.” Önünde diz çöküyorum.

“Selamlar, Ogushin.” Kulaklıklarımın ötesine genişleyen ve dünyevi düzlemde yankılanan tok sesi gürliyor. “Ogushin,” diyerek bana sesleniyor. Hikayelerde, Ogushin ruhları yeraltı dünyasına yönlendiren kişidir.

Uzaktan bu seslenişi duyuyorum ve etrafa bakarak başımı kaldırıyorum. Harabeoji'nin bana seslenişine benziyor. Annemin gözleri tüm dikkatiyle açık, o yüzden onun da duyduğunu biliyorum, ama kimse tepki göstermiyor.

İşte o zaman oyunla klavyem ve farem aracılığıyla etkileşime girmediğimi, ekrandaki piksellere bakmadığımı fark ediyorum. İçerideyim, Üç Krallık'tayım. Her şey çok gerçek görünüyor. Fazlasıyla gerçek. Ne kadar zaman geçti? Sunucular kapatıldığında hala oyunda kalmışsam ne olur?

Buradan çıkmak zorundayım. Ama önce annemi dışarı çıkarmalıyım.

“Lordum,” diyorum. “Annem Eun-Ha'yı sizin himayenize teslim etmek istiyorum.”

“Onun adı bu değil,” diyor Yeomra.

Anneme bakıyorum.

Yalvararak başını eğiyor. “Hannah Kim Moon.”

“Hannah Kim Moon, girmeden önce, bana değerli bir şey vermelisin,” diyor Yeomra.

Zaten yeterince vermedi mi?

“Çok fazla hazinem var, Kral Yeomra,” diyor. “Hepsi senin.”

Yeomra pençesini kaldırıyor ve Eun-Ha'nın kaydının bir çıktıısını görüyorum. “Sözünü etmeye değmez” diyor. “Ama bu—” Bir maddeye dikkat çekiyor: Gumiho Boncuğu. “Bu ilginç.”

Bekle, bunu benden aldı. Annem gumiho kostümüne ait inciye takmıyor çünkü onu ben takıyorum.

“Hayır,” dedim. Öldüğünden beri o boncuk bende ve şimdi onu benden almanıza izin veremem. Annemin ruhu bu oyundan ayrıldığında, ondan kalan tek şey o olacak.

Annem bana bakıyor. “Ruhum Yeraltı Dünyası’nın kralından başka kimindir?”

“Ruhun?” Boynumdan sarkan boncuklara dokunuyorum. Onu bulduğu anı hatırlıyorum. Onunla beraber kostümü için ekonomik parçalar bulmaya gitmiştik, ama elli yüzyıllık kitap ve DVD’leri taramak, küflü kıyafet raflarından daha çok ilgimi çekiyordu.

Bir şangırtı ve yumuşak bir çınlama sesi duymuştum. Kaynağa baktığımda, annemin, kostüm mücevherinin plastik kutusunu düşürdüğünü ve renkli cam ve plastik topların etrafındaki kiremit zemine saçıldığını ve zıpladığını gördüm. Ama o bunu umursamadı, ağzı açık bir halde avucunun içinde bulunan bir şeye bakıyordu. “Bu mükemmel,” dedi. “Bu benim.”

Bir gumiho boncuğu, bilgi içerir ve anılar bir tür bilgidir. Şekil değiştiren tilki ruhlarının, insanların enerjisini ele geçirdikleri de biliniyordu. Bazı efsaneler gumihoların kendilerinin boncuk olduğunu söylüyor. Bu ucuz mücevher, duygusal hatıra, annemin özünü ölümünden beri saklıyor olabilir mi?

Boncuğun etrafını elimle kapatıyorum ve annem yine kendine benziyor. O, oyun avatarı, Eun-Ha değil, Scrabble’da bana dersimi veren, babamın en sevdiği deniz yosun çorbasını nasıl yapacağımı gösteren, bana okumayı öğreten, istediğim zaman beni kütüphaneye götüren, okul için bir volkan modeli yapmamda bana sabaha kadar yardım eden kadın.

Bu onun ruhu. Başından beri hep benim yanımda. Onunla anılarım ne zaman solmaya başlasa, en çok ne zaman ona ihtiyacım olsa, boncuk hatırlamama yardım

ediyor. Şimdi onu veremem. Boncuğu daha da sıkı tutuyorum.

“Seni bir daha kaybetmek istemiyorum,” diyorum.

“Asla kaybetmeyeceksin.” Küçükken gecenin ortasında kötü bir rüya görüp de uyandığımda yaptığı gibi yanağımı okşamak için uzanır. Dokunuşu beni her zaman rahatlatırdı ve uyumaya devam etmemi sağlardı, ama şimdi eli soğuk, çok somut değil. Yine de içine yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Onu asla kaybetmemenin benim için ne anlama geldiğini düşünüyorum.

Eğer paylaşılan hatıralarımız boncuktan kaynaklansaydı, onlar benimkiler değil de onunkiler olurdu, o yüzden belki de boncuk onu düşüncelerimde tutarak bizi birbirimize bağlıyordur. O olmadan, annemle ilgili anılarım zamanla azalabilir, ama her ayrıntıyı hatırlasam da hatırlamasam da, o anılar benim birer parçamdır. Onlar beni olduğum kişi yaptılar ve her zaman kim olacağımı etkileyecekler.

Daha da önemlisi, boncuk annemin buradan tek çıkış bileti. Onu tutmak, elimden geldiğince onu tutmaya çalışmak bencillik olur ve hem de o çok uzun süredir burada kapalı halde bulunuyor.

Boncukları bırakırım ve diğer elimi annemin bir süredir yanağımda tuttuğu elinin üzerine koyarım. Son kez. Başımı sallarım ve geri adım atarak ondan uzaklaşırım.

Yeniden Eun-Ha gibi görünür, ama annemin yüzü hala açıkça aklımdadır.

“Senin olsun, Lord.” Zinciri çözerim, boncuğu çıkarırım ve uzanmış pençesine bırakırım. Hemen sonrasında daha hafif hissedirim.

Kral Yeomra gumiho boncuğunu beş taş oyunundaki taşlardan birini atar gibi ağzına fırlatır ve yutar. Sonra kenara çekilir ve Yeraltı Dünyası'nın kapıları açılır.

Annem daha önce fark etmediğim birine doğru döner, bu kişi, siyah düğmeli gömlek ve siyah kot pantolonla benim gibi yirmi birinci yüzyıl kılığına girmiş uzun boylu bir Koreli erkektir. Uzun kır saçları cılız bir atkuyruğu yapılmıştır. Elli yaşlarındadır ve tanıdık biridir, ama ben onu çıkartamam. Başının üzerindeki istatistikler onun “Jeoseung (Chasa), Seviye ∞” olduğunu göstermektedir.

Annem önünde diz çöker ve “Kızımı görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim,” der.

Şükranla elini onun başının üzerine koyar. Ben de önünde diz çöküyorum. Omzumu sıkıca tutar. Dokunuşu sağlam ve enerji ile doludur.

“Yol açık,” der Joseung. “Annen nereye giderse, onu takip edebilirsin Ogushin. Ama bugün ya da kırk bin gün değil.”

Sanki şehrin diğer tarafındalarmış gibi sirenleri duyarım. Ses ile birlikte beni bir üzüntü kaplar. Sesler daha da yükselir. Biri hıçkırarak ağlıyordur. Harabeoji, yükselen ve alçalan kelimelerle, yumuşak bir telaşla Korece dua ediyordur.

Annem ve ben ayağa kalkıp birbirimize bakarız. Onu gömdüğümüz beyaz hanbok içinde yeniden, kendisi olmuştur. YZK’ler arkamıza akın ederken, etrafımızda dolaşırken ve açık kapıdan kaybolurlarken birbirimize sarılıyoruz.

“Görüşürüz, anne. Seni seviyorum,” derim.

“Ben de seni seviyorum.”

Jeoseung ellerini birbirine bastırır ve başıyla beni selamlar. “İyi gidiyor,” diyor.

Sert şilteli ve kaskatı, kaba çarşafı garip bir yatakta uyanıyorum. Odada bir şey damlıyor, bip sesi çıkarıyor. Işıklar kısılıyor ve güneşlikler çekiliyor. Burası bir hastane.

Başımı yavaşça sağa çeviriyorum. Harabeoji yatağımın yanında siyah deri kılıflı ve kırmızı renkte yaldızlı sayfaları olan büyük İncil'i okuyor. Başını kaldırıyor ve gözleri genişliyor.

"Uyandı! Hemşireler!" Bana koşuyor ve titreyen parmaklarıyla elimi tutuyor. "Sun. Tanrıya şükür."

Hemşireler içeri koşuyorlar; bir doktor beni kontrol eder. Kan alıyorlar ve ben onları durdurmak için uykuya geri dönmek isteyene kadar sorular soruyorlar. Sonra tekrar dışarıya doğru koşuyorlar ve gittiklerinde babam iki adet strafor bardağı tutmuş açık kapıda duruyor. Epeydir uyumamış. Gözleri kızarmış.

"Peki, bakın kim geri dönmüş!" Sırıttıyor. "İşte güneş geliyor." Ben inliyorum. "Bana ne oldu?"

"Seni bilgisayarının üzerine çökmüş bir halde buldum," diyor Harabeoji.

"SSÜ oynuyordum." Onlara şimdi ne kadarını söylemem gerektiğini veya neler olduğunu, gerçekten nerede olduğumu söyleyip söylemeyeceğimi bilmiyorum.

"Uyuyakalmış olmalıyım," diyorum.

"Seni uyandıramadık." Babam yatağın kenarında oturuyor. Harabeoji'ye bardağın birini uzatıyor. Ben diğerine dikkatle bakıyorum. Kahve içerdim. Başım ağır geliyor ve düşüncelerim karışıyor. "Senden korktum..." Burnunu çekiyor ve başını sallıyor. "Neyin var bilmiyorlardı. Sadece komadaydın. Sen başka bir yerdeydin."

"Öyleydim." Yutkunuyorum. Boğazım kurumuş. *Annemi gördüm.*

Boynumdaki inciye arıyorum, ama gitmiş.

Babam hareketi görüyor. Kolyeni her yerde aradım ama bulamadım.

“Ne zamandır buradayım?” diye soruyorum.

“Altı ay,” diyor babam.

Kendimi yukarı çekiyorum ve oda dönüyor. “*Altı ay mı?*”

Periler ülkesinde zaman farklı hareket eder, böylece bir gün bir yıl olabilir.

Fakat altı ay...

Harabeoji nefesini içine çekiyor ve başını sallıyor. “Brian,” diyor monoton bir sesle ve onaylamayarak.

Babam kıkırdıyor. “Şaka yapıyorum! Üzgünüm, dayanamadım. Sadece sekiz gün oldu.”

Rahatlıyorum, yastığımın üzerine yeniden yığılıyorum. Bu hala çok uzun bir zaman, ama hayatımın altı ayını kaybetmekten çok daha iyidir. Saate bakıyorum. Sabah 11’i biraz geçiyor. Bu demek oluyor ki ... matematik yapıyorum. SSÜ’nün yapımcıları Chasa’nın bağlı olduğu Seul’ Güney Kore’de gece yarısı sonrası.

“Bugün Cuma mı?” diye soruyorum.

“Evet. Ve ne düşündüğünü biliyorum, ama sadece iyi haberler duydum. Chasa’nın geliştiricilerinden biri, SSÜ’yü çalıştırmak için kendi özel sunucusunu başlattı. Bu resmi bir sürüm değil ve fan modları dışında herhangi bir yeni içerik olmayacak, ancak sonunda orada olan her şeyin oynanabilir bir arşivi olacaktır. Onu kitlesel fonlamaya açıyorlar, bu yüzden bağışlar olduğu sürece oyun bir şekilde var olacak.”

“Yeraltı Dünyası’na dayanıyor,” diyorum.

Şaşıyor. “Bunu nasıl bildin? Bu sabah daha yeni duyuruldu.”

“Bilgisayarımı getirdin mi?” Odaya etrafıma bakınıyorum.

“Ah. Üzgünüm, dizüstü bilgisayarın yandı. Doktorun belki de bunun seni şok ettiğini düşünüyor. Sana yeni bir tane alacağız.”

“Bu oyuna geri dönmeyeceksin, değil mi?” Harabeoji sert bir şekilde soruyor.

Ona tuhaf bir bakış atıyorum, ifadelerini merak ediyorum.

Yeraltı sunucusuna asla giriş yapmayacağım ya da Üç Krallık'ı tekrar ziyaret etmeyeceğim. Aynısı tekrar aynı şekilde yaşanamaz ve geri dönmem tehlikeli bile olabilir. Orada kaybolmak çok kolay.

“Gerek yok, Harabeoji. O gitti,” diyorum.

Anlaması biraz zaman alıyor, ama sonra gülümsüyor. Tek kızı öldüğünden beri onu gördüğümde daha mutlu görünüyor.

“Sun?” Babam soruyor. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Çok fazla. Daha sonra anlatırım. Hey, yeni bir bilgisayar yerine, annemin dizüstü bilgisayarını benim için araştırıp bulabileceğini düşünüyor musun?”

Suratını asıyor. “O eski şeyle ne yapmak istiyorsun?”

Gülümsüyorum. Annem oyunla ya da gumiho boncuğuyla kaybolmadı. Onun bir kısmı bende ve hatıralarımızda ve yaşamında yarattığı her şeyde devam ediyor.

“Onun romanını bitireceğim,” diyorum. “Sonunda, onun nasıl bittiğini biliyorum.”

THA CHASA BONPULİ

Bir Kore Destanı

Kore mitolojisi ve masalları sağlam bir sözlü tarihe sahiptir, ancak hikayeler Yunan ve Roma mitolojisi veya Batı'da birçok insanın dinleyerek büyüdüğü Avrupa masalları kadar kapsamlı bir şekilde kaydedilmemiştir. Çalışmak için fazla bir şeyim olmadığı için, "Sabahın Sakinleri Ülkesi", Kore mitolojisi ve halk edebiyatının en önemli eserlerinin bütünleşmesinden meydana geldi.

Hikayenin taslağı, tam olarak, Güney Kore'de çok iyi bilinen bir Kore efsanesi olan Chasa Bonpuli'dir. Masalın birkaç çeşitlemesi vardır, ancak ana oyuncular ölülerin tanrısı Kral Yeomra'dır; bir çeşit Azrail olan Jeoseung Chasa; ve ölüler yeraltına yönlendiren Ogushin'dir.

İngilizce olarak pek çok Kore masalı olmasa da, ruhlar, şekil değiştirenler ve büyülü hayvanlar (genellikle kaplanlar) gibi hepsinde ortak olan bazı unsurları anlamak için sadece birkaçını okumanız yeterlidir.

Koreli hayaletler olan Gwisin, dünyanın dört bir yanından gelen öykülerde ortak olan, kötü ruhlar ve diğer hayaletler kadar aldatıcı veya kötü niyetli olabilirler. Benzer şekilde, dokuz kuyruklu tilki ruhu olan gumiho,

erkekleri baştan çıkarmak için genellikle çekici bir kadın biçimini alan bir düzenbazdır.

Annem bana çocukken tek bir Kore hayalet hikayesi anlatmasa da, hayatını kaybeden ama daha ölüm haberleri gelmeden onu rüyalarında ziyarete gelen aile üyelerinden bahsetmişti. Bu nedenle bir hayalet hikayesi anlatmak istediğimi biliyordum. Yeraltı dünyasıyla ilgili bir öz efsanenin, bununla mükemmel bir eşleşme olacağını düşündüm. Kurgum için eski Kore'nin bu büyülü versiyonuna sahip olduğum için, onu gumiho gibi hayvanlarla ve yaratıklarla doldurmak zorundaydım. En temelde, çağdaş karakterlerle ve tamamen modern bir çizgi içinde, okuduğum Koreli efsanelerin geleneklerinin izlerini taşıyan bir hikâye anlatmak istedim.

—E. C. Myers

GÜLÜMSEME

AISHA SAEED

Hizmetçim Simran'ın, ipek elbisemin korsajını bağladığı odanın yakınındaki mermer dans salonunda müzisyenler, yaylı çalgıları, tablaları ve utları ile son hazırlıklarını yapıyorlardı. Tül bir perde görüş alanını ayırıyordu.

“Bitmesine az mı kaldı?” diye sordum.

“Birkaç dakika kaldı.” Diz çöktü ve ayak bileklerimin etrafına altın halhalı tutturdu.

“Ya zümrüt küpeler?” Aynada, saçıma geçirilmiş beyaz yaseminden başlayarak, tam çiçeklenmiş narçiçeklerinin rengiyle kıvrımlarımı saran ipek elbiseye kadar kendi kendimi inceledim. “Elbiseyi beğenirler mi? Beğenmeyecekler, değil mi?”

“Elbise mükemmel, tıpkı senin gibi. Zaten gördükleri tek şey, sen olacaksın.”

Bu bizim rutinimizdi. İlk kez Prens Kareem'in cariyesi olmaya geldiğimde, o emrime sunulduğundan beri öyleydi. İki yıl boyunca banyomu çekmişti. Yemeklerimi hazırladı. Endişelendiğimde beni rahatlattı. Çoğunlukla, sinirlerimi, tahmin edilebileceği gibi, her sabah balkonumda tüneyip cıvıldaayan hardal kanaryaları kadar yatıştırmıştı. Ama bugün aynadaki yansıma kışkırtıcıydı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Simran.

“Hayır. Bir şey yok.”

Simran her zaman sırlarımı saklardı, ama bugün kafamdaki karışık duygularla onun canını sıkmak istemedim.

Işıklar tül perdelerden geçerek parlıyordu. Gelen misafirlerin sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Bu odayı aydınlatan iki gaz lambası, sahnenin arkasındaki hazırlıklarına dikkat çekmeyecek şekilde tasarlanmıştı. Beni son ana kadar gizlemek istemişlerdi.

“Misafiri geri döndü,” diye fısıldadı Simran saçlarındaki çiçekleri düzenlerken. “Bugün erken saatlerde, Prens'in onun için oldukça endişeli olduğunu duydum.”

Bunu zaten bildiğim için başımı salladım. Bu sabah, kapalı kadife perdeler bizi dünyadan korurken gölgeliğin altında birbirimize dolaşık uzandığımızda Prens Kareem kulağıma fısıldamıştı. Bu sıradan bir ziyaretçi değildi, ancak kraliyet ailesinin imparatorluğunu genişletmek için ihtiyaç duyduğu ticaret yollarıyla bağları olan etkili bir tüccardı.

“Babam dönmeden önce bu sorunu çözemezsem, suçlayacağı kişi ben olacağım. Kardeşlerim zaten vâris olarak yerimi almak için ellerinden geleni yapıyorlar,” dedi.

Ne kadar önemli olduğunu hatırlatarak onu sakinleştirdim. Rumi'nin sözlerinden alıntı yaptım: Korkularınla değil, yüreğinle hareket et.

Gülümsedi ve omuzları gevşedi, endişesi buhar gibi kaydı teninden.

“Onu selamlamak için benimle gelecek misin?” diye sordu. “Buluşmak için bu kadar yol gelmeyi kabul etmesinin en öncelikli sebebi sensin.”

“Elbette.” Uçuşan ayakları ile dans eden kızı izlemekten onur duymazdı. Misafirleri sarayın kapısında karşılamadan önce, altın ışıltılı pijamalarla, en güzel ipek frak kıyafetimi giydim, yanaklarıma allığımı sürdüm ve gözlerime kalem çektim. Gülümsedim ve eğilerek selamladım. Misafire odasını gösterip çayını getirdim. Simran'ınkilere benzeyen parlak yeşil gözleri ve babamınkilere benzeyen buğday renginde altın kahverengi saçları vardı. Babamın geniş omuzlarının ve karnından derin gülüşünün anısına bağlı olarak midem kasıldı. Adamın çayını doldurup şekerle karıştırdım. Geçmişini hatırlamakta fayda yoktu. Şimdi yaşadığım gerçeğe odaklanmak en iyisiydi.

Prens Kareem'in misafirlerini etkilemesine ilk yardım edişim değildi; bu cariyeye olmanın bir parçasıydı. Uzaktan, Prens Kareem'in gözlerinin üzerimde oluşunu hissedişim de ilk değildi. Yukarı baktığımda, kraliyet yeşili kurtasının¹⁵ içindeydi; kolları bağlı, dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırmıştı ve bölünmüş kapıdan beni izliyordu.

“Sorun var mı?” diye daha sonra ona katıldığımda sordum.

“Onunla oldukça rahat konuştun,” dedi bakışlarımla buluşmadan.

“Siz istediğiniz için ona hizmet ettim prensim.”

15 Uzun bol yakasız gömlek şeklinde, Hindistana özgü bir kıyafet

Hiçbir şey demedi.

“Sizi memnun etmek için ne gerekiyorsa yaparım.” Bir adım öne çıkıp ellerini sımsıkı tuttum.

“Yapar mısın?” Öfkeyle yanan bakışları sabit bir şekilde üzerimdeydi.

“Evet.”

O zaman kalbin bana mı ait? Başkası yok mu?”

“Ben sana aitim, öyle değil mi?”

Buna gülümsedi ve beni kendine doğru çekti. İfadesinde oyalanan kara bulutlar ortadan kayboldu. Ben de üzerime yerleşen karanlığı uzaklaştırmaya çalıştım. Şakalarına odaklandım, doğru anlarda güldüm. Bana yaklaştığında, onu öperek karşılık verdim. Ama prens ve benim aramda olacaklar hep böyle mi olacaktı? O kıskançlığının beni nasıl etkilediğine dair hiçbir düşüncesi olmadan yeryüzünde ağır ağır yürürken, benim her hevesine hitap ederek dikkatle yürüttüğüm bir ilişki mi olacaktı bu?

“Başka bir şey daha duydum.” Simran’dan duyduğum şey beni bulduğum ana geri getirdi. “Tarek, prensin, bu geceki dansının, babasının dönüşünden önce tüccarın kararını belirleyeceğini umduğunu söyledi.”

Benim zamanımın en iyi dansçısı olduğumu söylemek övünmek değildi. Ne de olsa beni bu saraya getiren dansımdı. Sadece iki yıl önce, Kral Hamad’ın en yeni çocuğunun doğumunu kutlamak için düzenlediği yerel bir festivale katılmıştım. Uzaktan ut ve yayların sesini duydum dans eden kızları gördüm. O gün müzikle nefes aldım ve ondan sonra da sık sık olduğu gibi müzik beni ele geçirdi. Beni izlemek için küçük bir kalabalık toplanmıştı. Müzik sona erdiğinde neşeyle bağırarak alkışladılar. Güldüm, eğildim ve arkadaşlarımla arasına karıştım. Prens’in beni o gün saray yatak odasının cumbasından izlediğini bilmiyordum.

Ben şiir standında dururken onun beni gördüğünü ve ellerimi parşömenlerin üzerinde gezdirirken gülümsememe vurulduğunu bilmiyordum. “Gülüşün, tamamı açmış bir yasemin bahçesi gibiydi,” dedi bana daha sonra. Bu yüzden bana Yasmine adını verdi.

Beni burada yaşamaya zorlamadı. Bunu netleştirmeliyim. Davet edildim. Davetiye—altın kabartmalı bir mektup—, festivalden sonraki gün haberci tarafından getirildi. Ama ailem bir prensin reddedilebileceğini düşünmedi, ben de geldim.

Ailemin ve kız kardeşlerimin düşüncesi hala kalbimde saplı bir bıçak gibi duruyor. Pek çok kere onları görmeye gidecek oldum, ancak diğer cariyelerden, saraydaki diğer prenslerin gözdelelerinden, eve dönüşün buruk bir tatlılığının olabildiği ile ilgili yeterince hikaye duymuştum. Kollarınızda ve boynunuzda altınlarla, kilden yapılmış evlerinize dönmek en derin aşk dalgasını yaratabilir, en sevgili gözleri kıskançlıkla bağlayabilir. Buna hazır değildim. Kalbimin kırılıp kırılmayacağını henüz bilmiyordum. Prens’e aittim. Bu benim hayatımdı. Asla benim olmayacak tüm yollar için özlem duymak yerine bunu kabul etmek daha iyiydi.

Aslında, yeterince mutlu oldum. Bir prens tarafından arzulanmıştım. Vücuduma uygun, ipek, jorjet ve şifondan istediğim renkte elbiselerim vardı. Kulaklarıma takılı elmaslarla, cennete uzanmış gibi görünen bakımlı bahçelerde ve mermer sütunların arasında dolaştım. Hizmetkarlar her zaman isteklerime kulak veriyorlardı çünkü şikayet etmek için bir neden bulursam kime cevap vereceklerini biliyorlardı. Ben geldikten sonraki ilk aylarda Prens Kareem benimle ilgilenmişti. Bana denetimli kütüphanesinin anahtarlarını ve seçtiğim herhangi bir kitabı alma iznini vermişti. Bana şiir yapraklarını ödünç vermişti ve biz saray avlusunda çınar ağaçlarının altında,

gecenin yoğun olduğu ve yaseminlerin kokusu ikimizi de sardığı zamanlarda, hikayeler paylaşarak ve sırlar fısıldayarak yürürdük. İlk önce onu öpen bendim.

Eski hayatımı özlememe rağmen, Prens Kareem bana değer verdi. Beni sevdi. Bütün kardeşleri arasında gelecekte kral olmak için en adil ve en uygun kişiydi. Bu gece midemdeki huzursuzluk hissini bırakıp, onun için ve onun imparatorluğu için bana düşen görevi yerine getirecektim. Bu gece hayatımda dans ettiğim en iyi şekilde bu misafir için dans edecektim. Kalbini hızla attıracaktım. Prens Kareem'in istediğine evet demekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Ben perdeye doğru ilerlerken, Simran duvağımın üzerine titreyerek benimle geliyordu, sonra ceplerimi her tek ayak üzerinde dönüşümden havada bir yasemin kokusu bırakarak uçuşacak olan yasemin çiçekleri ile doldurdu.

“Hazır mısınız?” diye sordu. “Herkes yerinde.”

Ona baktım. Simran ve ben birbirimize o kadar çok benzerdik ki ilk geldiğim zamanlarda insanlar bizi birbirimizle karıştırdılar. Annesi, Kraliçe'nin hizmetkârlarından biriydi. Simran tamamen bu duvarların arkasında büyüdü. Geldiğimden beri iki yıldır, onun buradan ayrıldığını hiç görmedim. Sık sık onun için üzüldüm, ama ikimiz de aynıydık, öyle değil mi? İkimiz de Prens'e hizmet ettik. İkimiz de kendimizden başka birisine ait olduk.

“Simran, burada hiç kendini kapana kısılıp kalmış gibi hissediyor musun?” diye sordum.

“Kapana kısılıp kalmış gibi mi?” diye tekrarladı. “Ama neden?”

“Bu duvarların içinde yaşamak zorunda olmasaydık hayatın nasıl olacağını merak etmiyor musun?”

“Annem çok şey açısından şanslı olduğumuzu söylüyor. Dış dünya ise mücadelelerle dolu. Yiyecek bulmak, kıyafet giymek ve ayaklarınıza giyecek ayakkabı bulmak için savaşıyorsunuz. Burada tüm ihtiyaçlarımızı hallediyoruz. Biz şanslılarız, sen ve ben. Ve ayrıca,” dedi. “Tarek burada. Bu duvarları terk etmek için hiçbir nedenim yok.”

Müziğin sesi dışarıya taşıyordu. Böyle düşünceler için daha fazla zaman yoktu. Tül perdelerin arasından dans salonuna adım attım.

Anında, sesler sustu. Bugünkü kalabalık tamamen erkeklerden oluşuyordu. Dans pistimi çevreleyen küme küme minderlere oturdular. Prens Kareem altın tahtına oturdu. Sakalı düzgün bir şekilde kesilmişti, başında yakutlarla süslenmiş altın bir taç vardı. Onun yanında onur konuğu oturdu. Adamın bakışları benim üzerimdeydi.

Başımı eğerek ve ellerimi birleştirerek selamladım. Sonra müzik başladı. Önce sitar (Hindistan kökenli telli bir müzik aleti), sonra tabla (Genellikle Hindistan, Pakistan’da kullanılan, darbukaya benzer bir çalgı türü) ve sonra da ut. Müzik, hep yaptığı gibi, sorunlu düşüncelerimi bastırırken nefes aldım. Müzik hızlandığında dansıma başladım. Döne döne gittim ve parmak uçlarımda döndüm. Diz çöktüm ve tekrar kalkmadan önce udun ahengiyle ellerimi cennete doğru uzattım. Prensime gülümsedim ve etkilemem gereken adamı selamladım. Sırtı dik ve kolları bağlı oturuyordu. Sonra müziğin beni almasına izin verdim. Artık bu adamlar için, bu misafir için, hatta Prens Kareem için bile dans etmiyordum. Bunun yerine, kendim için, annem için, bana dansın neler yapabileceğini gösteren ustam için çok yükseklerle süzülüyordum.

Sonunda, müzik yavaşladı. Kalabalığa gizlice bir bakış atarak onları selamladım. Beklediğim gibi, konuğun halinden memnun ifadesi kayboldu. Gözleri hayranlıkla

doluydu. Prensın sırtına yumruğuyla dokundu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Övgü duvarlarda yankılandı. Ellerimi birbirine bastırdım ve eğildim. Kusursuzdu. Günlerce çektiğim ıstırabın ardından, kimsenin görmediği en küçük türden bile hata yoktu.

Fakat Prens Kareem'in gözleri kısıldı. Ellerini övgü içinde kaldırmak yerine onları göğsüne bağladı.

Aşkđ değil de nefreti gördüm.

Ve şimdi bu hikâye bitiyor ve öbürü başlıyor. Şimdi beni bu rutubetli kulede buluyorsun. Buraya Simran'ın sevdiği muhafız Tarek tarafından getirildim. Dün, beni soyunma odasından çıkarırken sert kollarını bileklerimin etrafına bastıran ve avludan geçirip, gecenin ölümcül soğuğuna bırakan kişi.

Kulenin kenarlarından sular damlıyor; duvardaki çatlaklar boyunca yosun çiçeklerinin yeşil lekeleri var. Buradaki tuğla o kadar eski ki, ara sıra tavandan toz gibi saçlarıma ufalanıyor. Kapı çelikten yapılmış. Yirmi üç farklı mandal kapalı tutuyor. Bir zamanlar altın bileziklerin şingırdadığı bileklerimde şimdi prangalar takılı.

Gözyaşlarım dün geceden bu yana kurumuş; yerini bir uyusukluk almış. Düşünecek çok zamanım oldu ve düşünebildiğim tek şey şu: Paylaştığımız onca şeyden sonra, onun için ne kadar çok şey ifade ettiğime dair her fısıldamadan sonra, nasıl bir yanlış anlaşılma olursa olsun, hiçbir şey, açıklama yapmadan beni kovmasını haklı çıkaramaz.

Yine de buradayım.

Bu kuledeki tek pencerede kalın demir çubuklar var, ancak saray duvarlarının gül rengindeki kenarını ve bir

çınar ağacının yapraklarını görebiliyorum. Güneş ışığı bu sabah süzüldü. Yakında güneş batacak ve karanlık olacak.

Kule dışında ani bir gürültü beni ürkütür. İşçiler geri döner. Killeri kazırken ve karıştırırken homurdanıyorlar. Ben geldiğimden beri dışarıda çok zorlu çalışmaktalar. Tuğlaları sıra sıra ve üst üste döşemekteler. Babam duvarcıydı. Bu sesi biliyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor. Tarek karanlık zırhıyla içeri giriyor. Bir tabak mercimek çorbası ve ekmek tutuyor. Ayaklarıma yakın bir yere bırakıyor ve zincirlerimi yememe izin verecek kadar gevşetmek için eğiliyor.

“Tarek,” diye yalvarıyorum. “Konuş benimle. Söyle bana. Ben ne yaptım?”

Hiçbir şey söylemiyor. Gitmek için ayağa kalkıyor.

“Lütfen!” Ona yalvarıyorum. “Simran’ın aşkına, lütfen söyle bana.

“Neydi? Suçum neydi?”

“Bilmiyormuşsun gibi.”

“Annemin hayatına yemin ederim.”

Beni inceliyor.

“Gülüşün.”

“Gülüşüm mü?”

“Onu ele verdin. Tüccar gülüşünü gördü ve Prens Kareem’in tepkisini de gördü. Durumu anladı. Bunu, Prens Kareem ile pazarlık etmek için kullanmaya çalıştı. Prensi biliyorsun. Asla kaybetmez.” Başıyla pencereyi gösterir. “Dışarıdaki insanlar ne mi yapıyor? Senin için inşa ediyorlar. Prens Kareem seni canlı olarak gömmek istiyor.”

“Anlıyorum,” derim sessizce.

“Bilmemek daha iyiydi, değil mi?” diye soruyor. Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyor.

Tarek’in ayak sesleri uzaktan yankılanıyor. Yanma hissi kalbimin üzerine kaynar su dökülüyor gibi sıcıyor. Prens Kareem’in yatağında uyumuştum. Onu şiirle yatıştırmıştım. Misafirini karşılamıştım. Onun için dans etmişim. Prens her zaman ona ait olduğumu söylerdi. Bu kelimenin beni koruduğunu ve beni güvende tuttuğunu düşünmüştüm, ama şimdi anladım. Ait olmak, yatağında ya da bu nemli kulede, beni istediği her yere koyabileceği anlamına geliyordu. Ait olmak aşk değildir. Asla olmadı.

Yatar vaziyette oturuyorum. Beton, akşam yaklaştıkça soğuyor ve sonunda güneş kayboluyor. Duvar ustaları işlerini bitirdi ve ayak bileklerimin etrafındaki demir ağırlaştı. Eminim ki, yıllar sonra hikâyemi anlattıklarında, size diğer harem kızlarının durumumu nasıl kıskandıklarını anlatacaklar. Gümüş ve altın bileziklerime, yakutlardan yapılan kolyelerime ve zarif ametist küpelerime nasıl gıptayla baktıklarını anlatacaklar. Ama bu anlatılar yanlış olacak. Simran bile beni kıskanmadı. Aşk nefrete dönüştüğünde çok sevilenin kinin ateşinde neden yanacağını şimdi anlıyorum.

Kapı gıcırtyla açılıyor.

Ama gelen kişi kalan yemeğimi almak için geri dönen Tarek değil.

Bu Prens Kareem.

Kenarları altın rengiyle işlenmiş mavi bir kamiz giyinmiş, bana doğru hızla ilerliyor. Özel dikim pantolonunu giyinmiş ve tacı, her zaman olduğu gibi kafasında.

“Yasmine.” Ayak bileklerimin etrafındaki zincirlere, kollarıma ve belime bakıyor. Bir şey söylemeden, anahtarların halkasını çıkarıyor ve önümde diz çöküyor.

Kilit'i açıyor, metali vücudumun çevresinden çözüyor ve metal zemine düşüyor. Cildim derin kırmızı izlerle kaplı.

"Tarek bunu ödeyecek," diyor alçak sesle. "İyi misin?"

"Bunu sen emretmedin mi?"

"İyi evet. Sanırım yaptım." Başını salladı. "Ama emrim sadece göstermelikti. Bunu anlamalıydı." Bileğime dokunuyor. Acıdan geri çekiliyorum, ama o bunun farkına varmıyor.

"İlk önce açıklamak için bir şans istedim ama herkes izliyordu. Zaman yoktu. O anladı, Yasmine."

"Gülümseme."

"Evet." Elini saçımın üzerinde gezdiriyor. "Beni çalışamaz halde bırakan ve aklımı alan gülüşün. Bana gülüşünü gördü ve sadece dans eden bir kız olmadığını biliyordu. Bu, onun hakkı olmayana göz dikmesine neden oldu. Bu gülümsemeleri kendisi için istemesine neden oldu."

"Böylece o ister ve ben ölürüm."

"Ölmek mi?" Bana bir an bakıyor, sonra da gülüyor. "Sevgilimin ölmesine izin vermek mi? Benim olanı korumak için ne kadar ileri gideceğimi görmesini istedim. Senin zorla götürüldüğünü gördüğünde anlaşılmayı hemen imzaladı. Sabahleyin seni resmen bağışlayacağım. Halkım, merhametli yaratılışımı alkışlayacak ve sen de akşamına kollarımda olacaksın."

Beni izliyor. Beklentili bir gülümseme dudaklarında oynuyor. Ne söylememi istiyor? Şükranlarımı mı bekliyor?

Beni kendine doğru çekiyor, kolunu belimin etrafına bir kelepçe gibi geçiriyor. "Şu adamın isteğinin küstahlığı. Benden başka biriyle olmaktansa, canlı olarak gömülmeyi tercih ettiğini biliyorum."

Bu kulenin çimento bloklarına bakıyorum. Bir şey demiyorum. “Sonsuza dek kızgın kalamazsın.” Alnımı öpüyor. “Beni bundan çok daha fazla seviyorsun.”

Önce kirle kaplı avuçlarıma ve sonra ona bakıyorum. “Öyle mi?” Sessizce soruyorum.

“Ne?”

“Seni seviyor muyum?” Ona bakıyorum.

Sanki onu tokatlamışım gibi gözleri genişliyor. Özür dilemek için acele etmeliyim—annem bana her zaman erkeklerin dikkatinin serin bir esinti kadar kısa olduğunu söylerdi—ama gerçek şu ki özür dilerim demek istemiyorum. Gerçek şu ki, belki de tek görebildiğim, bileklerimin etrafındaki altın bilezikleri ve ayakları etrafındaki halhalleri çıkarışı.

“Sen şoktasın,” diye kafasını sallıyor. “Beni seviyorsun. Seviyorsun. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun.”

“Ve sen beni hiç tanıımıyorsun.”

“Yasmine—”

“Benim adım Yasmine değil. Adım Naseem Begum. Ben doğduğumda annemin verdiği isim. Büyükanнемin adı. Bu sarayda yaşıyorum çünkü beni dans ederken gördün ve vazon için bir çiçek gibi topladın. Yaptığım her şey, okuduğumuz her şiir, paylaştığımız her öpücük, senin seçimlerinin bir sonucudur. Ben sana aitim, evet. Ama seni seviyor muyum? Özgür olmazsam seni nasıl sevebilirim?”

“Senin neyin var?” Bana bakıyor. “Dışarıdaki tuğla mezar senin için. Kardeşlerimden herhangi biri, cariyelerini ikinci kez düşünmeden feda edebilirdi. Seni affedip sana rahat bir hayat vereceğime söz veriyorum. Her ihtiyacın söz ettirilmeden karşılanacak. Kaç tanesi senin yerinde olmak isterdi kaç tanesi sana verdiğim hayatı yaşamak isterdi biliyor musun?”

“Bunun kötü bir yaşam olduğunu söylemedim. Seni sevmediğimi söyledim.”

“Bu babamla mı ilgili, ilişkimizi öğrendiğinde ne söyleyeceği ile mi ilgili?” diye soruyor. “Bu ay döndüğünde sana olan duygularım hakkında onunla konuşacaktım. Ona seni karım yapmak istediğimi söyleyecektim. Hayatıma girdiğinden beri dana önce hiç olmadığım kadar mutlu oldum.”

“Anlamıyorsun.” Kafamı salladım. “Hayatımı kurtarmak ya da kurtarmamak, benimle evlenmek ya da evlenmemek, ya da hala nefes alırken beni tuğla bir mezara göndermek ya da göndermemek, hepsi senin yaptığın seçimler.”

“Ne kadar risk aldığımı biliyor musun?” Yüzü parlıyor. “Babam beni reddetmekle tehdit edebilir ve şimdi bana kalbinin bana ait olmadığını mı söylüyorsun?”

“Bu duvarların içinde yaşadığım sürece özgür değilim. Özgürce verebileceğim tek şey kalbim.”

Geri adım atsa da bakışlarındaki ateşi görebiliyorum. Sanki bir rüzgârın içinden geçip gider gibi, ifadesi kararır. Aramızda bir sessizlik uzanır gider. Uzaklarda soğuk bir su damlama sesi duyulur.

“O zaman özgür ol,” der açıkça. “Şafaktan önce fikrini değiştirirsen o zamana dek Tarek dışarıda olacak”

Kilitli kapıya doğru döner ve bir kez vurur. Kapı açılır.

O gitmiştir.

Akşam geceyi karşılar. Yıldızlar pencerenin parmaklıklarından parlamaktadır. Metal kapı titrer, kilitler döner. Belki de Tarek bana prensten bir mesaj getirmiştir. Ya da belki de bana son yemeğimi getirmek için buradadır.

Prens'i yatıştırmak ve özür dilemek yeterince kolay olurdu. Sadece bu şartlar altında çıldırdığımı söylemeliyim. Beni affederdi.

Fakat kilitler döndükçe kendimi garip bir şekilde huzurlu hissediyorum Eğer öleceksem, her canlının yapması gerektiği gibi, en azından dünyayı onurumla bırakıyorum.

Kapı açılıyor.

Tarek içeri giriyor. Arkasında Simran.

Uyku tuniğiyle ve bana doğru aceleyle ilerliyor.

Ben bir şey söylemeden önce konuşmaya başlıyor.

“Seni buradan çıkaracağım, ama acele etmeliyiz.”

“Simran,” Tarek mırıldanıyor. Kolları çapraz, ifadesi kısa ve özdü. Simran bana doğru dönmeden önce onun koluna hafifçe bastırıyor ve gülümsüyor.

“Gel,” diye uzak mesafeden onu takip etmem için bana jest yapıyor. Gri duvara ve duvardaki parçalara bastırıyor— Bu bir tünel. İnce ve gri bir tünel.

“Mülkün altı tünellerle örülü” diyor. “Çocukken bu tünellerde oynardım ve küçük bir vadide son buluyorlar. Orası seni dünyaya götürecektir.”

“Simran...” Sesim kısılıyor.

“Bu akşam bana eğer yapabilseydim gider miydim diye sormuştun.” Sesi kibardı. “Yapabilirim. Annem için kahyorum ve”—Tarek’a gülümsüyor—“hayatım burada. Kalmayı seçiyorum. Ama sen,” bana bakıyor ve gözleri parlıyor, “buradan gitmeyi seçebilirsin.”

“Ve Tarek?” Ona göz atıyorum. “Başını belaya sokmuyorum değil mi?” “Seni zincirlerinden kurtaran

Prens Kareem.” diyerek omuzlarını yukarı kaldırıyor Tarek. “Benim bilmediğim bir tünel buldun.”

Önümdeki karanlığa bakıyorum. Kalmak daha kolay. Prens ile konuşabilirim. Çok geç değil. Düne kadar hiç ayrılmayı hayal etmemiştim. İleride ne var?

Gelecekte beni bekleyen ne?

Simran'ı kucaklıyorum. Tünele giriyorum.

Gülümsüyorum.

ANARKALİ'NİN HİKAYESİ

Bir Güney Asya Efsanesi

Efsaneye göre, 1500'lü yıllarda Babür İmparatorluğu Kralı Ekber'in cariyesi olan Anarkali adlı dans eden bir kız vardı. Anarkali'nin hayatı hakkındaki detayların çok azı bilinir ve hikâyesinin birçok farklı anlatılışı vardır. Çoğu, kralın haremünde bir cariyeye olarak hizmet ettiğini ve Kral Ekber'in oğlu Prens Saleem'in ona aşık olduğunu kabul eder. Kral, Prens ve Anarkali'nin bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde—bazıları bir gülümsemeden söz eder—onu bir taş mezarda canlı canlı gömülmek üzere mahkum ettiğini söyler. Bazıları kralın bu cezayı yerine getirdiğini söylerken, bazıları da Prens'in, Anarkali'nin tutulduğu zindana bağlı bir dizi tünelden kaçmasına yardım ettiğini söylüyor. Bugün, Lahore ziyaretçileri Anarkali'nin gömüldüğüne inanılan bir türbeyi ziyaret edebilir. Mezarın yakınında büyük bir çarşı onun ismini almıştır.

Anarkali ile ilgili filmleri izleyerek ve annemin onun hakkındaki hikâyelerini dinleyerek büyüdüm, ama büyüdükçe daha çok merak ettim: Yasal ya da başka bir şekilde cariyeye olan bir kız nasıl prensle eşit konuma gelebilir ve nasıl birlikte olabilirdi? Bu ne çeşit bir sevgi

olabilirdi? Efsaneden esinlenerek anlatılan bu hikâyeyi yazma sebebim budur. Onun masalının gerçek sonucunun, okuduğunuz gibi olmasını hayal ediyorum.

—Aisha Saeed

ÇEPEÇEVRE DÖNEN KIZLAR VE DİĞER TEHLİKELER

PREETİ CHHIBBER

Sonbaharın harika olduğunu bilmemin üç nedeni var: en çok beklenen Bollywood filmlerinin programları her zaman sonbaharda gösterime girer, annem lezzetli parti yemeklerini uygulamaya başlar ve bu artık Navrâtri¹⁶ zamanı demektir! Hinduizm hakkındaki en iyi şeylerden biri, yüz binlerce tanrıya sahip olmamızdır. Bu garip gelebilir, ancak asıl anlamı, herhangi bir günün gerçek bir kutsal gün olabileceği ve kutlama için sebep olabileceğidir. Ve bu gece? Bu gece nihayet Navrâtri başladı. Bu benim en sevdiğim festival. Bacaklarım yayılıp kalıncaya kadar dans ettiğim ana kadar arkadaşlarımla birlikte kısa bir araba yolculuğuna çıkmıştık.

“Jaya, bunun neden spor salonunda meydana geldiğini yine bana hatırlat.”

16 ibadet ve dans edilerek Ekim ayında kutlanan ve dokuz gün süren Hint festivali

Jessica, Nirali ve ben, ailemin Toyota'sının arka koltuğuna doluşmuş, görevimizi yerine getirmeye gidiyorduk.

Diwāli'den farklı olarak, Navrātri dünya tarihi sınıfında yer almıyordu ve bu nedenle Jess'in pek çok sorusu vardı.

“Keşke daha ilginç bir cevap olsaydı, ama gerçekten de bu spor salonu tüm Hint Birliği için yeterince büyük olan tek yerdi.”

“Aslında bir saat sürmemize gerek olmadığı için şanslıyız. Bizim Hint Birliği çok büyük olduğu için her yerden aileler geliyor. Ancak, kesinlikle ne kadar kalabalık olduğu konusunda fazla ilgilenmiyorum.” Nirali gözlerini devirdi.

“Nirali'nin gerçekte söylediği şey, yalnızca bir kutlamanın yapılmasının Dinesh'nin ortaya çıkabileceği anlamına geldiği ve o da ...”

“En kötüsü. Terbiyesiz, kaba ve herkesten çok daha iyi dans edebileceğini düşünüyor.” Nirali'nin sesi daha da yükseldikçe babamla dikiz aynasında göz göze geldik.

“Sab kuch theek hai, betiya?”

“Her şey yolunda baba! Nirali sadece çok heyecanlı.” Keskin bir dirsek yanıma çarptı. “Ah! Hadi, o hikaye o kadar eski ki onu bu noktada efsanevi bir canavara çevirdin.”

“Travma geçirdim! On yaşındayken lehngāe (Lehenga: uzun bol işlemeli etek) lehengama bastı, etek üzerimden çıktı, bunu fark etmeden önce choli (sarinin altına giyilen kısa kollu bluz) ve iç çamaşırımla yarım tur yapmıştım bile.”

“O zamandan sonra bir daha geri dönmemişti, fakat bu gece neden orada olacak?”

Nirali tekrar gözlerini devirdi ve pencereden dışarı bakmak için döndü.

Barış gücü olarak, Jess konuyu yine aynı yere getirdi, “Öyleyse Navrātri. Tatilin anlamını bana iki ilgi çekici ve ilişkilendirebileceğin örnek kullanarak açıklayabilecek bir televizyon filmi var mı? ”

Annem koltuğundan döndü. “Hayır, ama sanırım bin dokuz yüz seksenlerde mini bir dizi vardı.” Babama tekrar baktı. “Rahul, seri ā nā”

“Woh Mahābārata seri ke jaise...” Babam açıkçası sadece yola dikkat ediyordu. Bu yolculuğu dört saat önce annemin pişirmesine yardım ettiğim yarım kilo pirinci düşürmek için yapmış olması önemli değildi: hava karardıktan sonra dönmesi gereken yerleri kaçırmak konusunda hala gergindi.

“Chalo, size söyleyebilirim, yarı insan, yarı bufalo olan şeytan tiranı Mahishāur ile başlıyor...” Annem bu hikayeleri anlatmaya bayılırdı, ama hikayeleri uzatır da uzatırdı.

“Falu Teyze, beş dakika içinde orada olacağız. Oraya varmamızdan önce Mā Durgā hikayesinin tamamını duymak için zamanımız var mı bilmiyorum. Jessica’nın aceleye getirilmiş bir versiyonunu duymasını istemem.” Nirali, kaba davranmadan annemi yönlendirmeyi başardı. Elini sıktım. Annem hikayeyi anlatmaya başlasaydı, bitinceye kadar okulun otoparkında sıkışıp kalırdık. Bu gülünç bir durum olurdu. Bileziklerim, spor salonunun içindeki davul sesini tahmin ediyormuşçasına bileğimde bu sese eşlik ediyordu.

“Acchā, haklısın. Jessica, içeri girince sana söyleyeceğim.”

“Bahse girerim bunun TV için yapılmış bir film olmasını dilerdin, değil mi?” Ona fısıldadım.

“Aa gaye!” Babam arabayı park yerine çekerken bağırdı. O, motoru bile kapatmadan önce biz kapıdan çıkmış ve girişin yarısına gitmiştik. Nirali bir çığlık kopardı.

“Garba¹⁷ zamanı!”

Uzun zamandır ilk defa, Mahishurur arkasında bir varlık hissetti. Yıllardır meditasyon duruşundaydı ve Brahm for ji'ye saygısını gösteriyordu. Bir ayağını, diğerinin tabanını dizine bastırarak dengeledi ve ellerini başının üzerinde sımsıkı kenetledi. Ama yorulmadı, çoşkuluydu.

“Mahishāsura.” Bir kerede bin ses getirerek seslendi ve o döndü. Ondan önce Lord Brahmā vardı, onun dört yüzü tüm evreni görüyordu. Anlatıldığı gibi, dört elinden biri nilüfer, biri kutsal Veda,¹⁸ biri kepçe ve biri de mālā¹⁹ tutuyordu. Dünyevi olmayan bir parıltı kafasını sardı, çok parlaktı neredeyse kör ediciydi. Mahishāsura, Brahm'un içinden mi yoksa gökyüzündeki başka bir kaynaktan mı geldiğini söyleyemedi, ancak Brahm'un özelliklerini ayırt etmeyi zorlaştırdı. “Benim adıma (tapas) sade, konforsuz ve dünyevi zevklerden yoksun bir yaşam sürdürdüğünü duydum.” Mahiśāura sırasının gelmesini bekledi. “Sana bir nimet veriyorum.” Bir ter damlası çizgi halinde Mahiśāura'nın burnundan aşağı doğru kaydı. Bacağını yavaşça indirdi. kıyafetinin kumaşı hareket sırasında neredeyse parçalandı; çok eskimişti ve şimdi kalçalarına kadar sarkıyordu. Katlanmış ellerini göğsüne indirdi ve saygıyla Brahmā'yı selamladı.

“Namaskār, Bhagwān,” tanrıyı selamladı. “Sadece bir şey diliyorum.”

“Sor.” Brahmā hiç sözünü esirgemedi. Mahiśāura ona bin yıl boyunca dua etmişti ve Brahmā buna uymak

17 Garba: Hindistan'ın Gujarat eyaletinden kaynağını alan bir dans türü.

18 Veda, Hindistan'da 1500 ila 1000 yıllarında yazılmış ilahiler ve diğer eski dini metinlerin bir derlemesidir

19 Budistlerin kullandıkları tespihe verilen ad.

zorunda kaldı. “Ölümsüzlük.” Tanrı, insan olsaydı, Mahishāur, bu kadar tuhaf bir talebi yerine getirmemekte direteceğinden emindi.

Bunun yerine, Brahmā durakladı ve düşündü.

“Size ölümsüzlük teklif edemem. Her şey bitmeli; yaratılış kanunu böyledir. Ama hiçbir erkeğin veya tanrının seni öldüremeyeceğini temin ederim”

Brahma’nın söylediği gibi, güç Mahishasur’un kanına işledi. Öldürülemezdi. Dünya onun olacaktı.

Uğursuz bir gözle Brahmā’ya döndü. Cennet onun olacaktı.

Jess, Nirali ve ben spor salonunun kapısından büyük bir sandalet, bale ayakkabıları ve Hintli erkeklerin tercih ettiği ayakkabılar olan devasa basketbol ayakkabıları yığınının doğru gittik. Amcalar ve teyzeler etrafta dolaşüyor ve sebze ve meyvelerden yapılan baharatlı yemeklerden yiyorlardı. Dhol²⁰’ün çalınışı ve ayakların yere vurulma sesi müzikle birlikte kapıdan alana doğru yöneliyordu.

Nirali ve ben sandaletlerimizi çıkardık ve onları yığının arkasına sakladık. Jess ödünç aldığı şalvarın kenarlarını çekti, bizi izledi.

Nirali, “Onu çekiştirme!” dedi. “Herkes ne yapıyorsa onu yap; ayakkabılarına bir şey olmayacak.” Jess’i yavaşça itti. Jess her ikimize de yan gözle bakış attı ve ayakkabılarını bizimkilerin yanına fırlattı.

“Birileri onları alırsa, anneme ne olduğunu anlatmak zorundasın.”

“Jess, yaklaşık dört saniye içinde, ayakkabılarını umursamayacaksın!” Kollarından tuttum ve onu kapıdan basketbol sahasına çektim.

²⁰ Dhol; Güney Asya’da kullanılan bir davul türüdür.

İçerideki renkler ve ses bulanıktı. Dupatte²¹ uçuşuyordu ve lenghe²² çiçek gibi açıyordu. Alanın karşı tarafındaki grup hala ağır bir ritimdeydi, tüm büyükannelerin birkaç tur dans edebilecekleri kadar yavaşlardı.

Dans eden insanların oluşturduğu çemberin hızı fazla değildi, ama iyiydi tam da benim sevdiğim hızdaydı. Her bir çember, dışındaki çemberden daha hızlı hareket ediyordu.

Etrafta küçük çocuklar koşuyordu ve tıka basa dolmuş insanlar koltuklara oturmak yerine katlanır sandalyelerini yerleştirdiler. Yaşlı erkekler ve kadınlar geçici dans pistini izlemek için orada oturuyorlardı. Ailem alanın uzak ucunda birkaç arkadaşıyla birlikte kalabalığa katıldı. Her şeyin merkezinde, tanrıça Durga'nın—burada kutlamak için bulunduğumuz efsanevi kişilik—bir kaide üzerinde, dua düzenlemeleriyle çevrili seramik bir heykeli vardı. Yüzünden gözlerimi ayıramadım, sürme çekilmiş gözleri ve bilinçli bir gülümsemesi vardı. Garip bir duyguyla bana kızıymışım gibi baktığını ve hayatımın gecesini onun zaferini kutlayarak geçirmemi söylediğini hissediyordum.

“Vay.” Jess aniden durdu. Kendimi salladım ve ona sııttım.

“Hadi atlayalım!”

Diğer gruplardan zikzak yapıp geçerek dansçıların oluşturduğu en dıştaki çemberin kenarına, merkeze yakın olan çocuklara doğru ilerledik. Anneleri ve babaları dışarıydılar.

“Sıraya geçip bekleyin. Ve ayrılırsak endişelenmeyin, bu zaman zaman olur.”

21 Şal gibi bir atkıdır, Hint alt kıtasından geleneksel olarak kadınların temel kıyafetleridir

22 genellikle resmi veya törenlerde, Hintli kadınların giydiği ayak bileği uzunluğunda bir etek

Tam o sırada, yeşil bir sari²³ ile dans eden teyze üç kişinin girebileceği kadar büyük bir alan yarattı.

“Yürü! Yürü! Yürü!”

Vuruşlar hızlanmaya başlamıştı ve dönüşlerimiz her birkaç defalık tur ile birlikte biraz daha hızlandı.

Eteğimin alt tarafındaki ayna işlemler lenghamın yeterince aşağıda durmasını ve ben döndükçe siyahlar ve yeşiller ile kırmızılar oluşan baş döndürücü bir renk cümbüşünün ortaya çıkmasını sağlıyordu. Nirali, üç kişilik grubumuza öncülük ederken dupattası arkasında uçuşuyordu. Jessica biraz acemice onu takip ediyordu. Ve sonra ben. Arkamdaki teyze, davullar hızlandıkça uzakta kaldı ve daha hızlı hareket ettik. Ayaklarım ritimle yere çarptı, dum-dumadum-dum-dumadum, ama ben daha fazlasını istedim.

Mā Durgā's Murti'ye en yakın olan ve merkezdeki çemberi izledim. Oradaki adımlar yaptığımızdan çok daha karmaşıktı. Ve çok daha eğlenceliydi. Dansçılar, kollarını başlarının üzerinde döndürerek, yer değiştirdiler ve yerlerine sıçradılar. Oğlanlar ve devler öne fırlar, kızlar yere indirilir, ancak yapabildikleri kadar uzağa ve olabildikleri kadar hızlı hareket eder ve zıplarlar hep beraber tanrının gözetimi altında ve art arda dizilmiş bir şekilde girdap gibi dönerler.

Orada! Okuldaki bir kız ile daha önce hiç görmediğim bir oğlan arasında bir nokta. Bir dönüşün ortasına zıplayarak adımımı attım. Grubun ritmi ve odadaki enerji beni harekete geçirdi. Çocuğun gözlerini yakaladım ve sırttım. Bana gülümsedi. Vayy. Çok tatlıydı. Garbā ve sevimli çocuklar?

23 Hindistan'da ve Pakistan'da kadınların giydiği, ipek ya da pamuktan, belirli boyutlarda dokunmuş, dikiş ya da iğne kullanılmaksızın gövdeye uydurulan, tek parçalı ulusal giysi.

Sağa zıpladım, döndüm ve daha karmaşık hareketlerden birinde doğrudan onun önünde durdum. Spor salonunun vernikli ahşap zemini hareket kolaylığı sağlamadı ve ayaklarımda kabarcıklar oluştu, ama bu önemli değildi. Navrātri tam ve mutlak bir şekilde dans etmek için kendimizi bırakmakla ilgiliydi.

Müzik hızlandıkça, daha fazla kişi katıldı, istedikleri adımlarla uyumlu bir tane bulamadıklarında daha başka çemberler oluşturdular.

Çok geçmeden yedi çember de aynı anda, hepsi farklı hızlarda, farklı adımlarla gidiyordu. Arkamdaki çocuk, öne her yöneldiğinde biraz daha yaklaştı. Nefesim kesildi.

Birden bire dupattā sırtımdan sarktı. Tökezledim ve bir vücut benimkine çarptı. Oh hayır. Hayır. Lütfen o olmasın. Ama elbette öyleydi.

Ben bir kelime edemedi önce, “Eğer adımları bilmiyorsanız, dışarıdaki yavaş çembere katılmalısınız!” diye bağırdı.

Sinirle karışık küçümseyici sözleri onu önemli ölçüde daha az çekici ve çok daha canavarca bir hale getirdi. Yüzüm alev içinde, aşağı baktım. Dupattā’sı benimkine karışmıştı.

“Bunun olma sebebinin eşarp olduğu çok açık! Sakin ol.”

Bir şey söylemeden, fularını dolaşıklardan çekti ve etrafımda dans ederek beni çemberden dışarı itti. Bir pislik baştan sona doğru hareket eder. Yine heykele baktım ve yemin ederim ki Ma Durga’nın gözleri öfkeyle yanıp sönüyordu

“Brahmā ji, Vishnu ji, Shivā ji, bizi cennetten yönetmekte. Dünyayı ele geçirdi. Ne yaparız?” Indra ve diğer bazı

tanrılar üçlüyü çevreledi. Vishnu düşünceli idi. İki sol elinde tuttuğu silahlara baktı: topuz, Kaumodaki ve Sudarshana diski. İkincisi Dünya'daki veya göklerdeki en güçlü silahtı.

“Silah ne kadar güçlü olursa olsun, Vishnu ji, Tanrı veya insan tarafından öldürülemez.” Brahma'nın sesi öfkeyle sarsıldı.

“O zaman belki de tanrı ya da insan değil.” Shiva, boynuna sarılı Vasuki yılanının kuyruğuyla oynadı. “Belki bir başkası.” Üç dişli mızrağını elden ele fırlatıp attığı düşüncesiyle sırttı. Indra ve diğer tanrılar geri adım attı. Shiva ji'nin saçındaki hilal Ganga'nın suyuna doğru parlıyordu ve başının üstündeki keçelesen topuzdan serbestçe yeryüzüne akıyordu. Brahmā ve Vishnu onun her iki tarafında durdu. Eğer herhangi biri Mahishāsura'yı yenmenin bir yolunu bulabilseydi, bu üçü olurdu.

“Mahishāsura'nın hareketleri affedilmez.” Vishnu'nın sesi binlerce yankılandı ve ağzından bir ışık aktı. Kışkırtma olmadan, Brahmā ve Shivā sesine katıldılar ve aynı şekilde parlak bir güç oluşturmak için ağızlarından çıkan ışığı da birleştirdiler. Devalar enerjilerini üçlülerinkilere ekledi ve yavaş yavaş, üç tanrının ortasında orada bir kadının şekli ortaya çıktı. İlahi diş enerjinin ürettiği materyal. Safran sarısı ve pırıl pırıl altınla kaplıydı. On elinin ikisini birleştirdi, önünde eğilerek Brahmā, Vishnu ve Shivā'yı selamladı.

“Namaskar.”

“Durgā ji, sizi buraya bizim adımıza savaşmanız için çağırdık. Mahishāsura, Dünya'yı ve Cenneti ele geçirdi ve durdurulması gerekiyor. ”

Durgā kahin siyah kaşını kaldırdı ve gülümsedi.

“O zaman bana silahlarını ver. Mahishasur’un bittiğini göreceğim.”

Dansçıların oluşturduğu çemberlerinin arasında, alanın kenarlarında dolaştım ve sinirli bir şekilde kenar çizgisinde durdum. Kendini beğenmiş, işe yaramaz buna nasıl cüret edersin

Dupatta’ma yakalanan aptal fularlı kişi oydu. Şimdi hazır olmadıkları adımlara atlamaya çalışan küçük çocuklardan biri gibi görünüyordum. Ama gerçekten, utandırılmakla ilgili değildi. Dansın karmaşasında, belki sadece yedi kişinin fark edebilmiş olacağını biliyordum. Fakat Navrātri, sadece bir kişi için değil, topluluk için eğlence demekti. Ve bu adam bunun yüzüne tükürmüştü.

“Hey!” Nirali ve Jess bana doğru gelirken, suratımdan somurtmayı silmeye çalıştım, ama başaramamış olmalıydım. “Sorun nedir? Birisi tüm ras malāi yemiş mi?”

“Ne? Hayır. Hatta yiyecek sırasını bile görmedim.” Dansçıların kavgasına döndüm. “Bu adamı görüyor musun? Mavi kurta giyen, siyah atkısı olan adamı?” Nirali ve Jess gösterdiğim yöne baktılar. “Heykele en yakın çemberde? Sevimli olan.” Bu son kısmı öfkeyle ekledim. “O tam bir pislik.” Bu daha kolaydı.

“Yumuşak görünümlü saçlı olan mı?”

“Jess!”

“Pardon, pardon, korkunç saç kesimi olanı kastettim?”

“Teşekkürler. Yalan söylediğini biliyorum, ama düşünmen yeter.” Kızlar bana başka bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyorlardı. Onları doldurdum. “Sonra da orada değilmişim gibi etrafımda dans etti.”

Ve onlara sahiptim.

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu çok iğrenç!” Nirali onu tekrar bulmak için parmak uçlarında durdu.

embere bir kez daha girdi. Böyle harika bir dansçı olması ne kadar da haksızlıktı. Sanki uçacaktı. nnde dans eden kız bir dönüşü takılıp kaçırınca, kızın yüzünde bir esinti bırakarak döndü ve önüne geçti.

Mā Durgā benim hoşuma gidenleri duymuş ama sonra sadece birkaç saniyeden dolayı kaçırmış gibiydi. Kıza bağırdı ve etrafımızdaki mziğın ve konuşmanın gürültüsü sesini aktarmasa da, bana daha önce gösterdiği sert tepkiyi görmek kolaydı.

“Vay. Hemen yanına koştı ve bunun için onu suçladı. Ne yapabiliriz? Annesine söyleyebilir miyiz?” diye sordu Jess, etrafa bakmaya başladı, sanki dans eden şeytanı doğuran teyzeyi odadaki bütün kadınların arasından seebilecekti. “Annelere garbā’dan bahsetmemiz mi gerekiyor?”

“Aman Tanrım...” Nirali ocuğā bakıyordu. “Jaya, bu Dinesh.”

“Ne?”

Nirali’nin bana anlattığı garbaya basan ve eteğın düşüp i çamaşırının görünmesiyle son bulan hikayedeki yüzü olmayan canavar oydu. Her zaman ailesinin bölgeden başka bir yere taşındığını varsaydım, ancak bu durum bu hikayeyi iyi bir hikayeye dnştrmedi.

“Onun hiç değışmediğini görüyorum.” Ona bakarken, Nirali’nin ektiğı sürmenin gerçek bir mızrağā dönüşmesini ve doğrudan Dinesh’in göğsüne yönelmesini bekledim.

“Hmm...” Bir fikrin başlangıcı kafamda oluşmaya başlamıştı. “Bütün bu tatil iyiliğın kötülüğü yenmesiyle ilgili, değil mi? Dinesh, sihirli bir şekilde ona gelenleri elde etmeyecek. Yani, bu bizim elimizde. Sonunda ona büyüyüp on beş yaşımda berbat bir ocuk olduğ için bir

ders verebiliriz.” Spor salonunun arkasına, danstan ve yemeklerden uzak bir yere doğru yürümeye başladım. Nirali ve Jess, beni takip ettiler. Sosyalleşen küçük grupları geçerek soyunma odalarının yakınındaki daha sessiz bir yere yerleştiler. Duvara yaslandım.

“Ama asıl soru nasıl?” Nirali yanımda eğildi ve omuz attı. “Sanırım annesiyle konuşmayı deneyebiliriz... ama hala hatırladığım gibiyse, bize inanmayacak. O çocuk daha çok bir kaka emojisinin insan versiyonu olmasına rağmen, annesi muhtemelen onun kelimenin tam anlamıyla Tanrı’nın armağanı olduğunu düşünüyor.”

“Ve tercihen, bizi çok fazla belaya sokmayacak bir nasıl lütfen. Ailenizin başka bir kıyafetle gelmeme izin vermelerini istiyorum,” diye ekledi Jess, arkamızdaki dans pistindeki hareketli kalabalığa dönerek.

“Sanırım bir şekilde alanın ortasında çamaşırları ile kalmasını sağlamak söz konusu değildir?” Nirali akıllıca iç çekti. Pantolonunu almak ve nadayı beline dolamak için karmakarışık hareketler yapan Dinesh’in zihinsel görüntüsüne güldüm.

“Çıkarması çok zor olabilir, ama...” Kafamdaki düşüncelerle meşgulken, örgümle oynadım. “Belki utanma, bunu yapmanın en iyi yoludur. Annesi bizi dinlemeyecek, tamam. Ama herkesin önünde onun gurunu kırmanın bir yolunu bulursak, görmezden gelemez değil mi? Nasıl olur bilirsin, Hint toplumumuz için bu oldukça küçük düşürücü bir durum olarak görülmektedir.

“Bu fena bir fikir değil.”

“Gee, teşekkürler.” Soğuk bir şekilde yanıt verdim.

“Hayır, hayır, işe yarayabilir demek istiyorum. Navrâtri’de annemi utandırseydim o beni öldürürdü.” Nirali gülümsedi.

Spor salonundaki kalabalığa bakıp ilham almayı umuyordum. Dans eden insanlar, stantlardaki insanlar raas²⁴ için dandiyan²⁵ dağıtmak için bekliyorlar, insanlar salona yiyecek almak için girip çıkıyorlar. Yine, Mā Durgā'nın heykeli dikkatimi çekti. Tüm dansçıların ortasında parladı.

Tütsü ve diyas, kumkum, sindoor, chandan ve haldi tozlarıyla dolu çelik tabakların ve herkesin katılacağı dans öncesi dualar için gerekli olan tüm parçaları içeren bir pirinç kâsesinin bulunduğu kaidenin yanında durdu. Öyleydi. “Dinesh’in her şeyi mahvettiğinden emin olacağız.”

“Bu kulağa abartılı geliyor.”

Nirali'nin küstahça konuşmasına aldırmadım. “Garbā sırasında herkesin aynı şeye dikkat ettiği an ne zamandır?” Heykelin başını salladım.

“Raas öncesi, Pujā sırasında.” Nirali bakışlarımı izledi. “Jaya, sen bir dahisin.”

Bekle, anlamadım. Raas sopalarla yapılan bir dans, değil mi? Bunun dua vakti ile ne ilgisi var? “Jess, dansçıları görmek için boynunu kaldırdı ve Nirali'nin gördüğü şeyi anlamaya çalıştı.

“Puja düzenine bak, Jess—büyük çelik tabaklar?” Salondaki insanların arasından onu yönlendirmek için işaret ettim. “Birileri aşırı sinirden garba sırasında aniden onlara çarparsa bu utanç verici olmaz mıydı? Ve eğer hepsi yere gürültüyle düşer ve her şey renkli toz ve pirinçe kaplanırsa? Peki ya tüm dedikoducu topluluğumuz önümüzdeki ay boyunca bunu konuşursa?”

“O bunun sona erdiğini asla duymayacak.” Jess yavaşça başını sallıyordu.

²⁴ dans

²⁵ kılıcı simgeleyen sopa

“Kesinlikle! Ve annesi kesinlikle dans etmesine izin vermeyecek. İddiaya girerim ki yarışmaya katılamayacak, çünkü bu yıl Kiran Teyze’nin sorumluluğunda. O işini yapamayan çocuklarla uğraşamaz. Çünkü her şey, geçen yıl annem görevdeyken olduğundan daha iyi olmalı.”

Nirali’nin sırtması, planımızın potansiyel sonuçlarını kınalı parmaklarıyla saydıkça daha da genişliyordu.

“Sizler korkutucusunuz. Ve bunu yapmanın saygısızlık olmadığından emin misin?”

“Endişelenme Jess, hepsi Navrātri’nin ruhu için ! Mā Durgā ve tüm tanrıçalar bunu anlayacaktır.” Kolumu omuzlarına doladım. “Hadi, plan yaparken bir şeyler yiyelim.” İçinde bulunduğumuzu bildiğimiz durdurulamaz güce benzeyen kargaşanın içinden geçerek, üçümüz birlikte piste geri döndük.

Durgā önündeki tanrılara baktı ve onun içinde üçünün gücünü hissetti, varlığını inşa etti ve çoğalttı. Daha önce yaşadığı binlerce başlangıcı ve sonu görebiliyordu ve devam edecekti. Bu hikaye için hazırды.

“Durgā Devi, size silahlarımızı verdik ve Himalayalar’dan bir aslanı sizi savaşa davet etmek için çağırdık. Gider misin?”

Tanrıların silahlarını bütün elleriyle tuttu, kendini aslanın arkasına çekti ve parmaklarını yelesinin içine soktu. “Giderim.”

Ras malāi ya da bir basan ke laddoo önerebilir miyim?” Lezzetli tatlılar için sıraya girdik ve Jess için iyi bir ev sahibini oynuyordum. Kusursuz anı beklerken intikam ikinci planda kalmıştı. Nirali, önümüzde kaç kişinin olduğunu görmek için yana eğildi.

“Bu sıra uzun ve aslında fazla aç değilim. Sanırım *plandan* önce biraz daha dans edeceğim.” Burnunun kenarına dokundu ve dişlerini gösterdi. Nirali gerçekten savaşçı rolüne sahipti. “Ama biliyorsun ki, Jess, oyum ras malāi için.” Dansa geri dönmeden önce önümüzde aç Hintlilerin oluşturduğu sıraya son bir kez baktı. Jess, insanları yargılamak için eğildi. “Aslında, şansımı lavaboya gitmek için kullanacağımı düşünüyorum. Ben geri dönmeden önce ön tarafa ulaşırsan benim için de bir tabak hazırlar mısın?”

“Elbette.”

“Teşekkür ederiiiiimmm!” Giderken son heceyi seslendirdi. Tanımadığım bir grup çocuğun arkasında duruyordum ve kendi kendime, ben telefonumu yanımda taşıyıp ona bakabileyim diye insanların hala ghagra choli'ye cepler dikmediklerinden yakınıyordum ve bu yakınmam ilk değildi. Bunun yerine, önümdeki gruba kulak misafiri oldum.

“— sonra Arjun, Pooja Teyze'ye bu yıl yarışmada olamayacağını, çünkü babasının dükkanında çalışmak zorunda olduğunu söyledi, anladın mı? Sonundaki büyük bölümde Kinna ile miydi? Sanırım Pooja Teyze, Dinesh'in annesine söyledi.”

Peki bu daha da ilginçleşti. Biraz öne eğildim. İddiaya girerim bu hikaye Dinesh'in spotları çalmasıyla bitecekti. Pislik.

“Dinesh ile aynı takımda olduğu için Arjun hala gösteride bulunabilecek kadar pratik yapabilir. Bu çok gerekli. İkisinin de ne durumda olduğuna bakarsak, kuzenimin ekibinin kazanacağı kesin.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Öyle olacağını düşünmemiştim.

“Geri!” Jess'in ani görünümünden irkildim. “Affedersin! Seni korkutmak istemedim. ”

“Tamam, neredeyse öndeyiz, nihayet.” Ona önümde durması için el hareketi yaptım ve duyduğum şeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bütün gerçeklere sahip bile değildim. Dinesh, muhtemelen o çocuğa, Arjun’a, sadece kazanan takımda olmak için yardımcı oldu. Bana hala bencilce geldi. Mā Durga’nın seramik yüzü aklımda parladı. Tabağımı doldururken bu görüntüye tutunmaya çalıştım.

Mahishāsura, Indra’nın saf altın tahtında oturuyordu. Ayaklarının altındaki betonda duran baş iskeletleri papaz içeri girerken sallandı.

“Usta! Onu yenemezler—o çok güçlü.” Tanrılar onu yenmek için bir kadın gönderdi, evrendeki en güçlü varlık. O bu düşünceye güldü. Bir kadın? Ordusu için çok mu güçlü? Gerçekten dikkat etmesi gereken korkunç bir şey olmalı.

“Savaşçılarım nasıl bir kadın tarafından mağlup edilecek kadar zayıf olabilirler? Bu Devi²⁶ benim olacak. O benim karım olacak. Beni yensin de görelim!”

“Bir çocuğun onun garba takımında kalmasına kendisi ve takımı yarışmayı kazanabilsin diye yardımcı oldu, böylece...” Niralı bize katıldı ve birlikte spor salonunun bir köşesinde, tatlılarımızı yiyip ağırlığımızı arttırdık. Sıradayken kulak misafiri olduğum şeyi paylaşmayı bitirdiğimde, o suçluluk duygumu öbek öbek parçalarına ayırıyordu. “Mahishāsura da savaşları boyunca beş dakika kadar Mā Durgā’ya iyi davranmıştı. Hatırladın mı? Bektan insanlar da iyi şeyler yapabilir ve hala bektan olabilirler.”

Durdum, boğazıma bir parça jalebi takılı kaldı (hamurdan yapılan rulo şeklinde yağda kızartılmış tatlı) ve ona baktım.

26 Hinduizm’in ilahi Annesi. Hintçe “kadın” anlamındadır.

“Dinesh’i tam anlamıyla dünyadaki cehennemi yaratan şekil değiştiren bir iblisle karşılaştırdığına inanamıyorum.”

Nirali omuz silkti.

“Her neyse. Hala yapmamız gerektiğini düşünüyorum. O bir Navrātri terörü.” Beni geçip davulun vuruşuyla dans edenlere baktı. Ayak parmakları lehngasının altından gizlice ritim tutuyordu.

Jess ağzındaki yoğun ladoo ile soru sormaya çalıştı.

“Yemeğini yut, Jess.”

Yutmak için komik bir çaba sarf etti ve yarım bardak suyu içti. Yüzünü ekşitti.

“Bir kaşık fıstık ezmesi yemek gibiydi. Gelecek yıl, bana lezzetli yumuşak tatlı peynire sadık kalmam gerektiğini hatırlat, lütfen. “Emin misin?” dedim. Dansı işaret etti. “İyi vakit geçirip, yaptıkları kötü şeyler için saçma sapan çocukları aşağı indiremez miyiz?”

Nirali, favori iyi niyetlimize dikkatli bir bakışla odaklandı.

“Jessica Zhang. Beni iç çamaşırımla öylece bıraktı ve kızların burnuna yumruk attı. Jaya’ya ahmakça davrandı. Buna ihtiyacım var. Bunun son bulması gerek.”

Jess, Nirali’nin omzuna elini koydu. “Öyleyse bu o. Tişörtte yazdığı gibi, erkekler için asla kız arkadaşlarını satma.”

“Evet! Sen en iyisisin!” Hepsi Jess’e ve birbirlerine sıkıca sarılmıştı. “Tamam, o zaman onu aramızdaki o hızlı çembere almalı ve onu Pujā²⁷ yapılan yere doğru bir gezintiye çıkarmalıyız. Bu yeterince kolay görünüyor. ”

27 budistlere ait, çeşitli zamanlarda ve çeşitli sebeplerle yapılan bir ibadet, ayin

Yalan söylemeyeceğim: biraz savaşçı olmayı planlayan devi savaşçıları gibiydik. Nirali ayaklarını daha hızlı vuruyordu ve içime yayılan enerjiyi özümde hissedebiliyordum. Jess'in gözleri bile vahşi bir parıltı almıştı.

“Ben en iyisiyim ama sanırım asıl planı ben yapmayacağım. Dansım yeterince iyi değil. Hepimiz aynı fikirdeyiz, değil mi? ”Jess saçlarını kulağının arkasına soktu.

“Hayır, Jaya ve ben bununla başa çıkabiliriz.” Nirali güldüğü sırada, Dinesh'in salona girdiğini gördüm. Amaçlı bir saygısızlıkla dansçıların sıralanışlarını bölerek geçiyordu. Gözlerimi kısıtım.

Aşağıya gidiyordu.

“Mahishāsura! En sert rākshasas'ınızı (Hindu mitolojisinde mitolojik bir varlıktır) yendim, onların yenildikleri yere gelip başarılı olup olamayacağınızı görün.”

Mahishāsura, güzel elbiseli Durga'ya dikkatle batı: şeytani Asur'un kanı, sari 'isinde bıraktığı işaret onu daha da güzel gösteriyordu. Korkmuyordu, merak etmişti.

“Devi, eğer bana katılırsan, karı koca olarak hükmedebiliriz. Sen harikasin. Senin gibi bir kadın için benim yanımdan daha iyi bir yer var mı?” Konuşmasını bitirmeden önce, bir okun ucunun burnunu sıyrıp geçtiğini hissetti.

“Seni ölü olarak göreceğim Mahishāur. Senin denge yok. ”

Tanrıça'nın cesaretine homurdandı. Kılıcını çıkardı ve ileri fırladı. “Size dengeyi göstereceğim. Asur, oklarını fırlat! ”

Garbā neredeyse son kreşedosa ulaşmıştı. Ritim, Durga'nın duasını yapmak için ara vermeden önce olabildiğince gümbür gümbür ilerliyordu. Nirali zaten odanın ortasındaki murti'ye oldukça yakın yerde bir çember başlatıyordu. Dansçıların arasından ilerledim, böylece tam arkasında ona katılabilecektim. Döndüm ve atladım ve aşağı doğru eğildim ve aynı hareketleri tekrarladım. Dinesh'in yanından her geçtiğimde, adımlarımızın onunkilerden daha eğlenceli olup olmadığını düşünürken onun dans hareketlerimizi izlemekte olduğunu görebiliyordum.

Üç dansçı daha grubumuza katıldı. Sonra Dinesh, Nirali'nin önüne atladı. Hala hava atmadan duramıyordu. Ama fırsatını beklerken, sıçramalara, kıvrılmalara ve dönüşlere eşlik etti.

Basketbol sahasının zeminindeki tahtalara bastıkça topuklarım yandı. Çünkü biz iç çemberdeydik, adımlar ancak o kadar ileri gidebilirdi. Nirali'nin topuklarında haklıydım Dinesh'inkilerin üzerindeydi. İyi zamanlanmış bir atlama onun doğrudan rahibin thalis'inin²⁸ üzerine gitmesine ve her şeyin yere düşmesine neden olacaktı. Ve spor salonundaki herkes bunu görecekti.

Terim boynumdan sırtıma doğru aktı.

Şarkı yakında bitecekti. Nirali, şansını kaçırmak istemiyorsa, şimdi harekete geçmek zorundaydı. Bir çözüm bulabilmek için Mā Durgā'a tekrar baktım. Heykel ifadesizce bakıyordu. Durgā ji'nin önceki tüm ani parlamaları ile imalı onaylamaları şimdi saçma görünüyordu. Bu kötü bir fikirdi! İleride, Nirali kasten erken döndü ve bir sonraki adımını kaçırdı. Onu durdurmak için bir elimi uzattım.

Durgā Sudarshana'ya yardım etti ve dönmesine izin verdi. Dış kenardaki pürüzlü noktalar herhangi bir şeyi kesebilirdi. Fırlatan el onun eli olduğu sürece,

²⁸ Hint yemeklerinin servis edildiği bir metal tabak

Mahishāsūr'un işi bitmişti. Savaş dokuz gün boyunca gece ve gündüz devam etti. Farklı biçimlere girdi, farklı silahlar kullandı ve her engelin üstesinden geldi.

Evlenme teklifi gülünçtü ve mücadelesi hiçbir taktik düşünülmeden yapılan saf bir saldırganlıktı. Kibir ile evreni yıkacaktı. Ağzı gırtlığına kadar açık, yırtmaya hazır dişleri ile ona doğru koşarken onu izledi ve sonra Sudarshana'yı uçması için serbest bıraktı.

Nirali'nin ayağı, Dinesh'in tam altına kaydı. Çok geç kaldım. Sola doğru büküldü ve puja thali'nin üzerine düştü. Her şey yere devrildi, çelik tabaklar bir ses patlamasıyla sarayın tahtalarına çarptı ve zemin kırmızı, sarı ve turuncu toz ile darma duman oldu. Her yere pirinç taneleri dağılmıştı.

"Hey, adımları bilmiyorsanız, belki de daha yavaş bir çemberden başlamalısınız!" Nirali'nin sesi neşeyle cınladı.

Ama Dinesh'in cevap vermesini bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Dinesh cevap veremiyordu çünkü Dinesh duramıyordu. Heykele çarptı ve son notalar çalınırken tekrar bir kızın omzuna çarptı. O kız önündeki kişiyle çarpıştı, çarpıştığı kişi başka bir arkadaşına çarptı. Bir domino etkisi olmuştu. Ve her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

Durg'un heykeli ileri geri sallanıp sonra da yana yattığında korku içinde ona baktım.

Mahishāsūr'un başı önünde duruyordu ve Durgā, harikulade bir listeye eklemek için yeni bir isme sahipti. Mahishāsūr Mardini: "Mahishāsūr katili." Hepsini kurtarmıştı.

“O Bhagwān!” O sahneyi araştırırken arkamda bir teyze mırıldandı. Murgâ’nın murti’si²⁹ rahibin kollarındaydı. Rahip onu karışıklıkta düşürmeden tutmaya çalışıyordu. Rahip heykeli yüzü dönük bir şekilde tuttuğunda, heykelin gözleri benimkilerle karşılaştı. Dinesh kenarda durmuş bekliyordu. Etrafında ona kötü kötü bakan insanlar vardı. O ise nasıl oraya girdiğini tam olarak anlayamamış bir halde boş boş etrafa bakıyordu. Bir nefes aldım. Bu bir şeytan değildi, bu sadece aptal bir adamdı.

“Dinesh!”

Sadece annesinin sesine verebileceği bir tepkiyle yüzünü buruşturdu.

“Bir şey söylemeden önce—benim hatam değildi—” diyeceği sırada manikürlü, mücevherli bir el konuşmasını engellemek için ayağa kalktı.

“Sana söyledim, nā, çok agresifsin! Maine kahā thā, yavaşlamaya ne dersin?” Dinesh’ın annesi bir metre altmış santimden fazla olamazdı, tüm Hintli kısa boylu annelerin yapabildiği şekilde, sinirlendiğinde kendini nasıl devasa hale getireceğini biliyordu.

“Oluyor, Jaya, oluyor.” Nirali ellerini birleştirmişti. Yanımda dikiliyordu. Ona gülümsedim.

Bakamadım. Ve bakamayan sadece ben değildim. Etrafımızdaki insanlar bakıyorlardı. Ve Jess, kalabalığın içinde tribündeydi, ne olduğunu görmek için boynunu uzatıp bakmaya çalışıyordu. Tren kazası gibiydi.

“Pandit-ji se māfi maango!”

Papaz Mā Durgā’u tekrar kaidesinin üzerine koydu ve ayaklarındaki tozu temizledi. Onun yüzüne bile bakamadım.

29 Hint kültüründe bir tanrının veya bir insanın imgesi, heykeli veya idolüdür

“Pardon, Pandit-ji.” Dinesh avuçlarını birleştirdi ve başını eğdi. Alçak gönüllülüğünü gösteriyor gibiydi. Bu hikayedeki devi savaşçıları olma ihtimalimiz gittikçe azalmaya başlamıştı.

“Tamam, betā, şimdi jā, pujā başlamadan önce zemini temizlemeye yardım et”, Rahip zar zor dikkatini verebiliyordu. Muhtemelen sadece puja’yı başlatmak istiyordu. Dinesh’ın annesi onu rahipten uzaklaştırdı ve bize doğru yürümeye başladı. Bunun sebebi, muhtemelen tüm temizlik malzemelerinin tutulduğu dolaba giden yolda durduğumuzdandı ve umarım bütün bunlara neden olduğumuzu bildikleri için değildi.

“Bu hafta hiç garba yarışması yok, Dinesh—işte bu.” Dinesh’ın annesi, yanımızdan geçerlerken hala ona bağıırıyordu.

“Anne! Yok hayır! Biri bana çelme taktı ve ayrıca ekibin bana ihtiyacı var. Onları yüzüstü bırakamam— ”

“Dinesh, hep senin suçun olmadığını söylüyorsun, ama her zaman baskın çıkmaya çalışıyorsun. Aur sab ne dekhā.” Bu son kısımda terslendi ve gerçekten çok sinirlendiği şeyin herkesin utanç verici bu durumu görmesi gerçeği olduğu açıktı. Bu değiş tokuş, kesinlikle bana Mā Durga’nı Mahishurur ile olan savaşından sonra hissettiğini düşündüğüm erdemli intikam duygusunu vermiyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim. Takımının hepsinin acı çekmesini istemedim çünkü zorla düzeni sağlamayı aşmıştık.

“İstediğim şeyin bu olduğunu sanmıyorum.” sözleri karıştırdım, ama Nirali yine de beni anladı. Bana baktı ve içini çekti.

“Aşırıya kaçmış olabiliriz.” Nirali, devam etmeden önce başka bir derin nefes verdi. “Bu konuda kendimi kötü hissetmeye başladığıma inanamıyorum.”

Kolumu onun kolunun üzerine yasladım, “Endişelenme, söylemeyeceğim”. Dinesh ve annesine yetişmek için koştuk. “Teyze!” Duraksadılar ve çocuğuma bağırıyorum anını durduracak kadar garip bu kişi kim olabilir diye görmek için geri döndüler.

“Merhaba Teyze, Ben Nirali, Sonam Bhatt’ın kızı ve bu da Jaya Shah.”

Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

“Haan? Ne istiyorsun?” Dinesh’in annesi cevap verdi.

Dinesh, ikimize de bakmaktan kaçınıyordu.

“Ne olduğunu gördük, Dinesh az önce takıldı. Bu tamamen bir kazaydı, Teyze.” Sonra dolabın yanına gittik. Teyze açmak için elini uzattı ve kıpırdatamayacağını anladı.

“Gördün mü! Sana söyledim anne!”

“Chee, bu kilitli.” Annesi yok olmaz dedi ve dişlerinin arasından havayı içine çekti. “Dinesh, bunu sonra konuşuruz.” Bize döndü, “Bete, bana ne gördüğünü söylediğin için teşekkür ederim. Acchā, temizlik dolabının anahtarını alıyorum ve sonra Dinesh, Pandit-ji’nin puja’yı yapabilmesi için her yeri düzelteceksin. Bir dakika sonra döneceğim.”

O gider gitmez Dinesh bize doğru döndü.

“Bana çelme takan sensin!”

Nirali bunu kabul etmedi. Ayağını yere vurdu ve parmağıyla omzunu ittirdi. Arkamızdaki insanlar yeteri kadar enerjiye sahip değillerdi, onlarda bir enerji sızıntısı vardı ve bu da arkadaşımı körüklüyordu.

“Lehnga’ma bastın ve herkes iç çamaşırımı gördü!” Her kelimeyle parmağını biraz daha fazla sallıyordu. İlerledi, onu geri çekilmeye zorladı. Cevap vermeden önce tökezledi ve ardından kendine çeki düzen verdi.

“Neden bahsediyorsun? Lehnga mı giyiniyorsun, çok tuhafsin!”

Nirali parmağını daha derine bastırdı.

“Bu gece değil, seni ahmak. Beş yıl önce!”

“Ben on yaşındayken? O sendin, değil mi?” Bize baktı, “Beş yılını bunu planlamakla mı harcadın?”

Geri adım attım, ne kadar çabuk hatırladığına şaşırdım.

“Bu bir kazaydı!”

Oh hayır, yapmadı.

“*Lütfen*. Bunu planlamak için *beş yıl* harcamadık! Sen de bu gece benim için bir pisliktin, hatırladın mı? Belki de böyle bir garba gand (adam) olmaktan vazgeçmelisin.” Ellerimi havaya kaldırarak geri çekildim.

“Ben bir—” Kendini savunmaya başladı, ama Nirali onun sözünü kesti.

“Hayır. Konuşamayacaksın. Hadi şu saçmalıklarını geçelim.” Nirali elini geri çekti ve tekrar sayıyordu. “Beni iç çamaşırla bırakmandan başladım. Bu gece bir kızın suratına çarptın ve ona, kendi uzuvlarıyla nasıl başa çıkacağını bilmemen onun suçuymuş gibi bağırdın!” dedi.

Dinesh tekrar araya girmeye çalıştı, ama Nirali devam etti, “Ve sonra en iyi arkadaşımı suçladın çünkü kendi *dupatta*’nı izlemiyordun?” Her noktada, Dinesh’in yüzüne küçük bir suçluluk dalgası parladı. “Sen tam bir gand’sın!”

“Hepsini saydığınızda kulağa hoş gelmiyor,” dedi. Başının arkasını ovuşturdu. Öfkeli, savunucu bir ifade olarak başlayan şey düşünceli bir ifadeye dönüşüyordu.

Onu şeytan olarak hayal etmeye çalıştım, hepimiz onun öyle olduğunu düşündük ve sonra artık bunu yapamayacağımı anladım. “Sadece özür dilemelisin: bunun kötü bir davranış biçimi olduğunu biliyorsun.”

“Ben... özür dilerim sana bağırdığım için.” Nirali’ye döndü, “İç çamaşırları konusu için özür dilerim.”

“Teşekkürler.” Art arda ona teşekkür ettik, sesim Nirali’ninki kadar soğuk değildi.

“Ve...” durdu, bekledi.

Ona boş boş baktık.

“Ve intikam için aşırıya kaçtığından dolayı üzgün müsün?” Havalı küçük bir sırtıma gösterebilecek kadar yürekliydi. Çok tatlıydı ve bu durum rahatsız ediciydi.

Nirali cevap verdiğimde sızlandı.

“Ha! Yok hayır.”

“Dinesh!” Annesi süpürge ve kağıt havlularla beraber geri döndü. “Challo, flört etmeyi bırak, hadi gidelim!”

Bütün yol boyunca söylenerek onu uzaklaştırdı. Onların yerin merkezine gidişlerini izledik. Dinesh zemini temizlemek için dizlerinin üstüne çöktü ve arkadaşları ona yardım etmek için bir bir katıldılar. Merkezdeki Mā Durgā’a baktım ve heykel nihayet tekrar memnun görünüyordu.

“Bunun olduğuna inanamıyorum.” Nirali kuşkuyla başını sallıyordu.

“O kadar çabuk özür dilediğine inanamıyorum. Belki de o kadar kötü biri değildir? Bunun çok daha zor olacağını düşünmüştüm.” Dalgın bir halde ona baktım.

“Ne. Bir şey mi kaçırdım?” Jess, duanın başlamasını beklerken oyalanan kalabalığın arasından geçti.

“Dinesh özür diledi.”

“Evet!” Avuç içlerimizle muzaffer bir şekilde beşlik çaktık.

Nirali, “Sonra Jaya ile flört etti,” dedi.

“Yapmadı,” dedim, kesinlikle yapmıştı.

“Oooo, Jaya. Belki onun kurtuluş yayı olabilirsin!” Jess sııttı.

“Önemli değil, çünkü buna izin vermiyorum,” dedi Nirali, her zaman başımızı belaya sokan şeytani bir şekilde gülümseyerek. Onun atkuyruğu yapılmış saçını çektim.

“Ama Nirali, onu düzeltebilir, onu daha iyi bir kişi haline getirebilir!” diye bağırdı Jess.

“Jess, bunu destekleme! Ew. O benim can düşmanım!” Nirali ürperdi.

Dinesh’in, heykelin etrafını süpürdüğünü görmek için geri döndüm. Bir bakış attı ve yavaşça omuzlarını silkti. Arkasında, Durgā murti huzur içinde görünüyordu. Dersimi aldım, Durgā ji, diye düşündüm. Küçük tartışmalarla veya kendini beğenmişlikle sevincimizi kaybetmemeliyiz. İyilik ve kötülük savaşlarını tanrıların yapmasına izin verin. Biz *dans etmek* için buradaydık.

“O özür diledi ve ben bir can düşmanının özür dileyceğini sanmıyorum? O çok tatlı...” Çeneme parmağımı bastırdım ve gülümsedim.

“Aman Tanrım, lütfen bunun hakkında konuşmayı kesip daandiyanımızı³⁰ alabilir miyiz?”

Nirali’nin bizi arkadaki masalara doğru sürüklemesine izin verdim. “Tamam, tamam, ama benim raas eşim olmasını istersem sinirlenme.”

“Jaya!”

Nirali’nin hızlı ve anlaşılmaz konuşmasına güldüm ve arkadaşlarımı ritim tutmaları için daandiyan masalarına doğru ilerlettim. Odanın ortasından dışarı çan sesleri yayıldığı sıra sopaları elimize aldık. Rahip puja’ya

30 Dandiya raas dansında kullanılan kılıcı temsil eden bir sopa

başlıyordu. Arkadaşlarım ve ben Durgi ji'nin murti'sine yaklaştık. Onu gördüğümüzde, avuç içlerimi bir araya getirip namazkâr ile havaya kaldırdım, yükselttim ve bana baktığını gördüm. Etrafımda, şarkı ve dua sesleri yükseldi, ama yemin ederim ki o andaki gülümsemesi benim içindi. Yüz binlerce tanrıdan biri kimi kez sizi görür.

NAVRATRI*

Bir Hint Festivali

Navrātri, Hinduizm’de birkaç farklı efsaneyi temsil eden bir tatildir. Ama, ya Mā Durgā ve Mahishāsura ya da Rāma ve Rāvana olsun, özünde Navrātri her zaman kötülüğü yenen iyilikle ilgilidir. Hikayemde, Navrātri’nin bir Gujurāti kutlamalarını görüyoruz. Garbā ve Raas geleneksel olarak Kuzey Hindistan Gujurāt eyaletinde kutlanmaktadır. Mitolojinin bu versiyonunda, Mahishāsura adlı bir şekil değiştiren iblis, verilen nimetler için, bin yıl boyunca tanrılara, yoğun bir meditasyon biçimi olan tapas gerçekleştirir. Brahma onun önünde görüldüğünde, Mahishāsura ölümsüzlüğü ister. Brahmā, zekice, hiçbir insanın ya da tanrının Mahishāsura’u öldüremeyeceğini söyler.

Mahishāsura, Dünya’nın kontrolünü ele geçirir ve daha sonra gözlerini Cennet’e diker. Tanrıları evlerinden uzaklaştırır ve umutsuzluk içinde Vishnu, Shivā ve Brahmā’nın kutsal üçlüsüne giderler. Üçü de Mahishāsura’yı yenemeyeceğini bilirler, bu yüzden tanrısal dişi enerjisinin fiziksel bir tezahürünü yaratmak için bir araya gelirler.

Durgā, Mahishāsur'u öldüremeden önce onunla dokuz gün ve dokuz gece boyunca³¹ savaşıır.

Navrātri'yi seçtim çünkü o benim en sevdiğim Hindu tatilidir. Bu toplumla ve birbirimizle iyi olmak ve insanları alanınıza kabul etmekle ilgilidir. Bu, kutsal dişiliğı kutlamakla ilgilidir. Ve bu, bacaklarınız durdurana kadar gecede dans etmekle ilgilidir.

—Preeti Chhibber

31 "Navrātri" kelimesi kelimenin tam anlamıyla dokuz gece demektir

YOKLUĞU BOLLUĞA DÖNÜŞTÜRMEK

RENEE AHDİEH

Yıllar önce, bir kız ve bir erkek çocuk, ebeveynleriyle birlikte, akan bir nehrin kenarına yakın bir ağaç evde yaşırdı. Onları on iki aydan fazlası ayırmadı. Çocuğa Chun adı verildi ve kız kardeşinin adı Charan'dı. Chun daha genç olmasına rağmen Charan'la neredeyse aynı hızda büyüdü—bu onun neredeyse dinleyen herkese belirttiği bir gerçektir. Charan yaşça büyük olmasına rağmen, onu nadiren azarlardı. Çünkü erkek kardeşini azarlamanın nelere mal olabileceğini çok önceleri öğrenmişti.

Onlar küçükken, kasaba halkının birçoğu, onları ayırmanın zor olduğunu söylerdi, çünkü Charan ve Chun ev dışında taşan bir sevgiyi paylaştı. Sıcak günlerde, ormanın uğuldayan dalları, kardeşleri bütün öğleden sonralarını yaramazlık yapmakla ve hayal kurmakla geçmesine izin verecekleri bir yaprak tentenin altına çağırırdı.

Etrafta dolaşmaları yüzlerinin derisini birbirlerine benzer bir tonda bronzlaştırdı. Anneleri onu durdurmaya çalışsa da, Charan rüzgarda dolaşmaması için saçlarını kısacık kestirmekte ısrar etti.

Beşinci yaşında yepyeni bir sabah, Charan, ailesinin demir pirinç kabının altındaki parlayan ateşe odun atan babasının yanından geçerek ormanda koşup şarki söylemeye başladı. Chun, onun giydiği topuklu ayakkabıları yakından takibe almıştı ve söylediği kelimelerle neredeyse onun tkezlemesine sebep olmuştu. Rahatsızlığından kaşlarınıatan Charan, onunla yüzleşmek için döndüğünde, dudaklarından azarlayıcı sözler bir su ısıtıcısından kaynayıp çıkan su buharı gibiydi. şaşıran genç Chun geriye doğru adım attı, neredeyse ayağı kayıp yere düşecekti. Düşmesini engellemek için sağ elini uzattı.

Aynı küçük el, demir pirinç kabının yanındaki közlerin arasına girmişti.

Karanlık gecelerde, erkek kardeşinin çığlıklarının sesi ve kavrulmuş parmak uçlarının kokusu Charan'ı uykusundan koparmaya devam etti. Chun'un sağ tarafındaki farklı renkteki derisi ona gereksizce yapılmış azarlamaları unutmış bir şekilde bir gün bile geirememesine neden oldu.

Kasaba halkı, iki çocuğun da birbirlerine ne kadar çok benzediklerini söylemeyi bıraktı. Dokuz yılın geçmiş olması bunu kolaylaştırmıştı. Saçları hala parlak ve koyu renk olmasına rağmen, Chun saçlarını kısacık kesmeye başlarken, Charan'ın saçları omuzlarına zarif bir okşama ile dokunmaktaydı. Charan genellikle göklere şarki söylerken, erkek kardeşi kurnazca planlar yapan bir tilkiye benzeyen gülümsemeye sahipti. İkisinin gözleri de ayna siyahıydı. Ve bu ayna siyahı gözler ikisinde aynı kalan tek özellikti.

Her ne kadar aynı kasaba halkı, herhangi bir gereksiz karşılaştırma yapmamaya özen gösterecekler de, Chun ve Charan'ın ailesine, çocuklarının her yıl güneşin en geç vakitte battığı yazın son gününde ormanda ne yaptıklarını sorarlardı. İki kardeşi mis kokulu ağaçların altına girme riskine atan şey neydi?

Anneleri gülümser ve Chun'un bir hazine aradığını söylerdi.

Babaları gülerdi ve Charan'ın bir çalığışu gibi şarkı söylemeyi öğrendiğini söylerdi.

Fakat gerçekte erkek kardeş ve kız kardeş tamamen başka bir şey arıyorlardı. Sır saklamak için yemin ettikleri bir şey. Sekiz yıl önce yalnızca bir kez gördükleri bir şey:

Goblinler.

Charan'ın on dördüncü yaşında, özellikle aydınlık olan bir yaz sabahında, kız kardeşi Charan'ı annelerinin kahvaltı hazırlamasına yardım etmeleri için erkenden uyandırdı. Chun, pilav servis ederken, Charan, ateşten her ne kadar korksa da korkusunu gizlemek için çok uğraşıyor ve tencerenin altındaki ateşe odun atıyordu. Avlunun ötesinde, babaları, pilavın ve baharatlı fasulye ezmesinin yanında yemek için biber ve tatlı salatalık topladı. Chun ve Charan sabah işlerini bitirdikten sonra, aşırı sıcak bir öğleden sonra ormanda dolaşırken yiyecek bir şeyler yanlarında bulunsun diye doshirak kutularını (Kuzey Kore'de paketlenmiş bir yemeği verilen isim.) hazırlamak için mutfağa döndüler.

Anneleri, şekerli sirke ile yapışkan hale getirerek pirinç topları yuvarlamıştı. Sonra onları kızına verdi. Charan, pirincin her tarafını düz bir katmanda kavrulmuş susam tohumu ile kaplamak için özel ilgi gösterdi.

Başka şeylerle meşgul olmasına rağmen, Chun, göz ucuyla, kendisine kız kardeşiyle tam olarak aynı miktarda yiyecek verildiğinden emin oldu. Tek bir susam tohumu bile eksik değildi. Özellikle Charan'ın ülkedeki en prestijli müzik okulunda bir yer edinmek için giriş sınavına girmeyi düşündüğünü öğrendiğinden son zamanlarda daha dikkatli davranmaktaydı.

Kız kardeşi bunları geride bırakmak istiyordu. Köyün en iyi izcisi Heechal'ın dikkatini çekmiş olmasına rağmen ve ikisinin birlikteliği aileleri için avantajlı bir durum olsa da.

Pirinç toplarını oluşturduktan sonra, anneleri, pirinci kurutulmuş deniz yosunu şeritleri ve sebze şeritleri ile döşemeden önce onları iki küçük doshirak kutusunun içine koydu. Eskiden öğle yemeğini sarımsak ve soya sosunda marine edilmiş ızgara sığır eti ile süslerdi, ancak son birkaç yıldır yemekler tıpkı paraları gibi yetersizdi. Bu engellenemezdi, o yüzden dövünmek yerine, anneleri jeojininin³² kol manşetlerini daha da yukarı katladı ve et yerine rulo yumurta hazırlamaya başladı.

“Umma, neden bu sabah gaeran mari'yi yapmıyorum?” Charan benekli yumurtaların kabına uzanırken gülümsedi.

Chun kaşlarını çatı. “Hayır, Noona,” dedi kız kardeşine. “Rulo yumurtaların hep yanıyor. Kül gibi tatları oluyor. Umma'nın yaptığı kadar iyi yapman asla mümkün değil ve okula gitmen de bunda hiçbir fark yaratmayacak.”

Charan'ın yüzündeki gülümsemesi kayboldu. Kızgınlık, boğazını saldırmaya hazır kızgın bir engerek gibi sardı. Kendini savunmak ister gibi bir nefes aldı. Gözlerini kardeşine doğru dikti, sonra bakışları sağ elinin alacalı derisine çarptı. Söyleyecekleri kafasında toparlandığı kadar çabuk kayboldu.

³² Hem erkekler hem de kadınlar tarafından giyilen, Kore'nin geleneksel kıyafetlerinden hanbok'un temel üst giysisi.

Küçük bir gülümseme annelerinin dudaklarını kavislendirdi. “Chun, neden Charan’ın gaeran mari³³ doldurulmuş yapmasına yardım etmiyorsun? Size fırsat tanınmazsa, ikiniz de yemek hazırlamakta daha iyi olamayacaksınız.” Konuşurken, doshirak’taki pilavın, deniz yosununun ve sebzelerin üzerine bir tutam baharatlı gochujang koydu.

Chun’un sıkıntılı ifadesi, annesinin önerisiyle yumuşadı. Annesi sabırla talimat verirken kız kardeşi ile görevleri paylaştı. Chun’un yuvarlanan yumurtası, biraz şekilsiz olunca ve kenarları da yanınca, burnunu çekti ve kaşlarını çattı, ablasının ondan daha iyi olmasına sinirlendi. Tek kelime etmeden, Charan onun mahvolmuş yumurtasını kendi hazırladığı ile değiştirdi.

Anneleri kızının omzunu sessizce teşekkür edercesine sıvazladı.

Chun fark etti, ama bilmiyormuş gibi davrandı.

Ne de olsa, yumurtasının yanması kız kardeşinin suçuydu. Tavanın çok ısınmasına izin vermişti.

Öğleden sonra—çocukluklarından beri yaptıkları gibi—Chun Goblin Ağacı’na doğru ilerledi, arkasından kız kardeşi gözlerini hiç ayırmadan onu takip etti. İpeksi formu, uzatılmış parmaklara benzeyen ve onları daha yakına çağıran budaklı bir dalın altında durdu. Charan ve Chun, bu meşe ağacını Goblin Ağacı olarak adlandırdılar. Çocukluklarından beri, bu onların sırrı olmuştu. Sekiz yıl önceki bir yaz gününde, goblinlerin ağacın sallanan dallarının altındaki bir dairede toplandıklarını gördüler. Bir anlığına. Ve o günden itibaren, Chun, yılın aynı gününde, batan güneşin gökyüzüne en yakın beşinci kola dokunduğu aynı zamanda geri dönerlerse, goblinlerin yeniden ortaya

33 yumurtalı omlet

ıkacaklarına ve sonsuz zenginlik kaynaklarını onlarla paylaşacaklarına yemin etti.

Özellikle geçen yılın zayıf hasatından sonra, Charan “altın” fikrini beğenmişti. Babasının alnındaki çizgilerin kaybolması fikrini de. Ama çoğunlukla goblinlerle tanışmak ve küçük bir sihir öğrenmek istiyordu. Ötücü kuşları ona nasıl kendileri gibi şarkı söyleyebileceğini öğretmelerine ikna etmeye yetecek kadar. Chun, ağaca tırmanmaya çalışırken, Charan gölgesinde dinlenmek için uzandı ve saçlarını başının etrafında gezdirdiğı koyu renkli bir yelpazeyle kabarttı. Kardeşi yukarıdaki dalları hışırdattı ve Charan’ın yanına bir meşe palamudu düştü.

Ona uzanıp ulaştı. Etrafına parmak uçlarını kıvırdı.

Sonra yüzüne yaklaştırdı.

Meşe palamudu gibi kokuyordu. En garip türdendi. Daha önce gördüklerinden farklıydı. Koyu kahverengi baş kısmı parlaktı. Dolgun kısmı amber rengindeydi.

Neredeyse bir mücevher gibi görünüyordu.

Başka bir meşe palamudu dallardan uzanmış avucunun içine düştü. İlkine benziyordu.

Charan ayağı kalktı. “Chun!” dallardan seslendi.

Kardeşi cevap vermedi.

“Oradaki tuhaf meşe palamutlarını gördün mü?” diye bağırdı yüksek sesle.

Hala cevap yoktu.

“Chun!”

Yüksek dallar bir kez daha hışırdadı. Fakat erkek kardeşi cevap vermedi.

Başka bir meşe palamudu, Charan’ın durduğı yere düştü. İlk ikisi ile birlikte cebine soktu. Bu son meşe palamudu birinciden bile daha büyük görünüyordu.

Sonra bir başka meşe palamudu bu sefer daha uzağına düştü.

Ona doğru ilerlemişken birkaç adım ötesine başka bir meşe palamudunun düştüğünü duydu. Charan, Goblin Ağacı'nın gölgesinin altından geri çekildi, bir mugunghwa çiçeği çalılığına doğru ilerledi. Utangaç leylak çiçeklerinin karanlık kısımları, ona yaklaşarak göz kırıyor gibiydi.

Başka bir parlayan meşe palamudu, çalılıkların arasından düştü.

Charan buna ulaşmak için eğildi.

Ve zemin onu tamamen yuttu.

Charan uyandığında, kendini karanlıkta buldu. Acıkmış ve soğuktan titreyen bir halde, titreyen parmaklarını zeminde salladı.

Topraktan yapılmış gibiydi.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde ileri doğru süründü, saçları kurutulmuş yapraklardan ve yumuşak balçıktan oluşan darmadağınık bir perde gibiydi. Tam bağırarakken —yakınlarda biri olup olmadığını öğrenmek için— yakındaki bir yerden yönelen bir ışığın titrek yanışı görüldü.

Kalbi çarpıyordu, Charan daha yakına geldi ve köşeye dikkatle baktı.

Tek bir fener etrafında toplanmış bir goblin çemberi. Sağ ellerinin her birinde, bedenlerinin yarısı kadar değnekler tutuyorlardı.

Charan nefesini tuttu. Keşke Chun onunla burada olsaydı! İlerlemiş olmalıydı ve goblinlere arkadaşı olmaları için ısrar ediyor olmalıydı, kendisine meydan okumaya cesaret edebilen kim olursa yapacağı gibi.

Charan da aynısını yapabilmeyi diledi.

Ama değnekler... onu korkuttu. Bu toplantıya davet edilmemişti.

Goblinler değneklerini havaya kaldırdılar. Ortadan başlayarak tiz ve çirkin bir ses duyuldu:

Yapraklar düşerken

Gökyüzü geceye dönerken

Sihri toplayın

Yokluğu

Bolluğa dönüştürmek için.

Değneklerini yeryüzüne yönelterek davul çalmaya başladılar. Fenerdeki ışık daha da büyümeye başladı. Etraflarındaki yerin duvarlarını göstermek için. Bir çeşit mağaranın.

Goblinler daha da sesli söylemeye başladılar.

Garip bir müzik havayı doldurdu, tıpkı uzaktaki zillerin sesi gibi. Fenerlerin etrafındaki alan, goblinler, değneklerinin son bir gösterişli hareketiyle geri adım atarken parıldıyordu.

Çemberlerinin ortasında altın bir tümsek parıldıyordu.

Charan neredeyse nefes nefeseydi aynı zamanda midesi gurulduyordu. Açlığını susturma niyetiyle karnını tuttu.

Çemberin en uzak kenarındaki bir goblin büyük bir kaya getirdi. Altın tümseğin yanına yerleştirdi. Yine goblinler söylemeye başladılar:

Yapraklar düşerken

Gökyüzü geceye dönerken

Sihri toplayın

Yokluğu

Bolluğa dönüştürmek için.

Ve—daha önce olduğu gibi—goblinin kayayı koyduğu yerden bir altın yığını ortaya çıktı.

Charan'ın gözleri hayretle büyüdü. Yana doğru eğik bir şapka takan başka bir goblinin eski bir kovayı getirişini hayranlıkla izledi.

Midesi tekrar guruldadı. Bu sefer daha da yüksek sesle. Fark edilme düşüncesiyle birlikte korku, göğsünde dolanmaya başladı.

Değneklerini bir kez daha yükselttiklerinde, Charan da midesinin gurultusunu susturmak için yiyebileceği bir şey aramak için elini cebine attı. Bulduğu tek şey, daha önce topladığı dört meşe palamudu oldu. İki tanesini ağzına attı ve çiğnemeye başladı.

Çan sesi mağaranın duvarlarına çarptı. Kemiklerinde yankılandı ve Charan'ın dişlerinin birbirine vurmasına sebep oldu.

Goblinler şarkı söylemeyi bıraktılar. Değnekleri indirdiler. “Kim var orada?” eğik şapkalı goblin sordu.

Charan titredi, ama yakalandığını biliyordu. Ayağa kalktı, boğazını temizledi ve bir sürü boncuk gözün bakışları altında goblinlere doğru yürümeye başladı,. “Benim adım Charan. Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Ancak yer beni yuttu ve kendimi burada buldum.” Derin bir nefes aldı. “Eve dönüş yolunu bulmama yardım ederseniz çok sevinirim.”

Eğik şapkalı goblin yaklaştı, bir gözünü kıstı. “Tek istediğin eve yönlendirilmek mi?”

“Evet.”

“Altınımızı istemiyor musun?”

“Altınları severim, bu tür zenginlikler ailem için de çok faydalı olacaktır ancak kazanmadan bir şey istemek kabalık olurdu.”

Başka bir goblin daha yakına yanaştı. “Bizi senin için çalıştırmak için yakalamayı istemez misiniz?”

“Biriyle birlikte çalışma fikrini seviyorum, ancak isteği dışında bir goblini alıkoymak yanlışır.”

“Demek büyümüze hiç ilgi duymuyorsun?”

Charan durdu. Bir bakış attı.

“Ah!” Eğik şapkalı ilk goblin haykırdı. “Gördün mü? Düşündüğün kadar iyi değilsin. Elbette bizden bir şey istiyorsun. Hepiniz yapıyorsunuz.” Nefesini çekti.

Charan dikkatlice nefes aldı. “Sihir fikrini seviyorum.”

“Eğer sihrin olsaydı ne yapardın?”

Daha önce dileklerini düşündü. “Elbette kayaları altına çevirmek güzel olurdu. Ama”—dudağını kemirdi—“Ötücü kuşlardan bana nasıl şarkı söyleyeceğimi öğretmelerini isteyebilirsem çok daha iyi olurdu, böylece müzik okulunda kendime bir yer edinmemi sağlayabilirim.”

Birkaç goblin homurdanarak yanıt verdi. Köşedeki iki uzun boyluları kıs kıs güldüler.

Eğik şapkalı goblin başını eğdi. Birkaç yoldaşına baktı ve sözsüz bir konuşma yaptılar.

“Bunu neyle ödeyeceksin, küçük insan?” diye hiddetle sordu.

Charan ürkmüştü. “Sadece iki meşe palamudum var.” Onları dışarı çıkardı.

Meşe palamutlarını bir anlığına inceledi. Başka bir sözsüz konuşma yaptı. “Çok iyi.”

Goblin ona doğru değneğini uzattı.

Charan'ın yüzünde ilginç bir ifade belirdi. "Anlamıyorum."

"Bana meşe palamutlarını ver." Goblin gözlerini devirdi. "Onlar karşılığında sana sihirli değneğimi vereceğim. Bizim gibi kullan. Hiç şüphesiz ki az önce duymuş olduğun kelimeleri söyle. İki meşe palamuduna karşılık olarak, yokluğu bolluğa dönüştürmek için iki şansın var."

Soğuk şok genişleyerek üzerinden geçti. "Teşekkürler—"

"Henüz bana teşekkür etme." İki meşe palamudunu sihirli değnekle takas etti. Sonra, goblin elini salladı.

Mağaradaki kubbeli tavandan, binlerce küçük ateş böceği göz kırptı. Charan'a doğru sürüklendiler— saçlarının, omuzlarının ve ayaklarının altında toplandılar — onu yerden yukarıya kaldırdılar.

Goblin çemberinin ortasındaki fener titreyip söndü ve Charan yaşlı meşe ağacının önüne apar topar bırakıldı. Ateş böcekleri yukarıdaki yıldızlarla karışırken mavi karanlık onu sardı.

Charan ayağa kalktı. Elindeki tuhaf ağırlıksız goblin değneğine baktı. Sonra eve koştu.

Ailesi ona inanmadı.

Her ne kadar Charan yalan söylemeye eğilimli olmasa da, hikayesi fazlaca gerçekten uzaktı. Annesi ve babası birbirlerine gülümsediler ve ona sadece uyuyakaldığını ve ilginç bir rüya gördüğünü söylediler. Uzun süre ortalarda görünmediği için ve onları endişelendirdiği için onu azarladılar ve akşam yemeğini yedikten sonra işlerini bitirmesini söylediler.

Sadece Chun kaşlarını çattı, yüz hatları tanıdıktı. İncinmişti.

Bütün öğleden sonra, Charan'ın onu geride bıraktığını düşünerek ormanda panik içinde dolaşmıştı. Kız kardeşinin nereye gittiğini öğrendiğinde, gözleri düşünceli bir halde kısılmıştı.

Tüm fenerler ağaç³⁴ evlerinde söndükten sonra, Chun kız kardeşinin yatak minderine doğru yol aldı.

“Noona,” diye fısıldadı.

Charan ona doğru döndü, hala uyanıktı.

Neyi altına dönüştüreceksin? diye sordu Chun.

“Bana inanıyor musun?”

Başını salladı. “Ne seçeceğine dikkat etmelisin, Noona. Çok büyük bir şey olmalı. İnanılmaz bir şey. Bizi hayallerimizin ötesinde zengin yapacak bir şey. O zaman belki burada kalabilir ve müzik okuluna gitmek yerine Heechul-hyung ile evlenebilirsin.”

Başını isteksizce salladı.

Bu Chun'u sinirlendirdi. “Öyleyse ne seçeceksin?”

“Bilmiyorum.”

“Çok zor olmamalı. Dağı altına çevir! Evimizi altına çevir!” Fısıltısı, rahatsızlığı ile daha da yükseldi.

“Fakat... Chun, evimizi olduğu gibi seviyorum.”

“Daha büyük olabilir,” dedi Chun ısrarla.

Charan oturdu. “Evet. Olabilir. Ama o zaman daha fazla işimiz olur,” dedi.

“O zaman ev işlerini yapmak için birine para ödeyeceğiz!”

“Öyle olursa ne yaparız?”

34 bark shingled

“Önemli değil!” diye bağırdı hemen. “Görmüyor musun, eğer yeterli paramız olursa, istediğimiz her şeyi yapabiliriz!”

Charan cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Chun ellerini yumruk yaptı. “İstediğin hiçbir şey yok mu?”

Kız kardeşi saçlarının ucuyla oynuyordu.

Chun kendini rahatlamak için zorladı. Kız kardeşinin tereddütünde, uzun zamandır şüphelendiği bir gerçeğin parıltısını yakaladı: Charan, müzik okuluna ailesi için değil kendisi için gitmek istiyordu.

Konuşmadan önce yine gözlerini kısıtı. “Sana kaba davrandım Noona, özür dilerim,” dedi Chun yumuşak bir sesle. “Hak etmedin. Bana tekrar ne olduğunu söyle, belki bir plan yapabiliriz.” Duraksadı. “Birlikte.”

Gözleri ikna edici bir masumiyetle genişlediğinde, Charan küçük kardeşinin annelerinin geceleri onlara anlattığı hikayeleri dinlemeyi ne kadar çok sevdiğini hatırladı.

Gülümsedi. “Tabii ki, Chun.”

Kardeşi de gülümsedi, büyüleyici bir tilki kadar sinsi bir şekilde.

Chun ormandan geçerek Goblin Ağacı’na doğru hızla gitti. Üzerindeki ay en yüksek yerindeydi ve gökyüzü yıldızlarla kaplı kalın bir çivit battaniyesiydi.

Goblin Ağacı’nın dibinde durdu.

Sonra uyuyan kız kardeşinden çaldığı sihirli değneği yukarı kaldırdı.

Yapraklar düşerken

Gökyüzü geceye dönerken

Sihri toplayın

Yokluğu

Bolluğa dönüştürmek için.

Değneği, altına dönüşmesini sağlayacağını umarak Goblin Ağacı'nın gövdesine vurdu.

Hiçbir şey olmadı.

Chun yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. Değneği bir kez daha yükseltti. Charan'dan önce dilekleri kullanmazsa, kız kardeşi onu bırakıp gidecekti ve ailesinin parası daha da azalacaktı.

Yapraklar düşerken

Gökyüzü geceye dönerken

Sihri toplayın

Yokluğu

Bolluğa dönüştürmek için.

Güçlü meşe ağacının gövdesine daha da sert vurdu.

Hala hiçbir şey olmadı.

Chun üçüncü kez denedi. Dördüncü kez. Ağaç gövdesini beşinci kez başarısızlıkla parçaladığı zaman, gecenin karanlığına doğru bağırdı, çığlığı öfkeyle doluydu.

“Bu sihir sana verilmemişti seni küçük hırsız!” eşit derecede öfkeli bir ses arkasından bağırdı.

Chun, yana eğilmiş şapka giyen bir goblinin ona baktığını görmek için döndü. Kız kardeşinin hikayesindeki goblin olmalıydı.

“Öyleyse bana kendi dileklerimi ver!” dedi Chun ve kızarıklığı alnına doğru yayıldı. “Kız kardeşim onlarla ne yapacağını bilmiyor.”

Goblin sertleşti. “Güvenmediğim insanlara sihir vermiyorum”

“O zaman bana güven. Sihir ile kız kardeşimin yapabileceğinden çok daha iyisini yapardım.”

“Neden küçük bir hırsıza güveneyim?”

Chun, parmaklarının yumruklarında kansız kaldığını hissetti. “Çünkü sihrini iyi kullanacağıma söz veriyorum.”

“Bir hırsızın sözleri benim için ayakkabımdaki bir çakıl taşı kadar faydalıdır.” Goblin sırtını döndü. “O değneği hak sahibine geri ver.”

Öfke Chun’un damarlarından geçti. Zavallı küçük yaratık kız kardeşinin ailesini görmezden gelmesini ve şehre giderek kendi hayallerini bulmak için ortadan kaybolmasını mı istiyordu? Öfke ile uyum içinde olan Chun, goblina saldırırcasına değneği kaldırdı.

Goblin topuğunun üzerinde döndü ve elini havada kaydırды. Yüksek sesli bir çatırtı gecede yankılandı, ardından yeşil ışık parladı ve bir duman bulutu geldi.

Duman yükselmeye başladığında, goblin görüşünü açmak için elini salladı.

Sonra ayaklarının yanındaki yeni çakıl taşını almak için eğilmeden önce iç çekti.

Charan ertesi sabah Chun’u aramak için ormanı taradığında, Goblin Ağacı’nın gövdesinin yanındaki sihirli değneği buldu.

Aniden kardeşinin ne yaptığını anladı. Tereddüt etmeden Charan, yakındaki mugunghwa çiçeklerinin çalılıklarına doğru yola koyuldu.

Goblinleri nasıl toplayacağını ya da dünyadan mağaralarına nasıl düşeceğini bilmemesine rağmen, Charan sihirli değneği iki eliyle bir teklifte bulunur gibi kavradı.

“Lütfen bana kardeşime ne yaptığını söyle,” diye sordu çiçeklere. “Onu bana geri verirsen, yokluğu bolluğa çevirmek için kullanmadan sihirli değneği sana geri vereceğim.”

Zemin yol vermedi. Kimse ona cevap vermedi.

Charan tekrar sordu. Çiçeklerin önünde diz çöktü ve değneği önüne yerleştirdi. Ailesini düşündü. Geçmişini düşündü. Heechul’un ona gülümsediği ve onun da buna cevap verdiği geçen haftanın hatırası. İstemesi gereken ama henüz gerçekleşmemiş olan bir geleceğin öngörüsünü düşündü.

Dikkatlice nefes aldı. “Ağabeyimin ne yaptığından şüphem yok. Bu benim cehaletimin olmasına izin verdiği şeydi. Chun’un küçük hırsızlığının altında ailemize olan ilgisi yatıyor. Lütfen onu affet.”

Ne çiçekler ne de ağaçlar onu fark etti.

Charan affetmeyi düşündü. Babası bir zamanlar bunun kendini yok etmeyi amaçlayan bir eylem olduğunu söylemişti. O zaman onu anlamamıştı ve hala anlamını tam olarak kavrayamıyordu.

Kuşlar yukarıdaki ağaçların arasından geçtiler. Bir fırça hava mor ve leylak rengi yaprakları ondan önce karıştırdı. “Affetmenin zor olduğunu biliyorum. Ağabeyim, biz çocukken olanlar için beni affetmedi ve ondan ayrılmak

istediğim için sinirlendi. Ben de kendimi zorlamadım. Ama belki deneyebilirim. Bugün yaptıklarından dolayı Chun'u affediyorum ve umarım zamanı geldiğinde o da beni affedecektir." Yavaş yavaş nefes aldı. "Senden onu affetmeni de istiyorum."

Ama ne çiçekler ne de ağaçlar onu fark etti.

Charan yutkundu. Sabah öğleye doğru kendini bırakmıştı.

Mugunghwa çiçeklerini inceleyerek oturdu, küçük kardeşi olmadan ormandan ayrılmamaya karar verdi.

"Chun yalan söylediğinde onu görmezden gelirdim. Bazen anneme ve babama yanlış yapanın ben olduğumu söylerdim," dedi. "Ve o hata yaptığında, hepimiz yapmamış gibi davranırdık. Ama sevgiden değildi. Bu ona acıdığımız içindi." Charan, geçen sabahki yuvarlanmış yumurtayı hatırladı. "Onu sıkıntıya sokmayayım diye çoğu zaman başarılarımı saklardım." Tıpkı ağaçların arasından geçen güneş ışığı gibi düşünceleri netleştirdi. "Bunun benim suçum olmadığını biliyorum. Kardeşim için özür dilemek benim üstüme düşmez. Hırsızlık yapması Chun'un suçu. Ama lütfen bunu düzeltmek için şansı olsun. Ona harika bir adam olma şansını ver. "

Başını yere eğerken alnını sihirli değneğe dayadı avuç içleri başının iki tarafındaydı.

Sol tarafından parlak bir ışık parladı.

Elinin yanında tek bir parlayan çakıl taşı duruyordu. Onun ve kardeşinin saçları kadar kalın ve karanlıktı. Siyah ayna gözler kadar karanlık.

Charan değneği havaya kaldırdı.

*Yapraklar düşerken
Gökyüzü geceye dönerken
Sihri toplayın
Yokluğu
Bolluğa dönüştürmek için.*

GOBLİN HAZİNESİ

Bir Kore Masalı

Çocukken, annem bana, Kore masallarını bir aile dostu tarafından verilen parlak yeşil ciltli kitaptan sık sık okurdu. Konuşan hayvanlar ve kardeşler arasındaki karışık ilişkileri ele alan masallar benim en sevdiklerimdi. “Goblin Hazinesi” benim favorimdir çünkü iki kardeşin (biri iyi ve biri kötü bir ruh) ortadan kaybolup ayaklarımızın altındaki büyülü bir dünyaya girişini seviyorum. Onların en çılgın hayallerinin ötesinde zengin olma şansını elde ettikten sonra, paraya ve birbirlerine olan davranışları çocukken bile sık sık duraklatırdı. İyiliğin ve kötülüğün aynı bedende var olabileceği fikri, bana şimdi daha da ilgi çekici geliyor.

Ellen Oh, gençliğimin masallarından esinlenerek bir hikâye yazmam için benimle görüştüğünde, bir erkek ve bir kız kardeş hikayesi yazmak istediğimi biliyordum. Ayrıca kafalarındaki birkaç peri masalına ilave olarak bunu yazmak benim için çok önemliydi ve bir Kore masalına yeniden hayat vermek çok keyifliydi.

—Renée Ahdieh

İlk günüm boyunca şoktaydım. Çok sayıda silahlı şeytan, beni, milyonlarca insanı ve yabancı yaratıkları çadır ve yapılarla dolu bu devasa alana getirdi. Etrafımdaki tek normal şey, uzaktaki dağlardı. Şeytan beni küçük bir sipere götürdü ve “Hey dostum, tam zamanında geldin. Bugün, kayıtların son günü. Savaş yarın başlıyor.”

Bunlar o gün duyduğum son İngilizce kelimelerdi.

Bronz zırhlı, kahverengi tenli bir adam ortaya çıktı ve bana ve diğer yeni gelenlere—insan olarak bile tanımlayamayacağım pek çoğu hariç geri kalanımız aynı dili konuşuyorduk—yeni aletlerimizi nasıl kullanacağımızı göstermek için etrafımızı çit gibi çevirdi. Sonra bizi kesin çizgilerle düzenledi ve bize—çoğunlukla mızraklarımızı ne zaman indireceğimiz ve ne zaman kaldıracağımız gibi—askeri bir oluşum olduğunu tahmin ettiğim şeylerin ustalıklarını öğretti.

Daha sonra, neredeyse tamamı moonshine³⁵ olan birkaç içki sürahisi ile kendinden geçti. Herkes kana kana içmeye başladı ve her yer dağılıp sarhoşluğun kâbusu haline geldi. Yanımdakiler benimle küçük çizimler yaparak konuşmaya çalıştılar, ama ben sesiz kaldım onlarla konuşmaktan kaçındım. Kulağa korkakça geldiğini biliyorum, ama siz onları görebilmiş olsaydınız siz de çekinirdiniz. Boyumun iki katıydılar ve bir insanın vücuduna ve bir aslanın kafasına sahiptiler.

İçmedim. Konuşmadım. Etrafta dolandım, kiminle dövüşeceğimizi ve neden dövüşeceğimizi söyleyebilecek birini aradım. Sanırım bir parçam, arabamda bana görünen ve beni buraya getiren garip adamın bir yerlerde olması gerektiğini düşündü. Teklifini kabul etmiştim çünkü bir kahraman olacağımı düşünmüştüm. Fakat bir kahraman böyle yalnız olmazdı ve bu kadar çok korkmazdı. Bir kahraman yardım için bağırılmazdı ve sonra sadece sessizliği duyarak siperine geri dönüp ağlamazdı.

Güneş doğduğunda, bir el beni ittirdi ve sendeleyerek ayağa kalktım. Dün geceki adam,—çavuşumuz mu demeliyim yoksa eğitim subayımız mı?—geldiğimizde yanımızda olan tüm değersiz eşyalarımızdan kurtulmamızı, bize verilen kıyafeti ve üzerine de zırhımızı giymemizi hareketleriyle anlattı. Tüm eşyalarımı topladım: kot pantolonlar, tişörtlerim, defterlerim, telefonum, kalemlerim, saatim ve sınıf yüzüğüm. Her şey üst üste yığılıyken ve onları omuzlarımda taşıırken etrafımdaki çukurların ve tekerlek izlerinin şekillerini aklımda tutmaya çalıştım, ama sanırım hiçbirini hatırlayamayacağımı biliyordum.

Giysilerimiz inanılmaz derecede sıcaktı ve hiçbir sorun yaşamadan içlerine tuvaletinizi yapabiliyordunuz. Takım elbiseler, gelecekte benden daha uzak bir yerdeydiler.

35 ev yapımı likör

Ya da belki başka bir dünyada; Bu yerin kozmolojik temellerinden hala emin değildim ve kimse açıklamak için istekli değildi. Giysiler çok dardı ve biraz utanmıştım. En iyi kalıbımda değilim. Belki ortada bir yerlerde fazlam vardı. Ve etrafta bir sürü insan kız vardı, ee, ee, ve kıyafetler çokça ortaya çıkarıyordu...

Bana verdikleri zırhlı eşyada (beyaz etekli bir şey, bronz bir göğüs plakası ve kötü bir noktaya sahip uzun bir mızrak) diğerleriyle aynı hizada durdum.

Buradaki herkes insan olmasa da, uzaylı olduklarını da düşünmedim. Çok insansıydılar: kafaları ve ağızları vardı ve hepimiz aynı yemeği yedik, oysa ki farklı gezegenlerden olsaydık, biyolojilerimiz buna izin veremeyecek kadar farklı olurdu. (Öte yandan, nereden bilebilirdim? Belki de hepsi sihirdi.) Bazen acayıplardı, Dünya hayvanlarının gerçek olmayan birleşimiydiler. Birkaçı kaplan başlarının dışında, insandı. Diğerleri karıncalar kadar küçüktü ve bacakları o kadar çoktu ki onların insan olduğunu bilmenin tek yolu, taşıdıkları küçük mızraklara bakmaktı. Büyük yılanlar hareketsiz uzanmışlardı, çamurla kaplıydılar, hareket etmeseler neredeyse görünmezdiler. Yılanlar konuştu ama tabii ki de onları anlayamadım.

Çavuşumuz, bizi bir düzende tutmak için elinden geleni yaptı.

Dünden önceki gün okuldaydım ve şimdi iki dağ arasında sıkışmış olan bu dev vadideydim, elektriksel ve müthiş bir şey oluyordu. Belki de yalnız olmam önemli değildi, çünkü bu yerin benim çok küçük olduğumu hissettirmesi hariç oldukça yeni bir şey yaşamaktaydım.

Beklerken titriyorduk. Bir çığlık sesi geldi. İki kaplan kucak kucağa geldiler, yukarı doğru yükseldiler. Hayvan hırıltısına benzer sesler duydum ve birkaç fil görüldü. Ordu

uyanmıştı. Etrafımdaki bir kamp dolusu insan konuşuyor, tartışıyor ve kavga ediyordu. Bazı insanlar aileleriyle gelmişti. Ya da belki arkadaşlarıyla. Diğer olasılık—belki de burada arkadaşlar edinmişlerdi—düşünmek istemediğim bir şeydi, çünkü belki de bu kadar yalnız olmamın suçlusunun ben olduğum anlamına geliyordu.

Birçoğu benim gibi zor uyuyordu. Etrafım büyük bir çadırla çevriliydi. Bazı nesneler tanıdık: kanvas kumaş alüminyum direklerin üzerine gerilmiş, toprağa bağlanmış kablolarla bir araya getirilmişti. Bazıları tanıdık değildi. Tahta direklere asılmış kürkler ve postlar: Bu bir yurt (çadır), değil mi? Kızılderili çadırları ve örtülü vagonlar. Ve diğer şeyler: zeminde koşturan küçük tüp ve tellerden oluşan bir ağ; çiçek açan sarmaşıklar ve çiçeklerle dolu kocaman bir cam yapı; motoru her zaman sıcak olan roketi bozulmuş bir yıldız gemisi. Gece ateş, müzik ve sesle doluydu, ama kulaklarımı ve gözlerimi gömleğimle kapattım ve hepsinden gizlendim.

Görünün havanın soğuk bulutları burnumdan ve ağızımdan çıktı. Titriyordum. Ayak parmaklarım çamurla ıslanmıştı. Bütün gece çamurda yattım, ama elbisem beni rutubete karşı korumuştur. O an karşı karşıyaydım. Yanımda, yengeç gibi bir şey bana büyük gözlerini çevirdi. Bu yaratık muazzamdı. Bir insan kadar uzun boyluydu, ama çok daha genişti öyle ki sırtına bir çadır ya da piknik masasını kolayca sığdırabilirdim.

“Hey,” dedim.

İkimiz de aynı anda uzağa baktık. Soluk etli vücudu kızardı. Yaratık, “Merhaba” dedi.

“Ne?” dedim. “Sen İngilizce konuşabiliyor ...?”

“Erişebildiğim bir dil.”

Lütfen bu olanların ne kadar saçma göründüğünü aktaracak kelimelerim olmadığına inan. Gözleri bir oyuncak ayıdakiler kadar kocaman ve düzdü ve göz bebekleri kabartı şeklinde çıkıktı.

“Tamam, vay,” dedim. “Vay. Bu... vay.”

“Sen Amerikalı mısın?” dedi yaratık. “Belki bana söyleyebilirsin... Buraya neden geldiğim hakkında o kadar fazla bilgi verilmedi.”

“Bu sadece... Bu harika,” dedim.

Yengecin sesi çok insandı. Bir bariton, gelişmiş bir ses midesinde bir yerdeki bir yarıktan geliyordu. Onun (sesinden anlaşılan bir erkekti) nereden ve nasıl geldiği gibi uzun bir soru listem vardı. (Nerede? Onlar? Sesin erkek olduğu) nereden geldiği ve buraya nasıl geldiği hakkında uzun soruların cevaplarını vereceğim. Bir nehrin toksik deltasında yaşamak ve çalışmak için Amerika’nın güneyindeki bir yerinde onu tasarladıkları ortaya çıktı. Belli ki gelecekte, benim geleceğimdendi. Savaşçı bir süper mutant türü değildi. Bir çiftçiydi: minicik bacakları pirinç tarlalarında hiçbir şeyi incitmeden yol almak içindi ve kısaçları karmaşık sulama işlerine yönelmesi, eğip bükebilmesi için tasarlanmıştı.

Her şeyi anlattı. Üniversiteye gitmişti. Yazılım önyükleme hikâyesi. Sonra bir adam bir teklifle çıka gelmişti.

“Evet,” dedim. “Bu benim de başıma geldi.”

“Kabul ettim,” dedi yengeç. “Ama şimdi... Bilmiyorum.”

Omzumun üzerinden düşman ordusunu işaret etti. Bu yöne bakmak istemedim. Orada sislerin içinde garip şeyler ortaya çıkıyordu: uçan arabalar, büyük canavarlar ve ılık yağmurları.

Bizim tarafımızda da aynı şeylerden olduğunu umuyordum, ama bunların savaş sırasında bana çok yardımcı olacağından emin değildim.

Yengeçte de bir mızrak vardı. Bundan bahsetmiş miydim? Mızrak, konuştuğumuz sırada yanına yaslanmış duruyordu ve şimdi onu aldı. Kıskaçları, metal kulptaki küçük olukları ezmişti. Mızrağı tuttu, ileriye gösterdi, sonra ucunu bacağına arkasına soktu. Sonra bir bacağına diğerinin önüne dikkatlice koyarak ileriye doğru (yan yana değil) yürümeye çalıştı. Hareket çok hantal ve yavaştı.

Yengeç, “Bana öğrettikleri şey buydu,” dedi. “Bu iyi bir şey değil. Bu vücudumun iyi bir kullanımı değil.”

“Evet,” dedim. “Bıçaklamak biraz zor olacak.”

“Burada öleceğim. Beni buraya ölüme getirdiler.”

İki gün önce arabamda oturuyordum, Skyline Bulvarı’ndaki bir manzaraya park ettim: okulumdaki çocukların bazen karanlıktan sonra içki içmek için geldikleri bir yer. Eğer gelirlerse, sessizce durup bakacağımı bilsem bile, orada bir şişe votka ve bir torba kraker ile oturuyordum. Hiç arkadaşım yoktu ve bazen bir arkadaş isteyip istemediğimden bile emin değildim. Düşüncelerim engindi ve tecrübelerime göre, onları kelimelere dökmenin onları yumuşak ve zayıf yaptığını biliyordum.

Gece henüz başlamamıştı, ama güneş körfezin üzerinde alçaktaydı. Suyun uzak tarafında bir sis San Francisco’yu kuşatmıştı ve yakındaki altın güneş ışığı yamaçtan geçerek sıra sıra evlerin üzerine düşmüştü.

Yolcu camı kapalıydı, hava serindi ama hiçbir esinti yoktu. Elim arabanın dışındaydı, tavana parmaklarımla hafifçe vuruyor ve düşünüyordum. Bu kadar. Sadece düşünüyordum.

İnsanlar düşünmeye çok az dikkat ederler.

Demek istediğim, eve gelirdim ve annem bana gün boyunca neler olduğunu sorardı, “hiçbir şey” derdim ve kiminle öğle yemeği yediğimi sorardı ve “kimse, öylesine birileri” derdim. Tekrar tekrar aynı şeyleri sorardı, onu geçiştiriyormuşum gibi davranıyordu, ama gerçekten doğru soruyu sormuyordu.

Çünkü bana göre, gerçek hayat vücudunuzun yaptığı bir şey değildi: yemek, uyumak ve çok çalışmak değildi. Ve gerçek hayat toplumsalda değildi. Hassas ilişkilerin karmaşıklığını umursamıyordum; yarışlar, gücenmeler ve kıskançlıklardan oluşan arkadaş gruplarını umursamıyordum. Gerçek hayat, çevremdeki herkesin bir şekilde sevgiye eş değermiş gibi davrandığı arzu ve romantizm alevinin içinde de değildi.

Gerçek hayat kafamızın içinde olanlardı. Gerçek hayat duyu deneyimlerinizi—gözlerinizin ve kulaklarınızın kanıtlarını—incelemek, daha sonra parçaları analiz etmek, kitaplardan edindiğiniz bilgileri kullanarak ve hepsini bir benliğin bir parçası haline getirmektir. Evet, aynen öyleydi. Gerçek hayat kim olduğuna karar vermekle ilgiliydi.

Ama bu birine söyleyebileceğin bir şey değildi. Eve gelip anneme “Evet, bugün saatlerce hayatta ölmeye degecek bir şeyin olup olmadığı hakkında düşündüm ve sonuç olarak bunun olmadığına karar verdim” deseyseniz, bana ne söylerdi?.

Bu konu hakkında çok düşündüm: kahramanlık ve doğası. Çünkü zihinsel ve duygusal yaşamımın çoğunun, kahramanlığın kurgusal tasviri etrafında döndüğü aklıma geldi. Fallout'ta halkımın hayatını korumak için kıyamet sonrası atıklara giren Vault Dweller'dim.

Yıldız Savaşları'nda imparatorluğu yenmek için hayatımı tehlikeye attım. Not defterlerimin birçok

sayfasına yayılan devasa uzay savaşları karalamalarım da bile, uzay askerlerimin her birinin nelerden vazgeçtiğini tam olarak anladım. Çok basit bir şeydi: Kahramanlık = risk + fedakarlık + zafer.

Bir kahraman, başkalarına yardım etmek için çok önemli bir şeyi—genellikle, ancak her zaman değil, hayatını—tehlikeye atar.

Bence herkes buna katılırdı.

Ancak, takıntılı olduğum üçüncü unsur: Zafer. Kahramanlar kazanır.

Vault Dweller su çipini veya Garden of Eden Creation Kit'ini veya başka bir şeyi geri getirmeden önce ölmüş olsaydı... Frodo yüzüğü yok etmeseydi... Luke Ölüm Yıldız'ını havaya uçurmasaydı, yine de kahraman olurlar mıydı?

İçgüdü "Tabii ki evet," demek zorunda.

Kaybeden olmak iyi hissettirmiyor. Fakat, kaybetmenin sana aslında sağladığı şey nedir? Boğulan bir kişiyi kurtarmak için çalkantılı okyanusa atladığınızda, çoğu zaman sadece bir yerine iki ceset yarattığınızı söylerler. Çünkü çok güçlü ve dikkatli bir yüzücü değilseniz, boğulan kişi sizi ancak çaresizlik zinciri ile aşağı çekecektir. Peki, kurtarıcı olabilecekken olamayan kişi övülmeyi hak etmiyor mu? Ne de olsa hayatını riske attın. Ve şimdiye dek... ve şimdiye dek... şimdi iki annenin kalpleri paramparça olmuş durumda. Şimdi iki yaşam —dünyayı öldürücü bir pop şarkısı yazarak coşturan ya da yalnızlık içindeki bir kişiyle arkadaşlık kuran veya bilmediğim bir başka harika şeyler yapan iki insanın yaşamı—sonsuz kadar gitti. Öbür tür lüsü sadece bir kişinin yaşamını kaybetmesine mal olabilirdi.

Bu benim sorunumdu. Her gün kahramanlarla ilgili kitaplar okurdum. Ve onlarla ilgili kitaplar okumadığımda

ise onları hayal ediyordum. Onlardan biri olmayı öyle isterdim ki.

Astronotluk mesleğini araştırmıştım. Neil Armstrong ve Buzz Aldrin ve Sally Ride ve John Glenn ve Alan Shepard gibi olabilirdim (ama Apollo One'da ya da Challenger ya da Columbia'da yanarak ölen Christa McAuliffe gibi astronotlar gibi değil, sahi adlarını hatırlar mısınız? Ben hatırlamıyorum). Askeriye ya da casusluk ile ilgili meslekleri araştırdım. Şu cesaretli ve şerefli olan—birimini kurtarmaya kararlı olan ve ileriye atılan—ve makineli tüfek ateşiyle biçilmiş olan adama ne olmuştu? O bir kahraman mıydı?

Ben o adam olurdum. Biliyordum. Ben o lanet olası adam olurdum.

Bu yüzden arabamda o gün düşünüyordum, kahretsin, birisi bana gelip de büyülü bir kılıç verirse ve bana seçilen kişi olduğumu söyleyip bazı kozmik kötülükleri yenmemi isterse, “Hayır, teşekkürler. Çünkü biliyorsun? Ölüm gerçektir. Ölüm gerçekten her şeyin sonudur,” diyecektim. Ve ne kadar önemsiz olduğumu biliyorum ve savaşmaya geçecek bir tehdidin muhtemelen benden daha güçlü olduğunu biliyorum.

Kafam hala camda duruyordu. Hava nemliydi ve bir tırtıl bir ağaçtan aniden düştü ve önümde ileri geri sallandı. Nemli vücudu boyunca daralan ve genişleyen küçük çıkıntılara baktım ve bir kez olsun aklım bomboştı.

O an, tam da diğer adamın yolcu koltuğumda görüldüğü andı.

İlk sözleri şunlardı: “Korkuyla zıpla yerinden.”

Çığlık attım ve elim kilite doğru gitti, ama açamadım.

Çenemi tuttu ve “Bir iki üç, hayır hayal etmek güç; dört beş altı, sana bir teklifim vardı; yedi sekiz dokuz, dinle beni sessiz sessiz.”

Gözleri derin, ılık, erimiş kahverengiydi ve cildinin rengi çok koyuydu.

“Hazırsın,” dedi. “Elimi tut. Gitmeliyiz.”

“Kim—?” dedim. “Sen—?” Ama biliyordum—belki bilmemeliydim, ama aklım zaten orada olduğu için—bunun o adam olduğunu biliyordum: Gandalf, Dumbledore, o bir Merlin... lanet olası o adamdı.

“Sana yalan söylemeyeceğim,” dedi. “Elimi tutarsanız, öleceksiniz. Ama yemin ederim bir anlamı olacak. Hadi ama.”

Elimi çektim. “Dalga mı geçiyorsun benimle? Ölecek miyim? Bana bundan daha fazlasını yutturmaya çalışmayacak mısın?”

Gözlerini gözlerime dikti ve sonra vücudu biraz odak dışı kaldı. Adam çok koyu tenliydi, ama siyah ya da Afrikalı bir insanın özelliklerine pek sahip değildi, bu yüzden hangi ırktan olduğunu söyleyemem. “Ben bir tanrıyım anlıyor musun?”

Sohbet etmeyeceğimizi biliyordum. Sorularıma cevap vermeyecekti. Beni yönlendirmeyecekti. Arkadaş ya da müttefik değildik. Seçilmiştim, ama o kadar küçük ve hafiftim ki, sorularıma cevap vermek için harcanacak on saniyeye değmezdim.

Bir daha elini uzatmadı, ama ben tuttum ve tutulduğum anda, beni yana doğru çevirdi ve pisliğin üzerine fırlattı. Ayağa kalktığımda, gitmişti ve ben milyonlarca insanla çevrili bu vadideydim.

Gerisini biliyorsun: çok silahlı bir şeytan beni yakaladı, tüm teçhizatımı almak için beni zorladı ve yerimi nasıl bulacağımı gösterdi.

Bir gün tatbikat yaptım ve bana verdikleri yemeği yedim, sonra küçük deliğime gittim ve uyumaya çalıştım ve o gece ve gündüz boyunca düşünmek için çok zamanım oldu.

Ve, ve, ve... hayatımın çok fazla bir anlamı olmayabilir. Ailem belki de beni pek fazla umursamadı. Belki çok fazla ya da yeterince ilgimi çekmedi, ama hayattan zevk aldım.   l m hi likti; aklımın kenarındaki siyah bir k tleydi.

Demek istediğim, tamam, burada olmam sihirin var olduğunu gösteriyor ve sihir varsa o zaman belki de cennet ya da Nirvana ya da Elysian Tarlaları ya da Gri Cenneti ya da her neyse, o da vardır, ama...   l m hariç. Demek istediğim... bu böyle olurdu. Bildiğim kadarıyla hayatım biterdi. Sanırım. Olabilir. Ya da belki olmaz.   l m n anlamını bilmiyorum! Tek bildiğim ondan korktuğum. Kahretsin, keşke bunu a ıklayabilseydim. Keşke yalnız olmanın ve çamurun içinde uyumanın nasıl bir şey olduğunu ve neler olduğunu bilmiyor olmanın nasıl bir şey olduğunu s yleyebilseydim. Canavarlarla kaplı bir vadi görmenin ve bunun gerçek olduğunu bilmenin nasıl bir şey olduğunu s yleyebilseydim. Siz diyaframın içine girdiğini hayal ederken, mızrak noktasını sınamak adına yapılan bir testin sebep olduğu tarifsiz acıyı hissetmenin nasıl olduğunu s yleyebilseydim.

 kna edilmemiştim bile. Gece, bu kadar aptal olduğum için kendime kızıdım ve ağladım. Bütün hayatım boyunca bunun için fazlaca zeki olduğumu söylemiştim. Kahramanlığın sadece bir hik ye olduğunu biliyordum! Ve yine de bu yere gelirdim.

 avuşumuz yürümemiz için harekete geçti, ama öyle yapmasaydı bile, mesajı alırdık. Bütün ordumuz nehir kenarına doğru sızdı ve beni de yanında götürdü. Kampı

arkamızda bıraktık ve orduların arasındaki işaretsiz çimlerin üzerinden geçtik.

Düşman görüş alanımıza girdi. Bize benziyorlardı:

Bizim gibiydiler: Arabalarla, atlarla ve fillerle serpiştirilmiş küçük figürler kütlesi. Yavaşça kamp ateşi dışına çıktılar. İnsanlar aramızdaki mesafeye yayıldılar. Ve ben ilk defa gerçek kahramanları gördüm.

Bunlardan biri yerin üstünde yüzen bir arabaya bindi. Bir başkası yayıyla bir atış yaptı ve bir ok, gökyüzü karanlık oluncaya kadar havada katlanarak çoğaldı. Düşman ordusunun bu tek atışla tamamen tahrip olacağından emindim, ama adamlarımızın oklarını zararsız bir şekilde yağın saman dilimlerine çeviren başka bir ok salkımı ortaya çıktı. Ve bu son değildi. Adamlarımızdan bir diğeri de devdi: Yüzlerce metre uzunluğunda, fark ettirmeden düşman oklarını sünger gibi içine çekti.

Dev, düşman hattına girdi ve sopasını sallamaya başladı. Güçlerimizin ilk aşaması, ileriye dönük olarak ayrıldı. Yüz binlerce ok havada uçtu. Uzaktaydım. Çıgıllıkları duymuyordum ama insanların düştüğünü ve kalkmadığını gördüğümünden eminim.

Konuşmadan bekledik. Güneş yükseldi, ama su boldu, içtiğimizde çözölen kağıt torbalardan geçti. Arkadaşım yengeç, kısılcacının ucunu zırhıma sürttü.

Uyuşmuştum. Buraya kadardı. Bu savaş alanında ölecektim.

İşte o zaman beni buraya getiren koyu tenli adamın — Tanrı'nın—bir bakışını yakaladım. Birkaç adım ötedeydi, kocaman bir altın araba kullanıyordu ve arka sıralara doğru ilerliyordu. Tanrı çıplak göğüslü ve silahsızdı, ama altın zırhlı bir adam onun yanında duruyordu ve bir yay tutuyordu. Atlar, ordumuza yol göstererek ilerleyen atlar kişnedi.

Mızrağımı düşürdüm ve kalabalığı yarararak ilerlemeye çalıştım, insanların sıkışıklığı fazlaydı. Bütün gün ileriye bakmıştım, ama şimdi ilk defa arkama baktım ve arkamdaki milyonlarca—kelimenin tam anlamıyla milyonlarca—insanı gördüm.

Tabii ki yılanlar, devler ve fare insanlar da vardı, ama hepsi insandı. Ve hayal edebileceğiniz her yüze sahiplerdi. Gözleri yaşlı, yorgun, korkulu, sert. Ben sadece... ben, onlar altın zırhlı ve kara çamurlu bir deniz gibiydiler. Onlar hareket ettikçe, tüm vadi, bir çayır boyunca esen bir rüzgar gibi dalgalandı.

Benim durduğum yerden çok önemsiz görünüyorlardı, ancak ben ilerlemeye çalışırken en yakınımdaki adam sert bir bakış attı ve beni geriye doğru itti. Düştüm ve sonra üzerimde büyük bir gövde belirdi ve beni ezilmekten kurtardı.

“Ne yapıyorsun?” Küçük ağzı etli bir karnın içine yerleştirilmişti. Yengeç arkadaşım üstümde duruyordu.

“Cevaplara ihtiyacımız var,” dedim. “Yapamayız—kesinlikle yapamayız—sadece bu işe atılmak için acele edelim.”

Yengeç orada uzun süre durdu. O kadar uzun zaman geçti ki pes edeceğinden korktum, ama sonra üstümdeki madeni sesi duydum. Biri arkadaşımın sert sırtında bir mızrak dövüyordu.

Altından çırpındım ve sonra yanına gittim, yan taraftaki bir adamı iterek kendime yer açtım. Yengeç uzaya fırladı ve bu kama hazırlanırken yavaşça orduya doğru yol almayı başardık.

Savaş arabasını tekrar gördüğümde, bilinçli düşünce tarzı henüz ortaya çıkmamıştı: Hemen atıldım, “Dur!”

diye bağırdım. Çavuşum zırhımın arkasını tuttu ve bana yabancı bir dilde homurdandı.

Göğüs plakamı bir arada tutan klipsleri el yordamıyla arayıp bir araya getirmeye çalıştım ancak o beni aniden çekti ve çamura attı.

Atların çamurda koşuşları duyabildiğim tek şeydi. Bir ayak karnıma bir tekme attı. “Yardım edin! Yardım edin! ”

Aniden bir inilti. Silahlar ateşlendi. Zırhımdan kurtuldum ve kalabalığın arasından geçtim. Etrafımda ağlamalar ve keskin bir çığlık duydum ama dönmedim.

Altın zırhlı adam—kız kardeşimden daha uzun değildi —alt kenarı savaş arabasının zeminine tutturulmuş bir yay tutuyordu. Gövdesi ve yüzü renkli tozla kaplıydı; altın küpeler ve altın kolyeler takıyordu ve uzun saçlarını geride tutan ince altın tacı ilk defa gördüm.

Savaş arabası şoförü beni fark etmedi, ama yayı tutan adam görebildiğimden daha hızlı hareket etti ve arkasından diğer silahları belirdi—silahlar ona bağlıydılar ve yine de bir şekilde bağımsızdılar—uzuvlarının alçak basıncının merkezindeydi. Her bir kolunda bir ok taşıyordu.

Bu yüzden ayaklarım sıkışmıştı. Sandaletimin kenarlarından oklar belirdi. Bu oklar ayaklarımı delmeden beni ahşap büfeye tutturdular.

“Bekle!” dedim arabayı süren tanrıya. “Beni tanıyorsun!”

Arabacı beni kırbacının ucuyla yere devirmek için harekete geçti, ancak yay tutan adam bir şey söyledi ve savaşçı cevap vererek döndü.

“Lütfen,” dedim. “Burada ölmek istemiyoruz.” Geri döndüm, bir devin yumruğunun altına sıkışmış olan yengeç adamı aradım. Savaş arabası durdu.

Aslında, tüm ordu gitmiş gibi görünüyordu.

Okçu ve arabacı ateşli bir tartışmaya girdi. Okçu tek bir kol hareketiyle bana döndü, tuhaf bir dilde bir şey söyledi.

“Hadi ama,” dedim. “Ne demek istiyordu?” Gözlerimle araba şoförüne yalvardım. “İngilizce biliyorsun. Haydi ama!”

Savaşçı keskin bir şekilde döndü. “Senin sorununun ne olduğunu bilmek istiyor. Senin bir korkak olduğunu ona anlatıyorum”

“Ne,” dedim. “Affedersiniz ama bu doğru değil.”

Binlerce insan bana bakıyordu. Mızraklar düzenli bir şekilde yükseldi, birbirlerine çarptıklarında keskin takırtıları hissettim.

Okçuya baktım. “Sadece bütün bunların ne için yapıldığını bilmek istiyorum. Demek istediğim, neden savaşıyoruz? Buraya ne için getirildik?”

Arabacı gözlerini devirdi ve sonra onları bana odakladı. Karanlığa büründüler ve içlerinde evrenin yansıması vardı. Kollarını serbest bıraktı, başının iki yanına başka başlar katlanarak etrafa saçıldı. Bu kâbus görüntüsüydü—sallanan tüm uzuvlar ve alay eden ağızlar—onlarca göz bana bakıyordu ve şimdiye kadar yaptığım ya da düşündüğüm ya da gördüğüm her şeyi gördüğünü biliyordum. Sonra onların içine düştüm ve evrenin döndüğünü gördüm. Her şeyin ateş olduğunu gördüm. Hepimiz, çok hızlı ve kendinden geçmiş bir biçimde, canlı olduğunu göstermek istercesine dönen birer ateş kütesinden başka bir şey değiliz.

Görüntü uzun bir süre devam etti. Ben ateştim—sahip olduğumu düşündüğüm küçük bir ateş—ve gözümü açıp kapayınca kadar her şeyle birlikte ben de yanan devasa bir yangına katıldım. Yani gözlerimi kırptırdım. Ve sonra görüntü kayboldu.

Etrafıma baktım. Her şey sessizdi. Görünür mesafedeki her yüz hareketsiz duruyordu. İzlerken, uygun adımda yürüme hareketi başladı. Başlar transtan yeni çıkmış gibi sallanıyordu. Arkamda, yengeç titreyen bacaklarına yükseldi.

“Şimdi görüyor musun?” dedi arabacı “Sonunda görebiliyor musun?”

“Evet,” dedim. “Evet... bir anlamda.”

“Güzel.”

Eğildi ve okları sandaletimin etrafından çekmeye başladı. “O zaman birlik olalım. Devam etmek için bir savaşımız var.”

Okçu güldü. Elini uzattı ve omzuna dokundu.

“Ama,” dedim, “doğrusu kafam hala karışık. Ne oluyor? Oradaki insanlar kimler?”

Savaşçı cümlesine başlayamadan “Hayır,” dedim. “Yetkili siz misiniz? Oradaki taç giyen adam.”

“Ben tam anlamıyla bir tanrıyım,” dedi arabacı.

“Ama yetkili siz misiniz?” dedim. “Bekle, bunu arkadaşına tercüme edebilir misin? Ne oluyor? Evrenin kaderinin bir şekilde dengede durduğunu anlıyorum, ancak biri bana diğer adamların kim olduğunu söyleyebilir!”

Savaşçının beni orada parçalara ayıracağını sanmıştım, ama doğru tahmin etmiştim. Okçu daha önce onu durdurmuştu; okçu tacı giymişti; belli ki okçu burada emirleri veren kişiydi. Sonra okçu ile konuştu ve okçu bir şeyler söyledi, kısa bir süreliğine ışık saçtı ve bana başını salladı.

“Soruların mı var,” dedi.

“İngilizce konuşabiliyor musun?”

“Yani.”

“Ne oluyor? Neden savaşıyoruz?”

Okçu, arabacıya baktı. “Size bunun bir ordu kurmanın doğru yolu olmadığını söyledim. Bütün zaman ve mekân boyunca, sizin için ölmek üzere, isteyerek geleceklerdi yani sizin söylediğiniz şey buydu. Ancak bu kişi istekli görünmüyor,” dedi.

“İstekli,” dedi savaşçı. “Bu şans için dua etti.”

Sonra okçu bana baktı. “Bu karmaşık bir durum. Erkek kardeşlerim ve ben Hastinapura Krallığı’nın haklı mirasçılarınız. Sen adaletin tarafındasın.”

“Bekle, öyleyse biz senin kral olabilmen için mi savaşıyoruz?” dedim.

Demokrasi hakkında bir şaka yapmak istedim ama buna cüret edemedim.

Diğer ordudaki savaş alanını işaret etti. “Kuzenlerim Kauravas, krallığımı çaldı. Karıma hakaret ettiler. Bizi yataklarımızda öldürmeye çalıştılar. Yönetmeye layık değiller.”

Başka bir şeyler ortaya çıkar mı diye biraz daha bekledim. Yengece tekrar baktım. Kıskaçlarını kaldırdı. Belki benim gibi onun da kafası karışmıştı ya da belki bu açıklama onun için yeterliydi.

“Bu kadar mı?” dedim.

Okçu, “Bu endişeleri çok iyi anlıyorum,” dedi. “Ben de aynı soruları sordum. Kuzen kardeşlerimi öldürmek istediğimi mi düşünüyorsun? Amcam Bhishma’yı öldürmeyi istediğimi mi düşünüyorsun? Öğretmenim Dronacharya’yı öldürmek istediğimi mi düşünüyorsun? Onun hayatını kurtarmak için canımı verirdim. İnan bana, bu olanca isteksizliğimle yaptığım bir şey.

“Ve inan bana, bu gerekli.” Arabacıya baktı. “Ona görüntüyü gösterebilir misiniz? Bana ışık tutan görüntüyü.”

“Bunu zaten yaptım!” dedi arabacı. “Bunun için zamanımız yok!”

“Peki,” dedim. “Sana gerçekten güvenebilir miyiz? Bunların hepsi yalan ya da numara olabilir... Görüntü güzeldi fakat sanki bizi hipnotize ediyor gibiydiniz ve—”

Savaşçı içeri girdi: “Amerikalılar.” Sonra yengece baktı. “İkisi de. Amerikalılar. Başımızın belaya gireceğini biliyordum... peki, peki, peki. Geri dönebilirsiniz.” Oklardan birini havada kaptı. Bana attı ve biraz beceriksizliğin ardından onu yakaladım. Sonra tekrarladı ve bu sefer yengece attı. Yengeç iki kısıpacıyla zarıfçe yakaladı. “Eve gitmek istiyorsan, bunlarla elini tırmala.”

“Yapmıyorum...,” dedim. “Ev değil... Ben sadece... Bir anlamı olmasını istiyorum. Yani biz savaşçı değiliz. Çok büyük devler değiliz. Ya da uzun, sivri dişlerinde güçlü zehirleri olduğunu sandığım yılan insanlar değiliz. Buradaki arkadaşım mızrak bile tutamıyor! Ve sen, bizim, senin için savaşmamızı mı istiyorsun? Niye? Ne fark eder ki?”

Savaşçı bana baktı. “Olacak,” dedi. “Burada ölmeniz, tahmin edebileceğinizden fazla fark eder. Evrenin kaderi, bir şekilde bunun için ölmeyi seçmenize bağlı. Enerjileri birleştiren ve kaynaştıran bir şey bu. Bu güç harcaması olmadan, bildiğiniz ve sevdiğiniz her şey azalır ve ölür. Sana göstermeye çalıştım.”

“Belki bana tekrar görüntüyü gösterebilirsin?” dedim.

Sonra uzaktan bir şimşegin gök gürültüsü duyuldu. Önümüzde, ordular arasındaki boşluğa doğru ilerleyen ordumuza ait dört savaş arabasını daha gördüm. Okçu, bizden uzakta, havaya tek bir ok attı ve bağırarak bir şeyler söyledi.

“Hayır,” dedi arabacı. “Karar verme zamanı.”

Arkama baktım. Yengeç tuhaf gözlerini üzerime dikti ve sonra okun ucunu yere fırlattı. “Aşağıya in,” dedi. “Bu savaşla birlikte yüzleşeceğiz.”

Ama korkmuştum ve dakikalar ilerliyordu. Ben beklerken savaş arabası ilerledi. Küçülmüştüm ve savaş etrafımda şiddetlenmeye başlamıştı.

Sadece birkaç dakika o arabadaydım ama korkunç şeyler gördüm. Gizemli enerjinin kıvrımları. Güçlü kuvvetlerin çarpışması. Binlerce ok. Mızraklar. Kılıçlar. Çığlıklar. Her saniye, yüzlerce kişi öldü. Hayatta kalamayacağımı da biliyordum.

Orada, yan bölmeye çömelmiş, kollarım arabanın bayrak direğinin etrafına kilitlenmiş durumdayken, okun ucunu dikkatlice avucumun içine sıkıştırmıştım.

Gözlerimi açtığımda yeniden arabamdaydım.

Ve elbette, direksiyondaki elime bir ok tutturulmuştu.

İlk başta çığlık attım, ama çığlık atmak hiçbir yere götürmedi.

Ön cam yapraklarla kaplandı ve soğuk hava pencereden içeri girdi. Anahtarım hala kontakta olmasaydı, orada yavaşça kan kaybederek ölmüş olabilirdim.

Tanrıya şükür ateşlemede hala gerçek bir anahtar kullanan eski bir arabaya sahiptim, ya da savaş alanında diğer eşyalarımınla birlikte aracın motorunu çalıştırmak için kullandığım uzaktan kumanda aleti cebimde olmasaydı buraya kadar tutulmuş olmayacaktım.

Okun sapını kırdım ve elimi kanlı tahta parçasından dikkatlice çektim. Sonra, kanayan elimi kucağımda sıkıştırarak, arabayı tersine çevirmek için uzandım.

Arkamdaki yol büyük bir banliyö yoluydu. Bir sürü araba vardı ve yola çıkabilmek için uzun süre beklemek zorunda kaldım. Kan kucığıma aktı. Hastaneye yapılan yolculuk uzun ve karışık; telefonum yoktu, bu yüzden hafızamı ve otoyol işaretlerini takip ettim, nihayet doğru yönü bulduğumda önce on dakika boyunca seyrek yollarda ilerlemiştim. Şoktan rengim atmıştı ve tüm sinapslarım boyunca ağrım artıp azaldı.

Hastaneye tam vaktinde vardım. Güzelce bandaj yaptılar.

Doktorlar bana inanmadı, ama ailem inandı, çünkü Tanrı, karma ve kader gibi mistik şeylere ve kozmik kötülüğe karşı kozmik iyilik savaşına inanıyorlardı. Çoğu insanın inandığını öğrendim. Eve geldikten sonra, ailem pek çok soru sordu, ama olanları düşünmek istemediğimi söyleyerek konuyu kapattım (bu elbette doğru olmasa da).

Görünürde benim için hiçbir şey değişmedi: Hala oldukça sessizim, hala fazla arkadaşım yok ve öğleden sonraları arabamda hala yalnız oturuyorum. Fakat ne zaman dünya ile ilgili bir şeyler ters gitse—ne zaman bir felaket, bombalama veya adaletsizlik olsa—bu uzak savaş meydanında bulunan bir cesedin her şeyi bir şekilde değiştirmiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

THE MAHABHARATA

Bir Güney Asya Destanı

İki yüz bin satırdan daha fazla olan dizeleriyle, Mahabharata şimdiye kadar yazılmış en uzun şiiirdir. Hastinapura krallığını devralacak olan iki kuzen arasındaki bir savaş hakkında yazılmıştır. Metne göre, destanı sonlandıran savaşa yaklaşık beş milyon insan katılır. Ve onlardan sadece on ikisi kurtulur. Bu beni çocukken çok derinden etkileyen bir hikâyeydi. Kendime şu soruları sordum: *Ne? Nasıl yani? Bütün bu insanlara ne oldu? Ne için öldüler?*

Alaycı olup şöyle demek kolaydır: “Bir hiç uğruna öldüler. Bu, hanedanlık kavgasıyla uğraşan ve vâris olan soyluların bir hikayesidir...” Fakat, Mahabharata (İlyada ya da Gilgamiş) gibi büyük öyküler, karmaşıklıkları nedeniyle zamana karşı koyarlar, ve “Neden savaşıyoruz?” sorusu Mahabharata’nın çok derinden ilgilendiği bir konudur.

Nitekim, bu savaşın arifesinde, tüm destanın kahramanı Arjuna, arabacısı tanrı Krishna’ya “Onur, kuzenlerimizi öldürmemizi yasaklar” ve “Kendi akrabalarımızı öldürürsek mutluluğu nasıl bilebiliriz?” der.

Krishna’nın bu soruya cevabı, Mahabharata’daki en meşhur kitabın en önemli bölümünü “Bhagavad Gita”yı

oluşturur. Bu da esasen Hinduizm'in zamansız bir soruya cevabıdır: Ne anlamı var?

Guru değilim ve sizin için bütün bir dini açıklayamam, ama temelde Krishna şöyle diyor: “Kendini bir katil olarak gören ve onun öldüğünü düşünen, kendisinin ne öldürmediğini ne de öldürülmediğini, her ikisi de anlayamayacaktır.”

Krishna, Arjuna'nın acısının evrenin yanlış bir anlayışı üzerine inşa edildiğini ifade eder. Birbiriyle savaş halinde dizilmiş bireysel insanları görür, ancak gerçek durum bu değildir. Bu evren çok karmaşık ve biz sadece onun bir parçasıyız. Bu bedenler kapladığımız ya da çıkarıp attığımız biçimlerdir, ama içindeki ruh sonsuzdur. Ve savaş acı, ıstırap ve şiddet gibi görünse de aslında bu sadece ruhun içinden geçtiği bir süreçtir.

Bu açıklama, benim için olduğu gibi Arjuna için de yeterliydi (Krishna'nın da bazı sihirli heyecanlara katıldığını kastediyorum). Ancak bu hikâyeye, savaş alanındaki diğer beş milyon insandan ilham aldı. Nereden geldiklerini ve neden savaştıklarını ve birisinin onlara hangi amaçla hayatlarını kaybedeceklerini açıklayıp açıklamadığını merak ettim.

—Rahul Kanakia

Dün neredeyse bir kızı öldürüyordum.

Harfî harfine.

Dolabımı bir zaman sonra açtığımda, günlüğümün kaybolduğunu fark ettim. Onu kimin çaldığını tam olarak biliyordum ama hiçbir şey söyleyemedim. Duchesne Okulu'ndaki en korkulan ve kıskanılan kız Lilah Samson benden nefret ediyordu. Parlak saçlarını çıplak ellerimle parçalamak istedim. Porselen derisine tırnaklarımı geçirmek istedim. Tüm sırlarımı döktüğüm sayfaları okumak isteyen birini düşünmek beni çok sinirlendirmişti.

Kimse gerçekten kim olduğumu bilemez.

Onun için çok kötü. Büyü kapandı. Hiçbir insan onu okuyamaz.

Ama bu benim sinirimi azaltmıyor. Duchesne'ye başladığımdan beri, Lilah kişisel hayatıma burnunu sokmaya çalışıyor. Neden umurunda ki? Ben sadece bir yabancıyım.

İsmi alçak sesle mırıldarken dolabımı hızla kapattım. Konstanz adında küçük bir kız oradan geçerken bunu duydu ve koridorun ortasında durdu. "Ona gerçekten dikkat etmelisin, Aida," dedi. "Lilah tuhaf biridir."

"Bana söyler misin?" dedim, damarlarım öfkeyle zonkluyordu. "Yeni öğrencilere hep böyle mi davranıyor? Yoksa bu sadece bana özel bir durum mu?"

Zaten öfke saldırılarına eğilimliyim ve Duchesne'ye geldiğimden beri onun tacizleriyle uğraşmak zorunda kalmam onları kontrol etmemi kolaylaştırmadı. Sadece birkaç aydır buradayım ve Lilah beni nasıl sinirlendireceğini çoktan öğrenmiş.

Konstanz, "Mesele Lilah'ın insanları arkadan bıçaklaması değil," dedi. "İnsanların yerlerini hak etmelerini sağlamasıyla ünlüdür o. Güvenini hızlı bir şekilde kazanamazsınız."

"Onları önlerinden bıçakladığını söylüyorsun," diye cevapladım.

Lilah ve arkadaş grubundakiler şık, kendinden emin ve güzeller. Hayal bile edilemeyecek kadar zengin aileleri New York'u yönetiyor. Benim gibi hiçbir yere ait olmayan, yalnız biri değiller.

Koridorda dururken Duchesne'den ayrılmayı düşündüm, ama şimdiye kadar hayatımda zaten pek çok şeyden kaçmıştım. Ayaklarımın yere basması gerekiyor, bazı kızların olgunlaşmamış davranışlarına karşı öfkemin beni buradan uzağa uçurmasına izin vermemeliyim. Eğer gidersem, kaderimi asla bulamayabilirim. Mücadele

için hazırım. Hayat benim gibi insanlar için kolay değil. Benim gibi pek çok insan yok... Ölümsüz olabilir ve kanla beslenebilirim, ancak normal bir vampir değilim. Ben de bir şekil değiştiriciyim ve bir gündüzyürüyeni. Benim geldiğim yerde, bize “aswang” diyorlar. Vampir cadılar. Güneş cildimi yakmıyor.

On altı yaşındaki normal bir kız gibi dolaşabilirim ama güneş ufkun altına düşer düşmez, kurbanımı avlamak için şehrin etrafında uçarım.

Annem de bir “aswang”dı. Filipinler’in en güneyindeki Mindanao adasındaki küçük bir kasabada yaşadık ve beni tek başına büyüttü. Kimliğimizi sır olarak saklamanın bizi güvende tutacağını düşünerek bana ailemizle ilgili hiçbir şey anlatmadı. Geceleri benim için tavukları ve bulabildiği diğer hayvanları öldürüp etlerini eve getirirdi. Bir gece köylüler onu bir domuz çalarken yakalayıp öldürdüler. Yandı ve geride beyaz bir duman bıraktı. Bizi öldürmenin tek yolu budur. Köylüler kimliğimi keşfetseler de keşfetmeseler de, bir daha asla adada güvende olamayacağımı fark ettim.

Büyülü kanım beni gizlenmek zorunda bıraktı. Fark edilmeden önce Mindanao’dan ayrılmam gerekiyordu. O gece Vietnam’a uçtum ve yavaş yavaş Yeni Delhi’ye gidip oraya yerleştim. Ama kısa zamanda fark ettim ki benim kaderim sonsuza dek bir gezgin, bir yetim olmak, ailemi, neslimi veya kökenlerimi hiç tanımamaktı.

Ailemizin geçmişini bir sır olarak sakladığı için anneme duyduğum öfke yıllarla yavaş yavaş geçse de içimde gizlice yanmaya devam etti. On altı yaşında kalmış olsam da kendimi yaşlı hissettim. İnsan eti ile beslenmeye alışkındım fakat en sevdiğim insanları öldürmekten kendimi alıkoyamadım. Başkaları için dilediğin şeyler aynı zamanda kendin için de dilediğin şeylerdir. Fakat bunu uygulamak söylemesi kadar kolay değil. Şimdi ise sadece hayvanlarla ve beni hayatta tutacak kadarıyla besleniyorum.

Öfkelenmemeye çalışıyorum çünkü böyleyken insan etini çok fazla arzuluyorum. Neden kendimi kontrol altında tutmam gerektiğini anlayabilirsiniz. Ahlaki kurallarım olmasaydı, gerçekten Lilah'ı öldürebilirdim.

Günlüğümün kaybolduğunu fark ettikten sonra kendimi sakinleştiremeyebilirdim. Bu da kendim için ve etrafımdakiler için tehlikeli olabilirdi. En kötü anınızda onurlu bir biçimde size yanlış yapanları affetmek ve başınıza gelenlerle savaşmak çok zordur. Fakat ölümlülerin arasında yaşayan bir canavar olmak için gereken budur.

Eğer kurallara sadık kalıyorsam kendimi bu durumdan kurtarmak zorundaydım. Bu nedenle, bir öğretmene Girlie Teyzemin hasta olduğunu ve onunla ilgilenmek için okulu bırakmam gerektiğini söyledim. Duchesne'deki herkes, ailemin trajik bir bot kazası geçirip öldüğünü ve hiç evlenmemiş halamla yaşadığımı düşünüyor. Gerçek şu ki, Girlie Teyze aslında yok. Kimsem yok, hiç kimsem yok.

Okulu öfkeyle terk ettim. Gece oluncaya kadar bekledim, kuş şeklime dönüştüm ve nabzımı kontrol altına almaya çalışarak şehri dolaştım. Şehrin hemen dışında altı tane koyun sürüsü vardı. Yeni doğanın karaciğerini almak için aşağı doğru süzüldüm. Bunu söküp almak zalimlik ama küçük kuzuları almak Duchesne'nin en popüler kızlarından birini almaktan daha iyidir.

Bakış açısı işte, bilirsiniz, değil mi?

Binanın ön verandasında dururken, Duchesne Okulu'na açılan kapıyı açtım. Kendimi sakinleştirebildiğim bir gece geçirdiğim için daha iyi hissediyorum, ancak kendimi güne bir mantra³⁶ ile hazırlamam gerekiyor. Derin bir nefes alıyorum. O kızların seni çözmesine izin verme. Pes etme.

36 motivasyon için genellikle tekrarlanan söz veya söz öbeği

İlk geldiğimde New York'taki hayatın mükemmel olacağını düşündüm. Tüm dünyayı dolaştım—Yeni Delhi, Tokyo, Milan, Londra, Kahire, Manila—, gerçekten ait olacağım bir yer aradım, ancak hiçbirisi doğru yer değildi. Geçen sene, Oxford Üniversitesi yakınında hayran kaldığım eski püskü bir odada yaşıyordum, ama yine huzursuzdum. Gelecek hafta Fas'a gitmeye hazırlanıyordum. İki profesörün New York Amerikalı meslektaşlarının bir konferansta sunduğu bir teori hakkındaki konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Amerikalı'nın makalesinde, Devrim Savaşı'ndan önce, insan kanı içtiği söylenen doğaüstü yaratıklardan oluşan bir topluluğunun New York'a yerleştiğini gösteren belgeleri kısa bir süre önce keşfettiğini söylediler. Bunlar, itibarlarının lekelenmesinden korktukları ve zulümden kaçınmak istedikleri için soylarını yüzlerce yıldır tamamen gizli tutuyorlardı.

Profesörler, bu keşfi, cemaatçilerini aynı hizaya sokmak için Protestanlar tarafından yapılan uzun bir hikaye olarak görüp reddettiler, ancak bu konuşmalar içimde bir şeyleri canlandırdı. Sezгим bana planlarımı değiştirmem gerektiğini, bu masalın arkasında bir gerçek ipucu olduğunu söyledi. Eski Amerika, dini inançlarından dolayı zulme uğradıklarını düşünenlerin özgürlük aradıkları bir yerdi. Benim gibi bazı insanların da benzer nedenlerle orada bulunduğunu düşünmek zor olmazdı. Belki bazılarını bulabilirdim. Hayalperestlerin ve uyumsuzların gizemli şehri New York beni çağırıyordu.

Uzun zamandır göçebeydim ama kalbim Amerika için yanıp tutuşmaya başladı. Aynı zamanda kalbim gerçek evimi bulmak için doğum yerim olan Filipinler'i arkamda bırakmamı söyledi.

Ama buradaydım ve henüz benim gibi birini bulma şansım olmadı. Asla benim gibi birini bulamayacağımı

kabul etmeliyim. Bu yüzden ahlak kurallarımı korumalı ve gerçek insan arkadaşlar edinmeye çalışmalıyım. Ait olduğum gibi hissetmek zorunda kalacağım tek şans onlar olabilir.

Beşeri bilimler sınıflarına açılan mermer merdivenlere doğru yürüyorum. Duchesne Okulu bir zamanlar petrol patronu olan Kaptan Armstrong Flood'a aitti. Kaptan Armstrong Flood'un dul eşi, okulu açmak için evlerini Mademoiselle Duchesne'ye devretmişti. Koridorlarda sıralanan metal dolap sıraları da dâhil olmak üzere öğrenciler için bazı modern imtiyazlar verilmiş olsa da, binanın orijinal mobilyaları hala buradadır ve bu sayede binaya girmek tarihten bir kesite geri adım atmaya benziyor. Bununla birlikte, birçok öğrenci, nesillerini Amerika'nın kuruluşuna kadar dayandırabilecek olmasına rağmen, onur, Duchesne'de yetersiz kalıyor. Onlar kapalı bir çemberdir; kimse giremez.

Merdiven duvarı boyunca tablolar asılı. Üç kız Sel mirasçılarının gerçek yaşam boyutundaki portresinin altında dedikodu yapıyor, dudakları yaptıkları yorumlarla ve dokundurmalarla parılıyor. Okul sakinlerinden, Instagram fotoğrafları sergileyen Gemma Browne, bir çift yüksek topuklu stiletto giymeden evinden çıkamayan son sınıf öğrencisi Marnie Wilder'a bir şeyler fısıldıyor. Her ikisi de, buzlu porselen yüzündeki kötü örtülü parlamadan anlaşıldığına göre hala benden nefret eden Lilah dışında kimsenin yanında durmuyor. Sadece benim şansım.

“Geri döndün.” Gemma bir fotoğraf çeker. “Insta'm için.” diyerek.

“Zorunda mısın?” diye mırıldanıyorum.

Gemma'nın gözleri bana kızdığını anlamama yetecek kadar genişledi. Yine de yorumumu zaten görmezden gelir.

“Senin nakil olabileceğini düşün...” Dikkatsizce konuştuğunun farkına varıp cümlesini yarıda bırakır. En azından görgü sahibi olma iddiasını sürdürmek zorunda. “Geri döndüğüne sevindik.”

“Evet. Biz memnunuz,” diye ekliyor Marnie. “Neredeydin? Bobby Livingston seni arıyordu. Günlüğün onda. Onu sanat odasında bulduğunu söyledi.”

Aptal değilim. Çaldıklarını zaten biliyorum. Günlüğün açılmayacağını anlayınca, birinin onu bulması ve geri getirmesi için Lilah’ın ondan kurtulması gerekmiş olmalıydı. Neyin peşinde? Belki benim çift hayatım olduğunu hissediyor, ama gerçeğe yakın bir şeyden şüphelenmesine imkân yok. Gerçekte ne olduğumu öğrenmeden önce, kasabamdaki köylülerin batıl inançlarının doğru olduğunu düşünmedim. Lilah, muhtemelen ailemin öldüğü hakkında yalan söylediğimi düşünüyor ve neyi sakladığımı bulmak istiyor, böylece bana şantaj yapabilecek.

“Teşekkürler. Onu bulacağım. Biliyorsun, asla ayrılmayı düşünmezdim,” dedim. “Teyzem hasta. Onunla ilgilenmek için eve gitmek zorundaydım.”

Gemma ikna edici olmayan şekilde başını salladı. Eğer çiğ karaciğerle beslenmeyi ne kadar sevdiğimi bilseydi, muhtemelen Chanel çantasının her yerine kusardı. Ne manzara olurdu ama.

Lilah gözlerini devirdi. “Teyzen çok fazla hastalanıyor” diyor. “Bu bahaneyi birkaç hafta önce okula geri dönüş zamanı gecesine gitmeyince kullanmamış mıydı?”

“O yaşlı,” dedim. “Teyzemi umursaman hoş.”

“Gerçekten bir teyzen varsa,” diyor Lilah kaşını kaldırarak.

Ondan nefret ediyorum. Keşke kafasından gözlerini çıkarabilseydim ve göz akı damarlarındaki kanı yalayıp temizleyebilseydim.

Öğretmenlerden biri olan Bayan Stratemeyer ön kapıyı açtığı anda sohbeti bırakıp derse çıkmak üzereyim.

“Aida.” Şemsiyesini sallayıp biriken suyu akıtırken adımını sanki başımın belada olduğunu anlatır gibi telaffuz ediyor. Katı tavırlı, güçlü bir kadın. “Teyzen daha iyi hissediyor mu?”

“Evet. Çok daha iyi,” diye cevap veriyorum. “O bir savaşçı.”

“Bunu duymak güzel.” Bayan Stratemeyer merdivenleri çıkmak için adımını atıyor. “Bir ara onunla tanışmayı çok isterim. Onu bir sonraki açık hava etkinliğine getirmelisin.”

Başımınla onaylıyorum. Genelde sessiz bir insan değilim, ancak düşük profilli olmanın en iyi yolu mümkün olduğunca az bilgi vermek. Kanımdaki kaçmayı bırakıp yerleşmek için New York City’ye gelmem gerektiğine dair hissimden şüphe duymaya başlıyorum. Burası bana evimdeymişim gibi hissettirmiyor. Belki kütüphanede duyduğum sohbeti bir bahane olarak kullandım, ızdıraplarımdan kaynağı olan Filipinler’den daha da uzaklaşmayı haklı çıkarmanın bir yolu olarak. Acaba sadece annemin ölümü sonrası yaşadığım kederden ve kökenlerimizle ilgili sakladığı sıra duyduğum öfkeden mi kaçıyordum?

Bayan Stratemeyer merdivenlerde kayboluyor.

Rahat bir nefes alıyorum, ama Marnie ile yeniden yüze geliyoruz. “Gerçekten neredeydin?” O kadar yakın ki böbreklerinden süzülen kanın tadını alabiliyorum.

“Sen çok gizemlisin,” Gemma damarlarımı attırmaya yetecek kadar alaycılıkla ekliyor.

Marnie çantasını omzuna çekiyor ve ağırlığını sol ayağındaki stilettosuna bindiriyor. “Herkes senin hakkında hikayeler uyduruyor” diyor.

“Hangi hikayeler?” diye soruyorum.

“Sadece senin... biri olduğunla ilgili.” Marnie’nin sesi azalıyor.

“Belli ki son derece zekisin,” diyor Lilah, onun işaretiyle sohbeti devralarak. “Bu yüzden bu okula girdin, ama tam olarak uyum sağlayamadın. Her zaman ortadan kayboluyorsun. Nereye gidiyorsun Aida? Bizden gizli bir hayat mı saklıyorsun?”

“Ben özel bir insanım,” diyorum. Deri mini eteğine, ayak bileğine gelen süet botlarındaki kahve lekesine ve yakasına kadar iliklediği tiril tiril bluzundaki sedef düğmelere bakmaktan onu neredeyse hiç dinlemiyorum.

“Sadece kızlardan biri olmak istiyorum,” diye ekliyorum.

“Sormak istediğim de bu,” diyor, süper beyaz dişleri bordo dudakların arasında yanıp sönüyor. “Neden bu gece kulübe gelmiyorsun? Birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz. Belki o zaman bu kadar gizemli görünmezsin.”

Gemma ve Marnie rahatsızlık duyuyorlar. Kesinlikle onlarla takılmamı istemiyorlar. Lilah neden onunla çıkmamı istiyor? Sadece beni merak ettiği için mi? Beni küçük düşürmeye mi çalışıyor? Öfke kanımdan taşıyor. Neden hayatımla bu kadar ilgileniyor? Onun hakkında bir şeyler hissedebiliyorum, ama onu harekete geçiren neden nedir çözemiyorum. Bu üzerime çamur atmak istemelerinden daha fazlası olmalı. Bu kızların gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Veya ne yapabilirim.

Beni, aşağılayıcı sözleriyle kışkırtmak yerine bir kedicik gibi beslemek istiyorlar. Kan kaynaklarını tüketebileceğimi

bilselerdi bana küstahça davranmazlardı. İçinizde akan şeylerin nehirler kadar olduğunu düşünseniz bile, insan vücudunda şaşırtıcı derecede az şey var. İçimdeki kanın kaynadığını hissedebiliyorum, patlamam, uçmam, çekmem, sıkmam, cezbetmem gerekiyor.

Bunu kontrol altına almalıyım.

Kalbim çarpıyor. Bir şeyleri paramparça etmeyi hayal ediyorum. Ama yapamam. Ahlaki kurallarım var. Kendimi tekrar yabancılaştıramam. Kaderim ne olursa olsun, bu sefer kalmalı ve kaderimin gidişatını bulmalıyım. Kanımda bunun ait olduğum yeri bulmak için son şansım olduğunu hissedebiliyorum.

“Evet, geleceğim,” diyorum. “Nerede buluşalım?”

Geceyi seviyorum. Bazen havada kulüplerin ve gezinen gençlerin üzerinde duruyorum. Genelde gölgelerde büyük boynuzlu bir baykuş gibi kanatlarımı yayarak, sisi soluyarak ve kokuları tadararak uçarım. Beslenmemden hemen sonra duyularım en iyi durumdadırlar. Kanım canlanmaya başlıyor ve şehrin sürekli değişen insan çeşitliliği ile kalabalıklaştığını hissedebiliyorum.

Lilah ile Houston caddesinde East Village ile Lower East Side yönünde “The Bank” adlı gece kulübünde buluşacağım. Bu nedenle bu gece yürümem gerekiyor. Yıpranmış taş binaya yaklaşırken, kulüpçülerin sokaklarda gece çıkan solucanlar gibi daracık kıyafetleriyle ve koyu makyajlarıyla etrafı kolaçan etmelerini izliyorum. Çaresiz. Tuhaf. Garip. Bu kentin gençliğinde türlü türlü kan akıyor. Şimdi burada bir av peşinde caddede ilerliyorum, kanım çekiliyor, yeniden öfkeli ve yalnızım.

Kulübün girişine doğru yürürken kafamı sallıyorum, Lilah ve arkadaşlarının büyük olasılıkla orada olduklarını ve benimle ilgili konuştuklarını biliyorum. Kendimi,

gecenin çok kötü olmayacağı konusunda ikna etmeye çalışıyorum. Belki o kızlarla gerçekten arkadaş olabilirim. Bu gece işler kötü giderse, en azından Lilah'a geçmişim ile ilgili yalanlar söyleyip ona bunları yutturabilirim ve onun çenesini kapatabilirim.

Ama sonra aşağı doğru bakıyorum.

Giysilerimin üzerinde kan izi var. Kendime lanet ediyorum çünkü daima çok dikkatliyimdir. Can almalarım da çok temizdir. Yemeğimi yerken bile, çok titizim. Ama bu küçük dişi hayvan mücadele etti. İçinde hırçın bir yaşam vardı ve hayatta kalma öfkesiyle ağzıma vuran bir atardamar buldum. Hayat hakkında, gerçek kanla beslenen yaşam hakkında sevdiğim şey bu. Bir domuzda bile bulunan anlık öfke çarpıcı derecede şaşırtıcı. Onu bu kadar hızlı yutmamalıydım.

Kollarımı bluzumun üzerindeki kan lekesinin önüne bağlayarak girişe doğru yürüyorum. İki adam ön kapının kaldırımında küfür edip birbirlerini yumruklamaya başlıyorlar. Bar fedaisi onları ayırmak için o tarafa doğru hareket ettiğinde fark edilmeden kulübe girme şansını buluyorum. Çiftler etrafımda dans ederken insanı kendinden geçiren bir müzik nabzımı attırıyor.

Gömleğimin kanını temizlemek için dans pistinden kadınlar tuvaletine doğru koşarken Lilah'ın kulübün köşesindeki bir masada oturduğunu görüyorum. Garip ama Marnie veya Gemma ile birlikte değil. Duchesne'den bilmediğim bazı son sınıf öğrencileri masayı çevreliyor. Lilah'ın okulda onlarla takıldığını gördüğümü hatırlamıyorum, ama şimdi onlara oldukça yakın görünüyor. Masanın üzerine eğiliyorlar, kafaları birbirlerine yaklaşıyor, birbirleriyle konuşuyorlar. Bu insanları neden davet etti? Onlar kim? Bana korkunç bir tuzak mı kuruyor?

Benim için planı ne olursa olsun, bu lekeyi gömleğimin içinden çıkarmak zorundayım. Sonunda tuvalete ulaşım kapıyı açıyorum. Etrafıma bakıp kendimi açıklamak zorunda kalmayacağımı umuyorum. Etrafta kimse yok. Bu yüzden hemen bluzumdaki kanı yıkmaya başlıyorum.

Kapı açıldığında pas renkli su, pis su borusuna doğru gidiyor. Bu Lilah.

Tuvaletin bölmesine saklanmayı düşünüyorum, ama o zaten yanımda duruyor ve ondan kaçınmamın mümkün olmadığını fark ediyorum. “Aida,” diyor. “Bu kan mı?”

“Kendimi kestim,” diyorum zayıf ve ikna edici olmayan bir ses tonuyla.

“Karnını mı kestir? Kulübe gelirken mi?” Mükemmel bakımlı kaşını kaldırıyor. Bu korkunç bir yalan ve o bunu biliyor. “Senin bir sorunun var.”

“Şüphesiz,” diyorum, lekeyi ovalayarak. “Bunu belirtmene gerek yok.”

“Bu gayet açık,” diyor Lilah, bana bakarak. “Günlüğünü okudum. Duchesne’deki kapıdan girdiğin anda şüphelendiğim şeyi doğruladı. New York’a taşındığından beri kim olduğun konusunda yalan söylüyorsun. Değil mi?”

Blöf yapıyor olmalı. Günlüğümü nasıl okuyabilir ki? Hiçbir insan büyüü kıramaz. Yeniden doğruluyorum, şaşkınlım ve gözlerim kızarmış durumda. Sözlerinin beni kontrol etmesinden nefret ediyorum ama kendimi durduramıyorum. Dişlerimin ve pençelerimin ona uzandıkça şekillendiğini hissediyorum.

“Sana zarar verirdim,” diyorum. “Ama kurallarım var.”

Onu korkutmak için dudaklarımı boynuna değdirdiğimde, Lilah koluyla vurarak beni fırlatıyor. Ben bir “aswang” olarak süper insan kuvvetindeyim. Beni bir bez gibi kenara atıyor.

Lavabonun kenarına doğru sendeliyorum.

“Kural mı?” Lilah gülüyor. Kahkahaları bir çığlık gibi geliyor, sadece korkudan değil. “Kuralları olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?” Benimle dalga mı geçiyor?

“Sen neden bahsediyorsun?” diye soruyorum.

Lilah bana doğru yürüyor, gözleri yanıp sönüyor. “Zavallı yaratık.”

Daha ileri adım atıyorum. “Bekle,” diyorum. “Beni öfkeliendirmek istemezsin.”

“Sanırım hayır,” diyor Lilah, aynadan bana bakarak. “Seni izliyorum, seni merak ediyorum. Ve şimdi gerçeği biliyorum.”

“Bu nedir?” acıyla yan tarafımı tutuyorum.

“Aynen benim gibisin” diyor, bordo dudaklarının arkasındaki keskin dişleri ile kırmızı ve pembe gözlerini göstererek. “Sen Duchesne’ye gelir gelmez biliyordum. Bizden birisin. Mavi Bir Kan. ”

Lilah’a inançsızlıkla bakarken, biraz önce gözler önüne serdiği şeyi düşünmem biraz zaman alıyor. Uzun zamandır araştırıyordum, her söylentiye takip ettim, onlarla ilgili bulabildiğim her gizli belgeyi okudum, bulabileceğim çok kişi yoktu. Sadece oradan buradan fısıltılar vardı. Ama doğruyu söylüyorsa, Tanrı’ya yaptığı destansı savaşta Lucifer’e ihanet eden bir zamanların sadık melek ordusu olan Mavi Kanlar’ı bulmuştum. Doğru mu söylüyordu? Fakat günlüğümü başka nasıl açmış olabilirdi? Beni lavaboya doğru nasıl fırlatabilirdi?

Gülümsüyordu ve o gülümsemede kendimi buldum.

Hayatım boyunca bu anı beklemiştim. Bu benim kaderimdi. Bu yüzden kalbim beni New York’a götürüyordu. Bunca yıl boyunca soyumu kaybetmişim,

ama Şimdi evdeydim. Uzun zaman önce Croatanlar tarafından  ld r ld klerine dair hik yeler vardı. Ama hayır, hala buradalardı. Manhattan'ın  nl  Mavi Kanlar'ı.

Lilah kanın hala g mleğimde olduğuna işaret ediyor. "Soğuk su kullan, aksi takdirde leke çıkmaz," diyor. " ğrenecek çok Şeyin var. Topluluğumuza hoş geldin. "

ASWANGS

Bir Filipin Halk Hikayesi

Filipinler’de büyüdüğüm için, Aswanglar—gövdelerinden ayrılmış kafaları olan, gece etrafta dolanan korkunç vampir benzeri varlıklar—hakkında kabuslar görmeye alışmıştım. Onlar halk hikayelerinde her zaman ağızlarından kan köpüren, vahşi saçlı ve çıplak göğüslü banshee* benzeri varlıklar olarak tasvir edilmiştir. Korkutuculardı.

Bu derleme için farklı bir kültürden gelen bir efsaneye dayanan bir hikaye yazmam istendiğinde, hemen bildiğim Filipin halk masallarını düşündüm ve genç bir aswang hakkında yazmam gerektiğini ve bu hikayeyi, New York’ta yaşayan genç vampirler hakkında uzun zamandır anlattığım bir hikaye ile bağlamam gerektiğini biliyordum.

—Melissa de la Cruz

KURŞUNLAR VE KELEBEKLER

ELSIE CHAPMAN

En son geçirdiği hastalığın toparlanma sürecinin yavaşlaması, herkesi üzmüş ve uykusuz bırakmıştı. Bu durum Liang'ın bahsi kaybetmesiyle sonuçlandı.

Omuzlarının etrafındaki pelerinini, kapüşonlu atkısının kalın saçaklı yakasını ayarladı, böylece yüzünün daha fazlasını kapladı. Bölgenin ortak kayıp eşyalar servisinden aldığı her iki parça da bir zamanlar bir kıza aitti ve şimdi onu mükemmel bir şekilde gizliyordu.

Kapıya doğru ilerlerken “Eğer yakalanırsam, hepimiz benimle birlikte ineceksiniz,” dedi. Tek başına yürümesinin onu ele vermemesini umuyordu. Ordusunun artık iyi sebeplerle kullanılmadığı Shangyu şehrinin eski savaş tankları kadar zarif bir şekilde hareket etti.

Odadaki ranzasındaki yastıklara yaslandı, Wei sırttı. “Yakalanmayacaksın. Bu vücut yapısıyla ve böyle tatlı bir suratla yakalanman çok uzak bir ihtimal olur.”

Bütün şehirleri bitmez tükenmez yokluk içinde, on yıllardır savaşta olan bir ülkenin ürünü durumundaki tanıdıkları herkes zayıftı. Fakat Liang'ın kemiklerinin yapısının ona çizilenden daha narin bir görünüm verdiği doğrudu. Siyah saçlarını bir örgü yapılabilecek kadar uzatması ve omzunun üzerinden dökülmesine izin vermesi hem şans hem de tembellikti. Kız kardeşinin bunu onaylayacağını biliyordu çünkü o da saçlarını aynı şekilde yapıyordu.

Tao, Liang'a diktiği gözlerini kıstı, onu düşündü ve sonunda memnuniyetle başını salladı. "Tarih yönetimini gizlice yapıyor olabilirsin ama istatistik kontrolü için buraya zamanında geri dönmeyi unutma."

"Endişelenme," dedi Liang. Hepsi, sabah ve gece, günde iki kez odalarındaki sağlık monitörleri aracılığıyla laboratuvara uzaktan bağlanmak zorundaydılar. Hastaların aradaki saatler boyunca yataklarında dinlenmeleri ve çok az şey yapmaları bekleniyordu.

Chen, günlük haplarını ayıklarken üst ranzasından, "Kimsenin uğrayıp da sürpriz bir görsel kontrol yapmamasını umalım," dedi.

Wei, aşağıdaki ranzada okuduğu kitabın arkasından alaycılıkla "Semptomlarımızın çok az hayati tehlikesi bulunduğu için laboratuvar şu an bizler yerine gerçek hastalarla meşgul."

"Çok doğru," dedi Tao. "Biri gelirse, Liang, senin sadece yediğin kötü bir yemek sonucunda tuvalette bulunman gerekecek."

Liang odasının kapısını açtı. "Hala fiziksel olarak iyileştigimi düşünürsek inanması zor değil mi?"

"Ayrıca, hediyelik eşya da istiyoruz." Chen'in ifadesi eğlenceliydi, ancak sesinde bir meydan okuma vardı. "Gerçekten orada olduğunu kanıtlaman için."

Liang, dinlenme odasından salona çıktı. “Tamam, bu gece geri döneceğim—her biriniz için ısı ısı bir kurşunla.”

Şehir cephaneliğinin dışında, girişe doğru yönelmiş bir grup kıza yetişti. Nöbetçi gardiyan gözlerini Liang’ın üzerinde gezdirdi—pelerin ve fular, uzun örgüler, ağzındaki tıbbi maske—beklenmedik bir şey görmedi ve onu metal kapılardan geçirdi.

O anki deneyim derinden hissedilmiş ve onu soluksuz bırakmış olmalıydı.

Sonuçta, daha önce başka hiçbir çocuk cephanenin içine girmemişti.

Oğlanlar açık arazide, caddelerde, tarlalarda ve nehirlerde tutuluyordu. Savaşan delik deşik edilmiş kentin en dış kenarlarını işaretleyen büyük dikenli çitleri koruyorlardı. Buralar bölgenin sınır kenarlarıydı, komşularına teslim etmeyi reddettikleri topraklardı. Shangyu’nun ordu yetkilileri, uzun zaman önce erkekleri, daha büyük ellere ve daha sağlam yapıya sahip oldukları için silah üretmek yerine silahların boşaltılmasında kullanmaya karar vermişti. En güçlü zehirlerin, yalnızca verimlilikle daha da güçlendirildiklerini söylediler. Kızlara—daha ince, daha esnek parmaklara sahip olmaları, hafif bedenlerinin cephanenin alçak hareket eden montaj kayışlarına daha makul bir şekilde oturduğu gibi sebeplerle—ileride Shangyu askerleri olarak konuşlandırılana kadar, monoton üretim görevinin verilmesine karar verdiler.

Fakat Liang, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde toplayabildiği kadar silahı aldıktan sonra orada dikilirken—uzun çalışma masaları, siyah çelik raf kafesleri, raflar ve borular; bozuk talimatlarla dolu olan asma hoparlörler; sonsuz emeğin, yağlanmış çalkalama parçalarının, yüzlerce işçi tarafından tamamen düz bir hale getirilmiş

kirli zemininin kokan havası—her şeyden çok daha fazla hayal kırıklığına uğradığını fark etti.

Bu, tüm silahlarının nabzının atılmaya başladığı Shangyu'nun güçlerinin merkeziydi. Bu yer daha fazlasını hissettirmemiş miydi, mesela gurur gibi? Hatta, karşı konulmazlığı, etkileyiciliği, görkemliliği? Bunlar yerine, duvarlarındaki yorgunlukla kendi amacından bıkmış bir yer vardı, üzerlerindeki yükümlülük bitkinliğe dönüşmüştü çünkü yıllarca süren savaşın hala önlerinde bir karaltı gibi belirdiğini hissediyorlardı. Liang, Wei, Tao ve Chen'in o gece raporuyla döndüğünde ona inanıp inanmayacaklarını merak etti.

Komutanlar bize savaşın bitmeye çok yakın olduğunu söylemeye devam ediyor—kendi babası da bu komutanlardan biri olduğu için farkında olmaktan daha fazlasını biliyordu—, neredeyse bitti ancak bittiğinde bu kimin sonu olacak diye düşünüyordu.

Öksürüğü bastırırken, bir el dirseğini kavradı ve onu odadan ileri doğru yönlendirdi.

“Benimle gel,” dedi bir kızın sesi kulağına gülerek, “Maden burada öylece dikiliyorsun. Anlaşıyor ki burada yenisin. Seni, herkesin parmaklarının yandığı eriticilerle veya kalıplarla uğraşmaktan kurtarıyorum. Kurşunlu metal o kadar sıcak olur ki ister inan ister inanma neredeyse buz gibidir.”

Liang, kendini bir çalışma masasında buldu. Kız siyah saçlarını başının üzerinde kalın ve parlak bir halka şeklinde toplamıştı, çilli altın tene sahipti, maskesiz ağzı kırmızı renk boyayla pürüzsüz ve parlak bir renkteydi. Genç kız ona alev bombalarının nasıl içi fındıkları büyüklüğündeki rulolar haline getirilip paketlenildiğini ve dağıtım için işaretlendiğini gösterdi. Parmaksız eldivenlerinin içinde elleri kuş kanatları kadar becerikliydi, öyle ki kendi

parmaklarını çok garip hissetti, eklemleri geçirdiği son hastalıktan biraz iltihaplanmamış olsaydı bile yine de böyle hissedecekti. Sesi canlı, yumuşak ve sabırlıydı. Keskin bir şekilde eğilerek gözlerini yüzündeki köşelerde dolaştırdıkça, oğlanın sinirleri çoktan zıpladığından yoğunlaşması zorlaşıyordu.

Odaklan! Grup komutanı bir defadan fazla yüzüne bağırmıştı, ağzından çıkan tükürükler yüzleri arasında asılı duran bir pus yaratmıştı. Odaklanmak, hedefinize nişan almaktır! Yoksa, kendiniz nişan olursunuz!

Liang tek şeyi biliyordu o da şuydu; kumandanın yerine önünde duranın bu kız olması bin kat daha hoş bir şeydi.

“Benim adım Zhu,” dedi masada yan yana çalışırlarken.

“Benim adım Lin,” diye yalan söyledi. Daha çok bomba rulosu yaptı ve parmaklarının kalıcı sertliğini gizledi. Tahriş arttı. Şu an en çok ihtiyaç duyduğu şey de en son iyileşen yeri de elleriydi ve bu onun gözünden kaçırmadığı bir ironiydi.

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordu. “Ben on altı yaşındayım, bu yüzden sadece bir yılım kaldı. Burası benim için açık alan ya da cephaneliğin içine muhtemelen benim dökeceğim kurşunlarla dolu bir çit bölümü.” Zhu gülümsedi ve Liang göğsünde bir yerde, uygun ritmini bulmaya başlayan bir davul hissetti.

“Ben de on altı yaşındayım,” dedi. “Yani aynı. Bir yılım daha var.”

Fakat gerçek şu ki, ordu doktorları savaşmaya uygun gördükleri anda konuşlandırılacaktı.

Bir dahaki kırmızı dudaklı sırtışında elindeki bomba neredeyse yere devrilecekti.

“Eyvah!” Zhu, hareket etmesini engellemek için masanın kenarından bombayı hızlıca aldı ve avucuna geri koydu.

Gece yarısı gözlerini tekrar kıptı ve Liang, nabız hızındaki artışa ilendi. Yıllarca süren eğitim, savaş hazırlıkları ve görevlendirilmeden önce geçirdiği son iyileşme ayları düşünüldüğünde ihtiyaç duyduğu son şey, bu kızı tanımak istemesiydi.

“Gördüğün gibi bu çok kötü” elini tuttu ve hala bombalarla dolu masadan uzaklaştırdı “Seni buraya getirmem bir hataydı.”

Liang, dinlenme odasına geri döndü, örgüsü gevşeyerek dağınık dalgalara dönüşmüştü, çalıntı pelerini ve eşarbını ilkbahar akşamı erken esen rüzgarlara karşı sıkıca bağlamıştı.

Etrafındaki gece, uzaktaki bir silah ateşiyle parlamış ve dumanın kötü kokusu ile dolmuştu.

Aklında Zhu vardı.

Cepleri ise ölümle doluydu.

Kızın dediği gibi parmakları sonradan kırmızılaşmıştı. Kız uyarmıştı ama onlar yine de gümüş kurşunları kalıplarından çıkarır çıkarmaz yakalamışlar ve bakır ve kan kokusunu almışlardı.

“Cephanenin en yeni tasarımı,” demişti kız. “Bir koza, bir kılık değiştirme. Bir askere isabet edince, kurşun kelebek şeklinde açılır. Vücuttan savrulup parçalarına ayrılmadan önce bir kalbi, bir atardamarı veya bir akciğeri parçalayan metal kanatları hayal et Lin.” Zhu’nun sesi alçaldı ve sakinleşti. “Her şey güzel olacak ve aynı zamanda kesinlikle korkunç olacak.”

Sözleri yalındı, herhangi bir his veya görüş veya yargılama barındırmıyordu—savaş bu duygulara hiçbir yer bırakmamıştı.

“Neden bir kelebek?” diye sordu.

“Kelebeğin bir özgürlük sembolü olması gerekir değil mi?” Zhu, kurşunu parmaklarında yavaşça döndürdüğü sırada cephaneliğin yanıp sönen ışığında kurşun parıldadı. “Ve aşkın sembolü? Genç aşkın?”

Göz göze geldiklerinde Liang’ın yüzü kızardı. “Elbette.”

Yüzündeki ifade, farklı bir cevap almak istiyormuş gibi solgunlaştı. Omuz silkti ve Liang bir anlığına onun yaşlı bir kadın olarak nasıl görüneceğini anlamış oldu. Zaman geçtikçe yaşamın sunduğu zenginlikler ve talihsizlikler ile yıpranmış biri olarak nasıl görüneceğini anladı.

“Bu yüzden seçtik, sanırım,” dedi. “Çünkü bunlardan herhangi birinin—ne özgürlüğün ne de aşkın—bu savaş sürdükçe, asker olarak bizim için ne önemi var? Hiçbir önemleri yok.”

Dinlenme odasına girince arkadaşları ellerindeki kitap, mektup ve kartları yanlarına bıraktılar ve yataklarına oturdular. Ayrıntıları öğrenmek için ona bağırmaya başladılar.

Bilgisayarlar ne durumda?

Ya robotlar?

Makineler o kadar düzgün ve bize anlattıkları gibi bu savaşı kaybetmemiz asla mümkün değil, değil mi?

Liang, cephanenin yağla ıslanan yüzeylerini, ateşin sıcak kokusunu hatırladı. Binlerce vites ve çark dişinin acımasız ve amansız bir şekilde dönüşünü, iş yapmaktan pütür pütür olmuş parmak ve başparmakları düşündü.

“Tam olarak öyle değil.” Kurşunları cebinden çıkardı ve bir tanesini arkadaşlarına fırlattı. “Söz verdiğim gibi, hediyelik eşya ve kanıt.”

Chen, kurşunu lambasının altında tutarken ıslık çaldı ve kurşunun yeni, sıvıya yakın parlaklığına hayran kaldı. “Ya kızlar?” diye sordu sırtarak.

O aslında nişanlıydı. Ailesi Keqiao'nun güneybatısındaki bölgenin tarım arazisinin büyük bir bölümüne sahip olan bir kızla anlaşmalı olarak nişanlanmıştı. Bu birliktelik Shangyu'nun et ithalatını yeniden tesis etme planlarının bir parçasıydı. Chen, henüz kızla tanışmamıştı, neye benzediğine ya da nasıl biri olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu: bu sözleşmeye duyduğu sadakatin nedeni ailesine olan görevini yerine getirmekten başka bir şey değildi.

Liang güldü. "Oradaydılar."

"Ee!"

Önemli olan bir tek kız vardı diye düşünürken ranzasına oturdu. Aniden ağırlı eklemlerine ve kılık değiştirdiği parçaların hala üzerinde olmasına aldırmadan "Geri döneceğim," dedi.

Wei bir kaşını kaldırdı ve Tao güldü.

"Öyleyse bir gün daha mı?" Chen kurşunu yastığının yanındaki boş ilaç kabına attı.

Liang başını salladı.

Ama bir gün iki gün oldu, sonra üç gün oldu. Sonra da bir hafta oldu.

Diğer hastalıklar şehre geldi, isimleri çirkin ve yapaydı, gizemli ve tehlikeli bir denizden süzülen zehirli tuzlar gibi acımasız dalgalar gibi Shangyu'ya gelerek geride zehirli tuzlarını bıraktılar: mavi ateş, uyuşuk boğaz, K3L3. Haber, öksürüğün şiddetli bir rüzgar kadar aralıksız olduğu sınıflara, şu anda yarıdan daha da azı dolu olan kavanoz ve şişelerin satışını yapan eczanelere, ödemeleri yalnızca yiyecek olarak kabul etmeye başlayan doktorlara, bitkileri ve hayvanları gittikçe daha fazla yağmalamalara ulaştı.

Savaş halindeki dünyalarının başka bir gerçeği de şuydu ki, Çin'in savaş halindeki şehirleri birbirine tehdit

oluşturdukları sürece, kahredici bir biçimde yavaş ilerleyen ilaç üretimi ve süreklilik gösteren sağlık ve beslenme sıkıntısı içinde hastalık ve açlık gibi düşmanları ortaklı. Kendi ırkımız ve ülkemiz tarafından düşürülen Shangyu görevlileri cezalandırıldı ve yine de ikisi için de savaşmaya devam edeceğiz.

Liang'ın ailesi için hayat her zaman olduğu gibi devam etti. Annesinde kalıcı bir ateş çıktıktan sonra, küçük kız kardeşi, küçük bir ilaç sepeti karşılığında mutfaklarında iki ay çalıştırılmak üzere Shangyu'nun kuzeyindeki bir aileye götürüldü. Annesi birkaç gün içinde iyileşti ve tarlalardaki ilaç istasyonuna geri döndü. Babası, batıda Yuecheng ile geçici olarak ateşkes kararı aldı—sınırın genişlemesi ve bir yıl boyunca barış olması için, Liang'ın ağabeyi Yuecheng'in komutanlarından birinin kızıyla evlenecekti. Çocuklar doğar doğmaz onların gelecekteki ticari mallar olarak yararlı olacakları kabul ediliyordu.

Koğuştta, önce Wei sonra Tao, sonra da Chen iyileşti. Sadece Liang kalana kadar birkaç gün arayla tek tek ayrıldılar. Yeni oluşan hastalıklardan muzdarip kişilerin akını bulunmadığı için—o ve arkadaşları son kargaşalar sırasında hastalanmışlardı—koğuşun geri kalanı kalabalık kalsa bile o yeni oda arkadaşlarından muaf tutulmuştu. Yüksek sesle kitap bölümleri okumalarına, hiç kimsenin uymadığı kurallara sahip kart oyunlarına ve ışıklar kapandıktan sonra uzun uzun devam eden hiçbir şeyle ilgili değilmiş gibi görünen ama her şeyle ilgili yapılan sohbetlere veda etti. Silah ve bombalara ve hayatlarının geri kalanını asker olarak yaşamaya merhaba.

Liang'ın eklemlerindeki ağrı hafifledi ve alması gereken ilaç sayısı azaldı. Sürekli öksürüğü geçti ve tek tük kendini göstermeye devam etti, tıbbi maske takmayı bıraktı. Saç örmede kendini geliştirdi. Kayıp eşyalar servisinden aldığı kıyafetler kirlenince gidip yenilerini çaldı. Cephanenin

muhafızlarını ve güvenlik kameralarını kandırmaya devam etti ve Zhu hariç, kızlardan uzak durmaya dikkat etti. Arkadaşsız oluşu onu gizemli gösterdi. Ve bu sayede güvenli kalabildi.

Zhu'nun tehlikede olduğunu haftalar sonra fark ettiğinde artık her şey için çok geçti. Zhu onun sessizliğini sorgulamadı, sadece onu olduğu gibi kabul etti. Onun elinden tuttu ve işleri kendisi gibi iyi bir şekilde yapmayı öğrenene kadar onu cephanedeki her alanda çalışmaya yönlendirdi. Bulundukları yerin en sessiz bölgelerini, muhafızlardan ve kameralardan gizlenmiş, en kötü yangınlardan, sıcaktan ve metalden uzakta yemek yemeyi sevdiği yerleri ona gösterdi. Zamanla, içerisine kum taneleri karışmış ekmek, sert et ve eğer fark edilmezse bir dişi kırabilecek tuhaf taşlar bulunan pilav gibi asker sınıfı öğünlerini paylaştığı için, kim olduğunu yavaş yavaş ona gösterdi.

Bir kız kardeşim var, o ailenin en güzeli ve en iyisidir. Yine de okuldayken ben ondan daha iyi notlar alırdım. Annem kötü huylu biri olduğumu söylüyor. Doğum günlerimde, imkansız bir şey istediğimi fark edene kadar, mandalina portakal isterdim.

Liang, elinden geldiğince aynı şekilde anlatmaya çalıştı.

Bir kız kardeşim ve bir erkek kardeşim var. Annem de babam da alanda. Çit boyunca bulunan istasyonlar en tehlikeli yerlerdir. Şehrin geçmiş durumunu düşününce sanıyorum bu durumu çok fazla önemsemiyorum. Hurma, ejderha gözü meyvesi, yıldız meyvesi küçüklüğümden beri tatmadığım meyvelerdir.

Sonunda neredeyse her şeyden bahsediyor gibiydiler: Söylentilere göre güneydeki Shengzhou'da gelecekte silah olarak kullanılmak üzere hastalıklar gizlice şişeleniyordu. Shangyu'nun doğusunda yer alan Yuyao ile yapılan

uzun süreli ve kırılgan bir ateşkes anlaşması çöküşün eşiğindeydi. Ölmeden önce her ikisi de çıplak gözlerle silah dumanının arkasında kalmamış bir yıldız görmek, bir avuç dolusu gerçek şeker yemek, doyduktan sonra uyuyakalmak istiyorlardı. Parmakları cephaneliğin isli tavanının altında durmadan sarma bantlarının üzerinde çalışırken, ateşi kollarının üzerine kıvrılmış gölgeler fırlatıyordu. Zhu, önce hafifçe sonra güvenle ve yakınlıkla kanının akışının çağlamasına sebep olacak şekilde ona dokundu

Ateş gibi ona yakalandı.

Her iş gününün sonunda, Liang kafasında onunla ilgili düşünceler ve fikirlerle, kokusuyla ve dili, sesinin solmasını engellemek için içtiği sedasının tadını hayal ederken iyileşme koğuşuna geri dönecekti.

Öyleydi. Nasıl oldu. Nasıl olmuştu da binlerce kelebek kurşununun dökülmesinden, kalıplanmasından ve kalıplarından çıkarılmasından, ellerinin günlerce birlikte ve birbirlerinin etrafında çalışmalarından sonra ona âşık olmuştu. Ve ona, bunlardan habersizce en iyi arkadaşı olarak sevdiğini ilan ettiği kişinin, gerçekte bir erkek olduğunu söyleyemedi.

Böylece hem ona bunu haber vermesinin gerekmesi, hem de vereceği tepki ve cephanelikte başkaları tarafından fark edilme korkusu onu tüketmeye başladı. Çünkü yalnızca birinin ailesine duyduğu saygı ile Shangyu'nun ordusuna duyduğu saygı karşılaştırılabilirdi ve üstlerini aptal yerine koymak ölümle cezalandırılıyordu.

Liang yalancılığının sonunda, halkın önce asker sonra insan olduklarını görmelerini ve hatırlamalarını sağlamak için, bütün şehir onu bağlandığı dikenli çitlerden alacak ve sokak kargalarının beslenmesi için bağırarak.

Ve henüz.

Liang'ın kalbi Zhu'yu istemekle incinmişti ve bıraktığı ipuçlarıyla, söylediği yarım gerçeklerle kim olduğunu tahmin etmesini istemek ve böylece kimliğini açıklamak zorunda olmadan keşfedilmesini sağlamaya çalışmak, kendine işkence etme oyunu haline gelmişti. Düşmanın gözünün içine bakmak ve tetiği çekerken gülümsemek için eğitilen onun gibi biri için bu korkaklık mıydı?

Onun için bir çift Çin ördeği çizdi. Haşlanan parmağı, cephanenin eriticilerinin yüzeylerinde toplanan kalın gümüş tozu katmanında acemice gezdirdi, saksıların ve kalıpların kenarlarında oluşan küçük, kar şeklindeki birikintilere çizgiler çizdi.

“Bak, bu biziz,” dedi çizimini bitirirken. Çin’de ördekler, bir erkek ve kadın arasındaki yaşam boyu sevginin sembolüydü. Ördeklerden birinin ölümü eşi için kesin ölüm anlamına geliyordu.

“Biz bu türlü bir çift değiliz ama.” Zhu, yeni soğutulmuş kurşunları paketlere doğru yuvarlarken ve dağıtılmak üzere oluktan aşağı yollarken, gülümsedi. “Ama sonsuza dek dostluğun bir sembolünü bulursan ben senin için çizerim, Lin.”

Liang, taze metali kucakladığında avuç içleri yandı ama acıyı zar zor hissetti. “Peki bir gün bir oğlan olarak uyanırsam?” Olması gerekenden daha kısık olan sesini temizledi, yükseltti. “Belki bir tür büyü yüzünden ve belki de âşık olduğum için. Buna ne dersin, Zhu? O zaman beni sevebilir misin?”

Sinirinden tısladı Zhu, bir kurşun elini yaktı ve ateşli metal yere düştüğünde gözleri yaşla doldu.

“Erkekler veya kızlar, arkadaşlar veya aşıklar,” Zhu avucunu incelerken mırıldandı, “Fark etmezdi. Unutma ki biz burada Shangyu’da sadece askerleriz ve askerler hiçbir zaman büyülerden uyananlar, hatta büyüü kıranlar

bile olamaz. Bizler sadece kapıyı koruyan ejderhalarız, bize emredilen büyüü yapanların ateşini ilk sıradan solumamız.”

Liang düşünmeyi bırakmadan önce elini tuttu ve dudaklarıyla yavaşça yarasına bastırdı. Zhu doğruldu, Liang sorularının onu sarstığını nefesinden yakaladığı kadarıyla—Lin? Öpücük? Ne?—gibi soruların onun içinden geçtiğini hissetti ama kendisini serbest bırakıp uzaklaşmasından önce Zhu aniden parmaklarını onun parmaklarının etrafında kıvrarak ona sıkıca sarıldı.

“Bana söz ver, Lin, nerede olursak olalım, birbirimizi tekrar buluncaya kadar hayatta kalacağız, her zaman arkadaş olacağız,” dedi.

Onayladı. Yapabileceği tek şey buydu. Boğazı doluydu, teninin tenine dokunduğu yerler sıcaktı.

“Güzel.” Zhu gözlerinde hiç kırıksık oluşturmeyen aksine onları oyuk ve çok karanlık gösteren en umutsuz gülümsemelerle elini bıraktı. Sonra işe geri döndüler.

Liang’a göre kalıbından çıkardıkları, tutup paketledikleri her kurşun ile kendi tuhaf büyülerini yapıyorlardı. Parlak bir kozaya sardıkları her gümüş kelebeğin sonsuza dek uyumasını ve daha fazla zamanının olmasını diliyorlardı. Ölüme beklemesi için yalvarıyorlardı.

Sonra Liang öksürmeyi bıraktı.

Sağlık monitörüne gelen bir mesajla uyuduğundan beri, annesi onu odadaki eski dahili telefondan arayarak uyandırmak için bekliyordu. Bir ordu doktoru olarak, annesi aynı anda laboratuvardan gelen tamamen iyileştiği haberi ile yeni hayatını kaybeden bir askerin koruduğu şehrin güneyinde bir bölgede konuşlandırıldığı haberini de ilettili. Daha fazla ayrıntı gelirdi, ancak bu sırada, iyileşme odasından ayrılmak için hazırlık yapacaktı.

O akşam kulaklarında gök gürültüsünün sesiyle nabızı düzensizleştğinde cephaneliğin dışında Zhu'yu bekliyordu. Yaz sonundaki rüzgar dinlenme ve iyileşme ayları boyunca koğuşun duvarlarının ötesinde giymediği eski tişörtüne ve tekrar doldurmaya başladığı kotuna doğru estiğinde kendini ham, korunmasız ve hala hasta hissetti. İhtiyacı olduğu için aldığı bütün kıyafetleri çoktan iade etmişti, böylece onlar bir kez daha kaybolmuşlardı, artık bulunamadılar. Sadece uzun saç örgüsü kaldı ve o gece daha sonra kesmeyi planladı. Yine de, onu açığa çıkarmadan önce sırrını açığa çıkarmasına yetecek kadar zamanı olacağını umut etti.

Liang, Zhu'ya söylemekten korkuyordu, ama söylemeyi de çok istiyordu.

Cephanelikten göründü, topuzu yüksek bir taç gibiydi, becerikli kuş kanadı gibi ellerini indirerek gömleğinin önünü düzeltmeden önce onları kaldırdı ve tozlu bir öksürüğü kapattı.

Onunla tepenin yarı yolunda buluştu. “Zhu.” Kalbi, uçuş, hava dolu ve ihtiyatlı, askıya alınmış şeylerle dolu bir kuş gibiydi.

Gece karanlığının loşluğunda, gözlerinin yabancı giysilerini süzmesini, örgüsüyle çarpışmasını, sesindeki ani iniş çıkışları takip edişini izledi. Kafası karışmıştı. “Lin,” dedi.

Derin bir nefes aldı ve yaklaştı—Zhu kızarmış görünüyordu, saç örgüleri yüzünü örtüyordu—ve yavaşça saçlarını yüzünden itti. “Benim adım Lin değil Liang.”

“Hayır sen...” Duraksadı, dikkatli ellerini pantolonunun cebinde saklanmak için sıkıca tuttu. Yüzündeki kızarıklığın altında, derisinin solgun olduğunu, çıkık kemiğin gölgesini düşündü. “Kimsin sen? Lin bugün nerede? O bir kız ve sen de—sen—”

“Ben benim,” dedi Liang tekrar, basit yumuşak bir ses tonuyla. O konuşurken Zhu’nun kalbinin çarpma sesini nasıl duyamadığını merak etti, bu yüzden etrafındaki mayınların patladığı, ışık halkalarıyla kuşatılmış havayı kırmak için sesini yükseltti. “Yalan söylediğim için üzgünüm. Hastaydım ve iyileşme koğuşunda kalıyordum. Bir kız gibi giyinip cephaneliğe gizlice girdim çünkü bir iddiaya girmiştik.”

“Ne?” Zhu başını salladı, öfkesi artmaya başlamıştı. Kafasının hala karışık olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. “Bir iddia mı?”

“Sana söylemek istedim, ama—Zhu, artık hasta değilim. Bu benim gitmem gerektiği anlamına geliyor. Ben atandım (konuşlandırıldım) ve—”

“Bunca zaman boyunca, bana bir oyun oynadın. Sen—neden Lin?” Nefes aldığını, havayı içine çekişini duydu. “Liang.”

“Sadece bir günlüğüne olması gerekiyordu, ama sonra seninle tanıştım ve geri gelmek zorunda hissettim. Tekrar. Ve yeniden. Zhu, seni seviyorum.”

Döndü ve kaçtı.

Ve Liang, onu suçlayamadı.

Annesi o akşamdan sonra ses cihazıyla tekrar aradı ve kalan detayları verdi. Dâhili telefondan yeni yapılan anlaşmanın şartlarının yüksek sesle okunuşunu dinlerken neredeyse boşalan odasına, çoktan topladığı ve gidişi için ranzasının ayak ucunda hazır beklettiği bavuluna hissiz bir şekilde baktı.

Liang bunun mümkün olacağını, Zhu’nun acısıyla yanan kalbinin daha fazla yaralanacağını düşünmemişti.

Neden güneyde ölen asker olmak zorundaydın, Chen? Sana söz verilen kızı geride bırakmak için mi?

“Liang, hala orada mısın?” Annesinin sert olmaktan çok yorgun olan sesi aniden duyuldu. “Törenin önümüzdeki hafta için ayarlanması ani oldu biliyorum. Ancak anlaşma her iki aileye de fayda sağlayacak ve çabucak gerçekleşmesi gerekiyor.”

“Tabii ki.” Ailesi için ve Shangyu'ya olan sarsılmaz sadakati için, koşullar ne olursa olsun, başka seçeneği olmadığını biliyordu. “Sabah ilk iş ayrılacağım.”

Telefonu kapatır kapatmaz kapı çaldı. Kapıyı açtığı anda, koridorda duran Zhu'yu karşısında gördü. Konuşmadı, çaresizdi, zihni boşalmıştı.

“Bildiğin gibi, ben de seni seviyorum,” dedi aceleyle. Gece yarısı gözleri tıpkı ateş gibi parlak görünüyordu ve gülerek yaklaştı. Yeni kesilmiş saçlarına, ortaya çıkan boynunun arkasına dokundu ve onu kollarıyla sardı. “Erkek ya da kız Lin ya da Liang, sevdiğim sensin, tamam mı?”

Onu öptü ve öpüşü onu eritti. Liang, sessizce dudaklarından dudaklarını alması için yalvardı.

Fakat kaybedilecek zaman yoktu, çünkü savaş beklemezdi. Ve o bir askerdi.

Yavaşça uzaklaştı. “Zhu, yapamayız.”

Yanakları renklenmişti. “Bu hala oynadığın bir oyun mu, Liang?”

“Savaş alanında öldürülen bir arkadaşımın nişanlısı ile evlenmek üzere gönderiliyorum,” dedi sessizce. “Babam orijinal anlaşmayı yöneten komutan ve arkadaşımın yerine benim evlenmemi o ayarladı.”

Zhu geri çekildi. Liang'ın kalbi ayrılık acısıyla yanıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Anlaşmayı boz.”

İkisi de bunun imkânsız olduğunu biliyorlardı. Sonuçta hepsi her şeyden önce asker olarak doğmuşlardı.

“Her zaman, ne olursa olsun, seni seviyorum Zhu.” sesi çatallaşmıştı.

Zhu uzaklaşmaya başladı. Yapamayacağını bilmesine rağmen onu geri çekmek istedi.

“Liang, Ben—” koşarken dönüp baktığında kızarmış yanaklarının ıslaklığı görüldü ve “Güle güle,” dedi.

O gittikten uzunca bir süre sonra Liang tekrar hareket edebilirdi.

O hafta, düğün sabahı—Yuyao, Shangyu ile ateşkes ilan ettiği ve derhal istila sözü verdiği sırada Liang, bir zamanlar babasına ait olan solmuş ipek kravatını aynada ayarlamak ve düşünmemeye ya da hissetmemeye çalışmakla meşguldü. O sırada onun için kapıya bir mektup geldi.

Zhu, ölmüştü.

Yeni bir enfeksiyon. Ateşle başladı ve bir dokunuşta etin kül haline dönmesiyle sona erdi.

Hastalık onu bıçak gibi hızlı bir şekilde kesmişti.

En iyi arkadaşının bilmesi gerekecekti, ebeveynleri, kızlarının ölmekte olan sözlerini ileterek yazmıştı, bu yüzden asla merak etmemeliydi. Ona bir not bıraktığını yazmışlardı ve Liang, beraberindeki mektubu titreyen elleriyle yırtıp açarken yazılı kelimeleri acılı gözlerle ıslattı.

Seni seviyorum Liang.

*Savaş bittiğinde, birbirimizi tekrar bulacağız.
Kelebekler yer çekimine meydan okurlar, belki
onlar ölüme de meydan okuyabilirler.*

Dünya Zhu’nun son gördüğündeki haliyle sallandı—kızarmış yünün altındaki solgunluk ve parlak gözleri—aklından geçti. Liang evinden çıkıp yolun aşağısındaki kentin uzun akan derinliklerine doğru ilerlerken mektup

çırpınır gibi yere düştü. Kalbi çıra gibi yanıyordu, paramparça olmuştu; aklı kederle düğümlenerek sarmalanmıştı.

Komutanı, onları ilk kez görmekten çok mutlu oldu ve “Şık, gümüş, eskilerinden çok daha hızlı!” diye sevinçle bağırıyordu. Liang cilalamak için elinden geleni yaptığı babasının eski ayakkabılarının altındaki zemini salladığı sırada savaş tanklarının bakımından kaynaklanan gök gürültüsünü hissetmedi. Doğudan Shangyu’nun sınırının hemen ötesinden yaklaşmakta olan keskin silah seslerini de duymadı. Gözyaşlarının havayı örten ve dağları görmesini engelleyen taze dumandan geldiğini de anlamadı. İnsanlar kaldırımlar boyunca koştular, yüzlerindeki tıbbi maskeler havadaki kumdan mat bir gri ton almıştı. Şehir ekşi, hasta ve ümitsizlik kokuyordu.

Liang kendisinin de hastalanıp hastalanmadığını merak ediyordu. Onun ve Zhu’nun son öpücüğü, sevgi ve çaresizlikten daha fazlasını ve olamayacak olanın arzusunu taşıyor olabilir miydi? Bu, göğsünün neden ateşle boğulmuş gibi ağrıdığını açıklamaz mıydı? Sokaklarda onu aradığında ve ondan başka hiçbir şey görmediğinde neden gözleri acıyordu?

Zhu, seni seviyorum! Lütfen bana bunun sadece bir aldatmaca olduğunu söyle!

Eski tapınağa ulaştı. Tapınak savaştan tahrip olmuştu, çatısının yarısı yıkılmıştı, duvarları ve pencereleri delinmişti. İçeri girdi. Bir kez daha acemi ellerle—elleri bir kuşunki gibi marifetliydi—son dinlendirici ateşlerini bekleyen ölülerin yerdeki sıralanışlarına bakmaya başladı.

Hepsinin yakında sıraları gelecekti ve son dualarını almak için kibritleri ateşlenecekti.

Liang onu bulduğunda, alçak sesle ağlaması havaya yayıldı. Giydiği takım elbise ve eski ipek kravatı ile geniş

paçalı pantolonlu gülünç bir düğün parodisi gibiydi. Uzun ve sertleşmiş kollarının oluşturduğu oyuğa yavaşça ve dikkatlice sokuldu.

Zhu'nun dudakları, dudaklarının altında küle dönüştü. Pullar, Liang'ın boğazından aşağı sürüklendi ve kalbini kapladı. Kalp atışları durdu ve kalbi küle dönüştü.

Dışarıda, Yuyao'nun saldırısından saklanmak için bir grup çocuk eve kaçıyordu. Tapınağın ağzı açık çatısından duman gibi bir şey akmaya başladığı için yolda durdular. Çocuklar, gri tırmanışını ve bükülmelerini izlerken huşu içinde sessiz kaldılar, ellerini kaldırarak işaret ettiler. Bakın, bir çift gümüş kelebek, şekilleri iki kül sarmalından oluşmuş, gökyüzüne doğru dans ediyorlar.

KELEBEK AŞIKLAR

Bir Çin Halk Hikayesi

Çin'deki dört büyük halk hikayesinden biri olan “Liang Zhu”—Türkçe “Kelebek Aşıklar”, ailesel güç tarafından ayrı tutulan iki genç aşığın trajik hikayesidir. Her iki hikayede talihsiz aşıklar hakkında olduğu için, sık sık Çinli Romeo-Juliet olarak da düşünülen “Kelebek Aşıklar” Doğu Jin Hanedanlığı döneminde (C.E. 26-420) gerçekleşir ve bilhassa eski zamanlardaki sözlü hikaye anlatımıyla bir efsaneye dönüşür. Yaklaşık iki bin yıllık olan hikaye, opera, tiyatro, sinema ve müzik gibi diğer sanat dallarına ilham kaynağı olmuştur.

Varlıklı bir ailenin tek kızı olan Zhu Yingtai, okula gitmek için kendini erkek çocuk kılığına girerek gizler. Orada Liang Shanbo ile tanışır ve iki sınıf arkadaşı kısa sürede iyi arkadaş olurlar.

Yıllar geçtikçe, Zhu, Liang'a aşık olur. Zhu babasının hastalığından dolayı okulu bırakır bırakmaz, Liang, arkadaşının kılık değiştirmesinin sırrını keşfeder. Kendisinin de onu sevdiğini fark edince, evlenmek için onu aramaya başlar ve ailesinin onu bir başkasıyla evlendireceğini öğrendiğinde yıkılır. Liang çok geçmeden üzüntüsünden ölür ve Zhu kaybettiği aşkı için yas tutar.

Düğününün sabahında, korkunç bir fırtına çıkar ve Liang'ın mezarında gözyaşı döktüğü sırada, gök gürültüsü sarsıntılarıyla, ölü sevgilisinin dinlendiği yer açılır. Bir kez daha Liang ile birlikte olmaya kararlı olan Zhu, mezarının içine atlar. Fırtına dindiği zaman, toprak, sonsuza dek birlikte olmak için uçan kelebeklere dönüşen sevgilileri ortaya çıkarmak için açılır.

Aile veya toprak söz konusu olduğunda sadakat ne kadar derine inebilir? Kanunları zenginlik ve sınıfın yerine ordu ve savaş koyarsa ne olur? Aşk ne zaman yasak olmaktan tehlikeli olma durumuna ilerler?

“Kurşunlar ve Kelebekler”, “Kelebek Âşıklar” hikayesini yeniden anlatımımıdır.

—Elsie Chapman

Ay'ın büyülü Kardeşliği için; hep daha çok parıldasın, hep daha cesurca büyüsün.

Savitri Mehta'nın ailesi ona ışık adını vermişti. Güneş ışığı, külçeler ve altın olan her şey olarak adlandırılmıştı. Hepsinden önemlisi, güneş tanrısı Savitri ya da doğum anında Savitri'yi kutsayan Surya: göğüs kafesinin arkasında, atan bir kalbi değil, Surya'nın yanan sarı ışığını taşıyordu.

Mehtalar, eskiden rana³⁷'nın gözlerden uzak malikanesi olan muhteşem ağaç zenginliğine sahip, yağmur çağıran tavus kuşları ve çam iğnesi serpiştirilmiş kumlu kıyılarıyla çevrili bir gölü bile olan bir müzede görevli olarak hizmet ediyorlardı. Onlar sıra dışı çocuklarıyla birlikte emekli olduğunda göl hala orada bulunuyordu. Az sayıdaki

37 Hindu hükümdarı.

personel de onlar da her ne kadar onu görüş alanından uzak tutmaya çalışsalar da, ara sıra gelen ziyaretçiler Savitri'nin köşelerden kaydığını, tamamen siyah renkte giyindiğini görürlerdi.

Çocuk büyüklüğünde simsiyah chaniya choli³⁸, fırfırlı elbiseler ve küçük fiyonklar. Daha sonra büyüdüğü zaman, kömür mini elbiseler, mürekkep rengi saçlarında mor çizgili bukleler. Zengin kahverengi cildine karşı siyah ile ejderin kan kırmızısı ruju Kulak kepçesinde sıralanan siyah ve gümüş top küpeler ve bunlara uygun bir bindi³⁹.

Siyah, her zaman kesinlikle siyah olmalı diye fısıldadı yetişkinler yıldan yıla kulağına. Sıkıntıya ve çaresizliğe itiliyordu. Başka hangi nedenle bir kız gölgelere bu kadar tutarlı bir şekilde çekilirdi ki? Onun yaşındaki ziyaretçiler daha dobra, daha acımasızlardı: Aaa, bak, gotik bir bebek. Sadece üzgün olmak istiyor. Ne drama kraliçesi ama.

Yıllar geçtikçe, ailesi bu yorumlara gülüp geçtiler. Siyah olmadan ona, parlamasını nasıl gizleyebileceğini hatırlattılar. Buna cevaben, Savitri'nin neşeyle gülüşü çınladı. Ancak bir kez ormanda yalnız kaldığında, kıkırdamaları soldu. Parlak bir kalp bile yalnızlığı yakıp kül edemedi.

Günlerini güvenli turist yürüyüş yollarının uzağında bir çardakta geçirdi, bir zamanlar keşfettiği uzun süreli çiçek açan bir hanımeli sarmaşığı perdesinin dallarının gölgelikleri altında gizlendi. Elinde bir tatlı kaşığı ve ev yapımı hanımeli şurubu kavanozuyla, her zaman bal arılarının vızıltılarını dinleyerek dolaştı.

Onun gibi sarı ve siyah arılar, duymayı bilenler için derin sırlar bıraktılar ve Savitri de onları dinledi. Daha iyiye nasıl sadık olunacağını, gökyüzünün renk değiştirdiğini, çünkü katılımcılarının giydiği farklı ipek sarileri sürekli olarak

³⁸ geleneksel hint giysisi

³⁹ hindu kadınların alınlarındaki nokta

takas ettiğini ve hepsinden önemlisi nasıl şarkı söyleyeceği gibi davranış tarzlarını bu yolla öğrendi.

Ailesi için, ton değiştiren gökler için ve kendisi için şarkı söyledi. Peri masalları, destanlar ve efsaneler okudu ve onları kadife kumaşlarla kaplı bir sahnede gerçekleştirmeyi hayal etti. Ama yetmedi. Bir arkadaşı olmasını arzu ediyordu.

“Kalbimi bu kadar korkutucu yapan ne?” Savitri, bir yaz öğleden sonrası arılara sordu. Artık, yaşama biçiminin normal olmadığını, çoğu insanın kelimelerle konuşan arkadaşlarının olduğunu ve çoğu insanın ebeveynlerinin, onları ısrar ettikleri şeylerden sert, hoşgörüsüz bir dünyadan izole etmediğini bilecek kadar büyümüştü.

Bugünlerde sadece birkaç kişi sihir ve güneşin kızı ile ilgileniyordu. Arılar, onun etrafında uçuşmak için hanımeli sarmaşığının etrafındaki incelemelerine ara verdiler. Senin türün genellikle anlamadığı şeylerden korkar.

Savitri'nin göğsündeki minyatür güneş ağrıyordu. Parlak bir alevle yandı ve kolyesinden ve şeritlerin siyah üst kısımlarından sıcak altın ışınlar gönderdi. Kollarını bağladı ama yine de parlaklık yayıldı.

Onun üzüntüsünü hisseden arılar bir ışık halkasının etrafında toplandı. Onunkisi, söyledikleri gibi, sadece ışığını kaldırabilecek biriyle değil aynı zamanda bu ışığı ona geri yansıtabilecek biriyle paylaşılması gereken bir kalpti.

Bir gün diye fısıldadı masallar, destanlar, efsanelerin hepsi, bir gün, böyle bir insan olacaktı.

Altına kulak misafiri olan bir yusufçuk ekledi. Her şey altından, gümüşlendi.

Savitri rüzgarda mavi-yeşil renkli mozaik cam tufanı detaylarını görmek için basmadan önce, o uçmuştu.

Yıllar geçti ve Savitri'de bolca bulunan sabır kurudu bitti. Saklanmaktan, dış dünyaya sadece film ve televizyon aracılığıyla tanık olmaktan ve turistlerin konuşmalarını dinlemekten yorulmuştu. Kendi yaşında kızlarla birlikte doğum günü partileri kutlamayı, kıyafet değiş tokuşları yapmayı ve sahnede dans etmeyi hayal etti. Kalabalık, mika benekli taşlar olan bir şehir caddesinde yol boyunca şarkı söylemek ve sadece kendi seçtiği için siyah giymek nasıl olurdu?

Parlaklığından korkmayan birini görmek için can atıyordu. Can atıyordu. Can atıyordu. Hem de nasıl can atıyordu.

Hanımeli sarmaşıklarından çardakları olan bahçeler ve arılar bile, Savitri zar zor nefes alabilene kadar alışkın olmadıkları bir biçimde gitgide azaldılar. Güneş kalbi, cildini yırtmakla ve eğer hiçbir şey değişmezse tümünü çizmekle tehdit etti. İster zift veya abanoz rengi gibi olsun, hiçbir miktar siyah onu bastıramazdı.

On yedinci doğum gününden önceki gece, özlemi yadsınamayacak kadar güçlendiğinde, gizlice dışarı çıkmaya ve dünyayı kendi kendine deneyimlemeye karar verdi.

Ailesi uyuduktan sonra Savitri, çantasını bir şal, biraz para, bir kaşık ve bir kavanoz şurup ile doldurdu. Eski Rana'nın malikânesinin küçük bir bölümü bölgeyi ziyaret eden tarihçilerin kiralaması için ayrılmıştı, bütün odalar dolu da olsa bir tanesi boş bırakılıyordu. Ziyaretçilerin, seyahat yorgunu araştırmacı bir ailenin, çok uzaktan gördüğü genç oğullarıyla birlikte malikâneye güvenli bir şekilde yerleştiklerinden emin oldu. Ona öyle görünüyorlardı. Lobideki masasında duran akşam resepsiyonistinin başındaki eski bir vantilatör klavyesinin tuşlarına bastığında çıkardığı sesi örtüp yüksek sesle havaya üflüyordu. Arka kapı olması gerektiği gibiydi.

Ama çıkışa ulaştığı sırada, başka biri kapıyı kapatıyordu.

Bu kim olabilirdi ki? Savitri, engellerin kaldırılması için Lord Ganesh'in mermer heykeline hızlıca bir dua mırıldanırken titredi. Sonra sessizce takip etti.

Dışarıda gökyüzü, duman ve yıldızların giysilerini kuşanmıştı, arıları ve yusufçukları uyuyakalmış ve cırcır böceklerinin korusu gece serenadına başlamıştı. Savitri'nin cildi, hayatta kalma, karanlıkta bir yabancıyı gözetleme heyecanı ile sarsıldı ve elbette karanlıktan geçmek için el fenerine ihtiyaç duymadı çünkü tek yapması gereken yakasını açmaktı.

Tehlike hissettiğinde, üzerine giydiği kıyafeti sıyırdı, gömleğini beline bağladı ve kaçtı.

Güneş ışığının parıltısı gözlerini kamaştırdı, bu yüzden gölün yüzeyini görmesi için bir dakika geçmesi gerekti. Yıldızları ve kuğuları parlattı. Kuğular? Onları burada daha önce hiç görmemişti.

Kuğular karanlıkta parladılar, sanki kendi iç ışıklarından yanıyorlardı. Zarif boyunları kemerliydi, yarım daire oluşturdular. Savitri daha dayakınlaştı. Şarkı söylüyorlardı!

Suyun kenarında, bir oğlan diz çökmüş ve dikkatlice kuğuları izlemekteydi.

Geceye öylesine karışmıştı ki Savitri onu neredeyse fark etmeyecekti. Yanaklarının kahverengi sıcaklığını ortaya çıkaran gümüşle süslenmiş, güzel, siyah bir sherwani⁴⁰ giyinmişti.

Kuğular "Satyavan, eve gel," diye şarkı söylüyorlardı ve kelimeler sitar tellerinin ahenkli sesine benziyordu.

Satyavan. Savitri onun adını nefesinde tuttu. Güneş ışığını ortaya çıkarmamalıydı. Her an, dönebilir onu görebilirdi.

40 Hint erkek giysisi

Her bir saniye. Bu aptallıktı. Koşmalıydı.

Yine de, durdu ve onu inceledi, kuğular şarkı söylerken sesleri melodik ve büyüleyiciydi, sanki bir sonsuzluk beklentisine hapsolmuş gibi onu çağırıyorlardı.

Satyavan, tuniği başının üzerinden çıkardı ve yere attı. Savitri bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü o ardından etrafına bakınmıştı.

Malikanenin çocuğu! Odasında uyuması gereken çocuk.

Bakışı onun bakışıyla buluştu, bir bilmece ve cevabı gibi bir araya geldi.

Aralarında mücevherli bir yol açıldı. Gelecekleri orada parıldadı, göz alıcı kesimli mücevher taşları, yeşil ve mor, turuncu ve mavi renk detaylarıyla gözükte ve sözle lehimlendi. Bu çocuk. Onu orada görmüştü, o gelecekte dudaklarının tadını, ruhunun biçimini bildiği yerdeydi. Onlar birbiri için yaratılmışlardı.

O kimdi? Bu çocuk neredeyse siyah, koyu renkli gözleri olan bir oğlandı. Sürme gibi siyah. Gizem gibi siyah. Neden buradaydı? Kalbi ışıldadı, gölü ve önünde duran yakışıklı çocuğu aydınlattı.

“Satyavan,” dedi kuğular bir kez daha. “Satyavan, eve gel.” Biri sudan çıkıp parıldadı ve bir kuşun olduğu yerde, şimdi kumun üzerinde bir Apsara⁴¹ süzülüyordu. İlâhi dansçının güzel yüzünden bir rahatsızlık okunuyordu. “Bizi rahat bırak, aptal kız. Bu senin için değil.”

“Benim için olmayan ne?” diye sordu Savitri. Hakarete uğramış gibi değil de daha çok kafası karışmış bir haldeydi. Apsara’nın bu dünyadan olmayan, büyüleyici güzelliği bile gözlerini Satyavan’dan uzaklaştıramadı.

41 Hindu ve Budist mitolojisinde bulutlarda ve suda yaşadığına inanılan dişi perilere verilen isimdir.

Apsara cevap vermek yerine, Satyavan'a sertçe baktı "Hemen gel, Bu oyuna tahammülüm azaldı," dedi.

Fakat Satyavan, Savitri'ye gülümsedi. "Senin ışığın," dedi.

Savitri'nin kalbi şiddetli bir şekilde çarptı ve göle gündüz kadar parlak olana kadar altın ışınları yolladı. Bir nefes sonra, çıplak göğsü de parlamaya başladı—ay ışığı gibi yumuşak bir gümüş gibi.

Kanatlı yaratıkların kehanetine göre, zamanı geldiğinde altın ve gümüş renkte ışığını ona yansıtacak olanı bulacaktı. Sanki şimdi anlıyordu, ay güneşin sıcaklığından yararlanmıştı ve karşılığında serin bir okşayış getirmişti.

Ayin, güneşin ve gökteki yıldızların birleşmiş parıltısında Satyavan'ın çehresinde önce karmaşayı ve sonra da tekrar bir araya toplanışı gördü. Apsara Satyavan'ın omuzlarını tuttu ve onu sarstı. "Aptal! Seni serbest bırakmaya çalışıyorum!" dedi. Sonra yalvaran bir yüzle Savitri'ye döndü "Yeter. Zaman azalıyor. Bırak bizi gidelim."

Satyavan kendini ondan kurtardı. "Bir dakika, Rambha."

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Rambha. "Zaman yok." Diğer kuğulara sertçe bir el hareketi yaptı. "Şimdi gel ya da kardeşlerin ve ben sensiz gitmeliyiz."

Orada mücadele edenlerin hepsi için hayal kırıklığı, korku ve heyecan içerisinde Satyavan'ın boynu büküldü. "Haklısın," diyebilirdi sonunda ve sesi garip bir şekilde mesafeliydi. Savitri onun göle doğru yüzüşünü izledi ve o karanlık yüzeyin altında kayboldu.

O tekrar suyun yüzeyine çıkmayınca Savitri'nin endişesi paniğe dönüştü. Bir dakika geçti, iki dakika sonra üç dakika geçti. Boğuluyordu! Apsara niye orada kıyıda öylece oturuyordu, neden onu yutan göl kadar sakindi?

Savitri ayakkabılarını fırlattı, hızlıca çantasını çıkardı ve Satyavan'ın arkasından göle atladı.

“Dur!” diye bağırdı Apsara. “Bu çocuk sıradan biri değil, ay efendimiz Chandra'nın sekiz kutsal oğlundan biri olan bir devata⁴² o. Bir rishi⁴³, tarafından kendisine uygun bir şekilde bakamayan bir ailede, bir ölümlü olarak yeniden doğması için lanetlenmiş biri o.”

Ama artık çok geçti. Savitri nefesini tuttu ve göle daldı, Satyavan'ın suda asılı duran bedenini bulana kadar karanlık sulardaki gümüş ışığın izini takip etti. Apsara'nın sözleri, yalnızca Satyavan'ı güvenle kavrayıp havaya çıktıktan sonra kafasında yer edindi.

Apsara suda belli belirsiz duruyordu, elleri yanlarında yumruk şeklini almıştı, öfkesi ruhani ihtişamını daha az baştan çıkarıcı hale getirmemişti. “Laneti yumuşatmak için yalvardım,” diyerek burnundan soludu. “Sonunda bilge ile anlaşmaya varılmıştı: on yedi yıl sonra, her devata boğulabilecek, böylece bu ölümlü vücuttan vazgeçip eve dönüş yolunu bulabilecekti. Diğerleri şimdi kız kardeşlerimle birlikte; bu da onlara katılmaya hazırdı.” Kini bir yılan gibi bir sonraki cümlesine sarılmıştı. “Sen onu mahvedene kadar.”

Kalan kuğular çoktan bulutlara doğru yükselmişti ve şimdi parlak tüylü atların sırtlarında yedi devata kardeşinin ruhları görülebiliyordu. Onlar ay ışığında bir olup eridiler.

“Onu geri geti getirmek üzereydim,” dedi Apsara, her bir kelimesi iğneleyiciydi. “Bu gözyaşı ve trajedi dünyasında hayatta kalamaz. Belki bir yıl sürecek, acısı her gün büyüyecek ve sonra zamanı dolacak. Umarım memnun olmuşsundur.” Her iki kolunu kaldırdı, tüyleri boylu boyunca uzandı ve bu kez tamamen kuş olup uçtu.

42 tanrı

43 bilge, şair

Savitri, Satyavan'ın damlayan vücudunu kıyıya sürükledi ve kendi güneşinin sıcaklığının ikisini de kurutmasına izin verdi. Kısa bir süre sonra Satvayan gözlerini açtı. "Hayatımı kurtardın," dedi.

O anda, sahneye çıkma hayallerini unuttu. Kaçma dürtüsünü unuttu. Her şeyi unuttu ve yalnızlığına bir son verdi. Güneşin kızı için ayın oğlu. Elbette bu bir tesadüf değildi.

"Kal," dedi Savitri ve bu tek hece özlemini, merakını ve şaşkınlığını belli ediyordu. Şimdi dudaklarının tadını, ruhunun biçimini öğrenecekti. Ona hanımeli şurubu ilacını içirdi. "Ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

"Benim ne olursa olsun ölmeme izin verme," diyerek karşılık verdi Satyavan, kaşıktaki ilacı içerken ve ekledi "Ben de sonsuza dek yanında kalacağım!"

Ona baktığında, ruhu daha derin şekline dönüşüyordu, siyah gözlerindeki ay birlikte yürüdükleri değerli taşlarla bezenmiş yolu aydınlattı.

Gecenin geri kalanını konuşarak ve parmakları kaşık yerini alıp da onları yalayarak birbirlerini doyurana kadar şurup kavanozunu birbirlerine ikram ederek geçirdiler. Hikâyelerden, en sevdikleri filmlerden ve modadan bahsettiler. Gökyüzü bir kez daha kıyafetini değiştirene kadar tartıştılar ve anlaştılar ve yeniden tartıştılar. Sonra hızla malikâneye geri döndüler.

Sonuçta Satyavan ne kendisini ve erkek kardeşi devata ilan etmek için gelen Apsara'yı ne de neden ilk iş olarak göle gittiğini hatırladı. Bildiği tek şey eski Rana'nın malikanesinde yaşayan Savitri'nin onu ölümcül bir gece yarısı yüzüşünden kurtardığıydı.

Ancak Savitri hiçbir şeyi unutmadı—özellikle de Apsara'nın uyarısını—ama bunu kendine sakladı. Sonuçta, çözüm bulmak için bir yılı vardı.

Ve bu çocuğu tanımak için de bir yılı olduğunu aniden fark etti.

Kahvaltı servisi yapıp masalar temizlendikten sonra Savitri, Satyavan'ı çardağa götürdü. Ona peri masalları okudu ve ciltler dolusu mit kitaplarını sergiledi. Buna karşılık, Satvayan, ezberinden halk şarkıları söyledi ona dallardan bir kılıç yaptı. Sonunda, adrenalın bile onları ayakta tutmaya yetmedi ve uyuyakaldılar. Birbirlerinin etrafında kıvrıldılar, başlarını yosun yatağı üzerine yatırdılar ve duymak isteyen kulaklara güven fısıldamaya devam eden nektar avlayan arıları izlediler.

Bu şekilde bir hafta geçti. Satyavan'ın ebeveynlerini kalma sürelerini iki hafta daha uzatmaları konusunda ikna etmek biraz zaman aldı. Satyavan'ın ruh halindeki kasvetli durumdan sosyalliğe geçiş, onların ihtiyaç duydukları tüm itici gücü sağladı. Sonunda ayrılmaya karar verdiklerinde, orada yatılı okul sınavlarına çalışması koşuluyla Satyavan'ın malikânenin konuğu olarak kalması için gereken ayarlamaları yaptılar. Satyavan'ın annesi Savitri'ye “Ne yaptığını, ne tür bir sihir kullandığını bilmiyorum ama onu şimdiye kadar hiç bu kadar mutlu görmemiştim,” dedi.

Savitri sadece gülümsedi. *Onu seçtim*, diye düşündü. Kendi ailesine söylediği şey de buydu.

Onlar bu durumu hoş karşılamadılar. “Bunun akıllıca olduğundan emin misin? Bu yabancıyı mı seçtin? Onun bundan haberi var mı?” diye sordular.

“Evet,” dedi kesin bir dille. On sekiz yaşına geldiğinde, yatılı okul sınavı olsun olmasın, Satyavan ile birlikte şehre gideceklerinden, altın ve gümüş giyip akşam yemekleri için şarkı söyleyeceklerinden bahsetmedi. Nasıl olmuştu da kendi şovlarını oluşturmaya başlamışlardı. Doğum günü hakkında düşünmek istemedi. Bunun için daha zaman vardı.

Ve böylece aylar geçti, ışıklı diyas⁴⁴ ile aydınlanarak ve hoşça, gökkuşağı rangoli⁴⁵ ile ve Deepavali için yapılan gümüş yapraklı ikramlarla, Holi için her şeyin renklenmesi ve kötülüklerin unutulması ile ve başka partiler, şarkılar, piknikler ve korku filmi maratonları ile. Hanımeli öpücükleri paylaştıkları, felsefeyi tartıştıkları ve Satyavan'ın mutfağında lezzetli atıştırmalıklar yaptığı çardağa Savitri küçük süsleme ışıkları dizdi.

Harika bir güneşli öğleden sonrası çardakta elinde not defterleri, havada vızıldayan bal arıları uçuşurken ve gösterilerindeki bir şarkıya ekleyecekleri bir mısrayı tartışıp otururlarken “Senin gibi kavga edebileceğim hiç kimseyle tanışmamıştım,” dedi Satyavan. “Komik! Bu benim sadece önceden yaptıklarım ile ilgili düşünmemi değil aynı zamanda gerçekten neye inandığımı hakkında düşünmemi de sağlıyor.”

“Bu benim de hoşuma gidiyor,” diye itiraf etti Savitri. “Ama Himanshu'nun hala bu fazladan mısraya ihtiyacı yok, üzgünüm.” Satyavan'ın yanına daha yakın bir yere oturdu.

“Evet var. Hiçbir şey söylemezse, Anjali'nin onu terk edişini umursamıyormuş gibi görünecek.”

“Hayır, öyle görünmeyecek. Onu terk ettiği için şokta, konuşmıyor. Kalbi kırılmış.” Savitri burnunu kırıstırarak ona baktı. “Bu acınma duygusu uyandıran bir nitelik,” dedi.

Satyavan bu hareketin aynısını yaptı. “Fazladan bir mısra söylememe izin verirsen sen de Anjali'nin sürpriz solosunu söyleyebilirsin.”

“Olur,” dedi Savitri suratını asarak. Ama suratsızlığı ile çelişen kalbi parladı.

⁴⁴ pişmiş topraktan yapılmış küçük bir fincan şeklinde kandil

⁴⁵ özellikle festivallerde, geleneksel Hint dekorasyonu ve öğütülmüş pirinçle yapılan desenler

“Sen gelmeden önce canım ne kadar sıkındı bilemezsin.” Satyavan not defterini yere koydu ve saçını okşadı. “Sadece kaybolmak istedim.”

Suçluluk Savitri’nin kaburgaları arasında keskin bir bıçak gibi saplanmıştı. Ona böyle hissetmesinin asıl nedenini söylemeliydi. Ama ya öğrenince onu bırakıp giderse?

Hem kendisini yansıtan hem de aptalca şakalarına güldürürken ailesinin sızlanmasına sebep olan, Orta çağ muz ağacınının hasat tekniklerinden onu hayrete düşüren bölgesel pişirme biçimlerine kadar her şeyden haberdar olan, müzik anlayışı kendi içsel melodisini harekete geçiren kişiyi bulduktan sonra tekrar yalnız kalmaya dayanamazdı.

Hala yağmurda Satyavan’ı öpmek için can atarken, damlacıklar kıyafetlerini ıslatıp onları birbirlerine daha yakınlaştırırken bu olamazdı. Malikânenin yeni kurulan kış bahçesinde ona kelebek yürüyüşünde eşlik ederken ve favorilerini seçerlerken. Tamamlanmış gösterilerini halkın içinde tüm dünyanın görmesi için güneş gibi parlayarak, ay gibi parlayarak ve büyü gibi çekincesiz, maskesiz gerçekleştirirlerken.

Evet, ona söylemeliydi. Bunu biliyordu.

Bunun yerine, takvime baktı ve kendisini hala zaman olduğuna inandırdı.

Apsara’nın uyarısı hiç gerçekleşecekmiş gibi değildi; aylar geçmişti, Satyavan’ın sağlığı gayet iyiydi. Hatta çalışmalarını söz verildiği gibi sürdürüyordu da. Savitri de Rambha’yı bir daha hiç görmedi. Belki de, boşuna endişelendiğini düşündü.

Rahatlamaya başladı. Gösterilerinde kalan son birkaç şarkıya odaklanmak için. Mücevherli yolu tekrar hayal etmek için.

Fakat bir gün Savitri ögle yemeği için soğan kesmeye başlarken, Anjali'nin bitmemiş ağıtlarından bir kaçını mırıldanan Satyavan, bir miktar havuç kazmak ve bir avuç kışniş kesmek için bahçeye çıktı. Sadece birkaç dakika sürmeliydi.

Geri dönmeyince Savitri bıçağını kenara koyup ellerini yıkadı ve onu aramak için dışarı çıktı.

Kimse cevap vermedi ve bahçeye ulaştığında oranın boş olduğunu gördü.

Belki oradadır diye, çardağı kontrol etti. Arılar her hanımeli çiçeğinin içindeki narin nektar damlacıklarını toplamak için doluşmuşlardı. Satyavan oraya da gitmemişti, ona bilgi verdiler, ancak bazı vahşi leylakların yakınlarında baş gösterdiğini biliyor muydu?

Savitri'nin kalbi korku ve acı ile alevlendi. Gökyüzü duygularını paylaştı, yas güvercinleri gibi gri bir sari giymişti. Onun tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Göl.

Çok geç kaldığına emindi. Yapabildiği kadar büyük bir gayretle ve hızla koştu. Ayakları yere vurdukça dua ederek koştu, koştu ve koştu, ağaçların arasından kumlu plaja atladı.

Onu gördü, dalgındı, bir şey arıyormuş gibi suya bakıyordu. Başının eğimindeki özlem, yanaklarının solgun görünüşü, onu her şeyden çok korkuttu. Siyah gömleği ve pantolonu bile kasvetli ufka karşı donuktu. Sanki çoktan gitmiş de yakında bedeni takip edip gidecekmiş gibiydi.

Onu görünce hızla atan göğsündeki güneş onu neredeyse yaktı. Kendisini ona doğru atmak, onu geri çekmek, ait olduğu mülke, eve sürüklemek istedi. Bir sinyal bekliyormuş gibi suya çok yakın mesafede duruyordu. Bir kuğu kanadının çarpması, belki de tek bir tüyün dökülmesi.

Eski varlığının çağrısı. Onu ondan uzak tuttuğu kişi.

Savitri neredeyse onun gitmesine izin verdi. Neredeyse.

Yine de o gece onu kurtardığı ve başka türlü davranmayı reddettiği için üzgün değildi. Yavaşça, incelikli bir şekilde hareket ederek ona doğru yürüdü ve cebinden bir reçel kavanozu çıkarttı.

Kaşığı unutmuştu, ama parmak ucuyla şuruptan aldı onun dudağına götürdü.

Sonra elini tuttu ve bekledi.

İçgüdüsel olarak, Satyavan dudaklarını yaladı. Sabit bakışı dağıldı ve gülümsedi, şaşkındı. “Savitri!” dedi.

Gelgit dagası kadar güçlü bir şekilde, bir rahatlık dalgası ile kuşatıldı Savitri. Ardında ne bırakacağını hatırlatmak amacıyla onu öpmek için eğildi. Dikkatini dağıtmak istedi. Bir öpücük gerçekten bir laneti kırabilir miydi? Ya bağlılık? “Seni bulmaya geldim. Anjali’nin ağıtını bitirmeye çok yakınız. ”

Gözleri açıldı ve göğsündeki güneşe şarkılar söyleyen göğsündeki ay parladı. “Burada ne yapıyorum? Yazacak şarkılarımız var! Planlanacak danslarımız var.” Elini tuttu ve ayağa kalktı. “Tüm tiyatroların izleyicilerle dolu olması bize bağlı!”

Savitri, “Henüz bir tiyatroyu dolduracak kadar kişiye sahip olduğumuzu sanmıyorum,” dedi gülerek. “Ya da bir koltuğu.” Rambha’nın izleme ihtimalini düşünerek, “Ona sahip olamazsın,” diye bağırdı. “O benim için yaratıldı.”

Bunun doğru olduğunu tüm içtenliği ile umuyordu.

Savitri, bir yıl önce, Apsara kuğuları ile birlikte Satyavan’ı ilk kez bulduğu gecenin sabahında, pembe gülleri ve mor leylakları koparmak için şafakla uyandı. Mutfağa geri döndüğünde, bir avuç kadar yapraklarından çıkardı, sonra onları yıkayıp bir kenara koydu.

Yapması gereken tek şey, Antep fıstıklarını doğramaktı, ama Savitri bir anlığına sessizce güneşlenmek için kendine izin verdi. Pencerenin dışında gökyüzü, tek tük kabarık bulutlardan dantellerle süslü en yeni, en canlı gök mavisi ipeklisini giymişti.

Bir yumurta kabuğu kadar kırılgan umutlarında bir şeyler çatırdadı. Satyavan ile ilk yıl dönümleriydi. On sekizinci yaşına girmesine bir gün kala ailesine Satyavan ile birlikte şehirden ayrılacağını söylediği gündü.

Satyavan bile henüz kalkmadı; ders çalışmayacak bugün, kendine izin verdi. Savitri, ismini aldığı güneşi selamladı, ardından bir gün önce yaptığı rasmalai⁴⁶ süslemeye başladı. Kalınlaştırılmış kakule sütündeki tatlı peynir topları olağanüstü yumuşaktı. Memnuniyetle, iki porsiyonu kristal kesimli tabakların üzerine yerleştirdi ve her iki tabağı da dilimlenmiş fıstık ve hoş kokulu çiçek yaprakları ile süsledi.

Rambha, Satyavan'ın bir yıl boyunca hayatta kalamayacağını söylemişti. Savitri bunun yanlış olduğunu ispatlayacaktı.

Satyavan duştan yeni çıktığı için nemli saçlarla geldiğinde, verandaya kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı. “Bütün bunlar ne?” diye sordu, çiçeklerle kaplı tabakların kenarını kavrayarak.

Taze kokusundan, varlığının sıcaklığından beslenen Savitri ona sarıldı. “Tanıştığımızdan beri bir yıl geçti. Kutlayabileceğimizi düşündüm. Çizgi roman, video oyunları, bulmacalar ve karaoke! Ve son şarkımızı da bitiririz.”

“Bütün günü planlamışsın gibi görünüyor!” Yanağını öptü, sonra ellerini sımsıkı tuttu. “Savitri, sana söylemek istediğim bir şey var: Beni kurtardığın için her şeyimi sana

46 Hint tatlısı

borçluyum. Her şeyimi.” Ürperdi. “O gece bende neyin yanlış olduğunu hala bilmiyorum.”

Savitri, “Her neyse, ben yüzmeye gitmeyi planlıyordum,” diyerek ona takıldı ve böylece suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. “Hadi, ye.”

Yediler ve Satyavan leylak çiçeği burnuna doğru götürdü. Solunduğunda derinliklerinden bir arı çıktı ve çenesinin altındaki oyuğu soktu. “Ah!”

“Arı!” diye haykırdı Savitri dehşete düşmüştü. Masanın etrafından dolaştı ve zar zor nefes alan Satyavan tarafından diz çöktü. “Niçin? Beni yansıtan kişiyi bulacağımı söylemiştin!”

Sen de buldun, ama kimse sana ne kadar süreceğini söylemedi dedi arı ve vın diye uçtu. Satyavan’a zehir pompalayan iğnesini geride bıraktı. Gümüş ışık gövdesinden gürül gürül aktı ve Savitri ona sarıldı. Onu kaybedemezdi. Yapamazdı.

Saniyeler birbirini kovaladı. Tam yardım için koşmaya karar verdiğinde biri konuştu.

“Sana onu bırakmanı söylemiştim,” dedi Rambha ses tonu fazla sert değildi. Savitri’nin topladığı çiçeklerin pembe ve mor renklerinde sari giymişti. “Seni bu konuda bağışlardım.”

“Ama—ama burada su yok. O hala yanımda.” Savitri ısrar etti. Satyavan’ın göğsüne yığılmış vücuduna sarıldı. Ay kalbinin soluk titremeleri güneş kalbinin altın alevleri ile birleşti. “Gördün mü?”

Yine de ölmek üzere olduğunu biliyordu. Aksi takdirde, Rambha burada olmazdı.

“Öyle bile olsa.” Rambha kafasını eğdi ve dinledi. “Orada, son nefesini aldı.”

Savitri, Satyavan'ın kalp atışlarını kaybettiğini hissetti, o kararmıştı, ışıkları sönmüştü. Savitri'nin tutuşu gevşedi ve Rambha Satyavan'ın ruhunu vücudundan çıkardığında hiçbir direnç göstermedi.

“Memnun olmalısın,” dedi Rambha Savitri'nin omzuna dokunarak. “Onunla, bu dünyada ona ayrılardan çok daha fazla zaman geçirdin. Gerçekten de, bilmekten hoşlanacağın bir şey var, lanet nihayet kırıldı ve Satyavan, ay mahkemesinde kaldığı yerden devam edecek.”

Yalnızım, diye düşündü Savitri, güneş kalbi göğsünde sıkıştı. İçindeki tüm güneş ışığına tüm sıcaklıklara rağmen, o da karanlıklaşıyor ve üşüyordu. Satyavan'ın yemeğini kenara çekti ve şefkatle kafasını masaya koydu. Kollarını kendi etrafına doladı, ama ne kadar sıkı bastırırsa bastırsın, bir kucaklamanın yerini hissettirmiyordu.

Kavga etmenin bir anlamı yoktu. Onu tekrar kurtaramayacaktı. Ona ilk defa bir seçim yapma şansı bile vermemişti.

Suçluluk, arı zehri gibi soktu. Belki yalnız olmayı hak etmişti. İki kez ayrılmaya çalıştı ve onu her ikisinde de durdurmuştu.

Sandalyesinden yere düştü. Gözlerini kapadığında bir şey parıldadı. Mücevherli yol! Satyavan'ın ölümüyle yıkılması gerekirdi, ama önünde uzamaya devam ediyordu. Kendini sahnede tek başına gördü. Kendini çardakta, simsiyah giyinmiş, battaniyelere ve kitaplara sarılıp sarmalanmış olarak gördü. Kendini seçtiği ve seçmediği başka şekillerde gördü.

Satyavan'ı istedi, ama o da seçim yapma şansını hak ediyordu.

“Bekle!” diye bağırdı Savitri, gözlerini açar açmaz ve Rambha ile Satyavan'ın ruhlarının ardından koştu.

Çardağı geçtiğinde, bir arı halkası ona katıldı. Hiç kimse size ne kadar süreceğini söylemedi, aynı cümleyi tekrar ettiler ve bu sefer mesajlarını anladı: Bu kader değil başka bir seçimdi.

Göl kenarındaki Rambha'yı yakaladı. "Bekle! Gitmesine izin ver."

Rambha'nın zarif özellikleri keyifle aydınlandı. "Bir şeyleri yönlendirebileceğine olan kararlılığın ve gözü pek inancın beni etkiledi. Bunun için sana bir iyilikte bulunacağım. Satyavan'ın hayatından başka bir şey iste, ben de yerine getireyim."

"Bana şunu bağışla," diye düşündü Savitri. "Ayrıldığımda aileme teselli ver. Ne ile mücadele edersem edeyim iyi olacağıma dair onlara huzur ve güvence ver. Artık saklanmaya gerek olmadığını bilmelerini sağla."

Rambha ince parmaklarını şıklattı. Yüzüklerindeki küçük çanlar tatlı bir şekilde çınladı. "Çoğu servet veya şöhret seçerdi. Ama bitti. Şimdi git, ölümlü çocuk. Hayatına geri dön ve bizi işimizle bırak." Sari kumaşına nüfuz etmeyen berrak suya girdi.

Savitri de girerken tereddüt etmedi. Sonunda Rambha kuğu benliğine dönüşüp Savitri devam etmek için çok yorulsa ve o yine de Savitri suda boğuluncaya kadar yüzse bile bu onu şaşırtmayacaktı.

Rambha ona yüzünü dönene kadar ılık ve sakin su beline ulaşmıştı. "Ah, ama sen tam bir baş belasıydın, değil mi? Yine de böyle sadakatin ödüllendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Satyavan'ın hayatından başka bir şey iste ve onu sana vereyim sonra da gitmelisin. Ben senin bakıcın değilim."

"Yaşadığımız her şeyi hatırlamasına izin ver. Her şeyi."

"Seni suçlasa bile mi?"

Savitri başını salladı.

Satyavan'ın boş ve uzak olan bakışları şimdi anlayışla keskinleşti. "Beni burada tuttun," dedi. "Çünkü senin için yaratılmıştım ve yalnız kalmak istemedin."

Savitri için bütün bu olumsuzluklara rağmen iyi bir şey olmuştu. "Evet." Şimdi ne olursa olsun, en azından o biliyordu.

Satyavan hiçbir şey demedi.

Savitri de onun ne düşündüğünü sormadı ve kalbi karardı. Umut etmek için çok fazlaydı. Gerçek kimliğini kendisinden—ve de kendi seçiminden—tam bir yıldan daha uzun süre koruduğuna sevineceğini hayal etmek için çok fazlaydı.

Yine de yüzünü çeviremedi.

Rambha Satyavan'ın kolundan tuttu ve yüzmeye devam etti. Şimdi Savitri kuğuların yarım dairesini görebiliyordu. Rambha'nın tavsiyesine kulak vermeli ve eve gitmeliydi. Bunu biliyordu.

Bunu bilmesine rağmen, Rambha'nın ardından suya daldı. Esrarengiz bir ifadeyle geriye bakan Satyavan'ın ardından.

Ayağının altındaki çamur, suda uzaklaştığında çoktan düşmüştü. Savitri yüzdü ve yüzdü. Çoktan tükenmişti, ama arılar cesaretlerini toplayarak aniden onun üstünde yükseldiler. Satyavan da gitmesini söylememişti.

Rambha yarım daire dışında durdu. "Sen yorucu bir seysin," dedi. "Beni eğlendirdin, ama şimdi sinirleniyorum. Son dileğini söyle ve evinde yüz. Çoktan beri yapmamız gereken şey bu. Ve bir kez daha soruyorum sana, Satyavan'ın hayatından başka herhangi bir şey dileyebilirsin."

Kuğular kanatlarını çırpı, Savitri'nin ne söyleyeceği ile ilgili kesinlikle sabırsızlanıyorlardı. Bir işarete ihtiyacı vardı.

Onun ne istediğini gözleriyle sormaya çalışırken Satyavan'ın kara bakışlarıyla karşılaştı. Hala onun için bir şey hissedip hissetmediğini, çardağın altındaki heyecanlı öpüşlerini hatırlayıp hatırlamadığını, birbirlerine söz verdikleri mücevherli yolda ona katılmak isteyip istemediğini sormak istiyordu.

Kaşlarını çattı ve uzaklara baktı.

Hayır, diye düşündü. Hayır lütfen. Onu kaybedemezdi.

Şimdi değil.

“Dileğini söyle,” diye emretti Rambha “Yoksa, hem dilek hakkını hem de onu kaybedeceksin.” Bir dakika geçti ve Savitri çok daha uzun süre suda kalabilme konusunda umutsuzdu. Yine de bekledi. *Beni duyabileceğini biliyorum.*

Tam başını eğip teslim olmak üzereyken, Satyavan geri döndü. Yüzü yumuşamıştı ve kalbini kalbine işaret etti. Gülümsediğinde, ay kalbi gümüş gibi parıldadı.

“Tamamlanmış şovumuzun başarılı olacağını söyle bana. Şarkılarıma çok çalıştım,” dedi Savitri, yorgun kasları gevşeterek gölün onu desteklemesine izin verdi.

“Tamam,” dedi Rambha. “Şimdi gel, Satyavan. Baban bekliyor.”

“Ama Satyavan, Anjali'nin ağıtını yazmayı bitirememişti.” Savitri sıırttı, sevinci her şeyi altın patinaya boyuyordu. “Tamamlamak için burada kalmazsa, şovumuz nasıl başarılı olabilir?”

Rambha ağzı açık kalakaldı. Sonra kafasını geriye attı ve güldü. “Sanırım olamaz. Satyavan ne dersin?”

Satyavan'ın gümüş ruhu, Savitri'nin suda alçalıp yükseldiği yere doğru yöneldi. "Onu seçiyorum."

"O zaman onu geri al ölümlü kız." Rambha Satyavan'a başını salladı. "Satyavan, yokluğunu Lord Chandra'ya açıklama konusunun sana kaldığını biliyorsun."

Kuğular ve Rambha'lar ortadan kayboldu ve Savitri ve Satyavan birden kendilerini gölün kenarında kolları birbirlerine sarılmış otururken buldular. Ayak uçlarında mühürlü bir bal kabağı şurubu kavanozu vardı.

Ertesi akşam, Savitri ve Satyavan, Savitri'nin doğum günü için, hanımeli asmalarını örerek taç yaptılar. Savitri'nin ailesinin arabasını ödünç alıp şehirdeki bir gece kulübüne gittiler. Altın ve gümüş renginde giyinmişlerdi. Orada gösterişli dekorun ve vokalistin gırtlaktan gelen derin şarkılarının ortasında—ve kulübün yöneticisine verdikleri ağır bir rüşvetin ardından—sahneye davet edildiler ve arıların sırları ile marifetli kuğuların şarkılarını söylediler. Birliktelerken Savitri'nin sesi elmas tozu gibi parılıyordu, Satyavan'ın ki karanfil sigarası dumanı gibi pürüzsüzdü. Seyirciyi birbirlerini ele geçirdikleri gibi ele geçirdiler.

Mavi ışığın altında tezahürat yapan kalabalığa adım attıklarında, Satyavan'ın dudaklarının tadını ve hissini tekrar öğrenmeden hemen önce, parmaklarını saçlarının arasından geçirmedi ve etrafında insanlar olduğunu unutmadan önce Savitri, Rambha'nın kalabalığın içinde görünüp kaybolduğunu düşündü.

Sonra Satyavan'ın elleri Savitri'nin kalçalarına dokundu ve dudakları dudaklarıyla kavuştu, Güneş, aya ulaşmak istediğinde her şey aydınlanmıştı.

THE MAHABHARATA

Güney Asya Destanı

Tarihte kaydedilen en uzun destansı şiir olan ve Güney Asya'nın en büyük iki destanından biri olan Mahabharata, hepsi karmaşık ve sıklıkla birlikte dokunmuş olan öykülerdeki öykülerden oluşan öykülerden oluşuyor. Bunlardan biri Prenses Savitri ve Prens Satyavan'ın hikâyesidir, başka biri de Tanrıça Ganga ve Kral Shantanu'nun hikayesidir. "Güneşin Kızı" ile ilgili beyin fırtınası yaptığım zaman, ilk hikayeyi düzgün bir şekilde yeniden anlatmak için ikinci hikayeye ihtiyacım olduğunu farkettim ve sonra bu iki, asırlık anlatı hem çağdaş hem de yeni bir biçimde karışmış oldu.

Savitri, "Savitri ve Satyavan"da, bir yıl içinde ölmek üzere olduğunu öğrendiği halde, Satyavan'ı kocası olarak seçer. Lord Yama, Ölüm Tanrısı, Satyavan'ın ruhunu almak için geldiğinde, zeki Savitri, sadece Satyavan'ın hayatını kurtarmakla kalmaz aynı zamanda Satyavan'ın ailesinin başarısız öngörülerini de krallığı kaybedişlerini de yoluna koyar.

"Ganga ve Shantanu"da, Kral Shantanu, kendisi ile ilgili hiçbir şey sormama şartıyla gizemli bir kadınla evlenir.

Kral Ganga'ya, nehrinde yedi oğlunu boğduğunda bile hiçbir şey sormaz.

Ancak sekizinci çocuk doğduktan sonra Shantanu, kraliçeyle yüzleşir ve kraliçe kendisinin Tanrıça Ganga olduğunu itiraf eder ve insan ıstırapının içine doğmakla lanetlenen sekiz yarı tanrıyı derhal özgür bırakma görevini üstlendiğini açıklar. Shantanu sözünden dönüp ona soru sorduğu için Ganga sekizinci oğlunun bakımını ona emanet eder ve ayrılır.

Her iki hikâyenin feminist yönlerini seviyorum (tabii ki eski efsaneleri modern bir mercekle izlememe rağmen): Savitri'nin ailesi, onun evleneceği kişiyi seçmesine izin vermez ama aynı zamanda kurtarılmaya ihtiyacı olan ise kocasıdır. Soğukkanlılığı ve pratik zekâsıyla bunu yapacak tek kişi odur. Bu arada, Ganga kendisinin ne istediğinde kararlıdır. Başkalarına nasıl görünürse görünsün, kendi koşullarını belirler ve amacına sadık kalır.

“Güneşin Kızı” derinden hayran olduğum iki kahramana ve onlara tam tersi söylenen bir dünyada genç kızların ve kadınların kendilerinden emin ve güçlü olabilecekleri on binlerce yola aşk mektubumdur.

—Shveta Thakrar

Tüm hikâye anlatıcıları yanlış anladı.

Efsanede inanılanın aksine, meselenin gerçeği, Sevgili Okur, onu önce ben gördüm.

Yıllar geçti, ama o sabahı çok iyi hatırlıyorum. Güneş henüz doğmamıştı ve orman ana renk tonlarındaydı. Tüm dünyadaki canlıların, günün başlamasını beklerken, tek bir kolektif nefesi tutuyor gibi görüldüğü dünyevi âlemdeki o anı sevdim. Altı büyük kız kardeşimle paylaştığım varlıklı yaşam alanını terk ederek sorumluluklarımdan kaçmışım. Annem, Kutsal Kraliçe, sürpriz bir ziyarette bulunmuştu ve ben onlardan ayrıldım, tartışırken, şikayet edip dedikodu yaparlarken—hepsi onun ilgisini çekmek için yapılan bir yarıştı. Cennetteki bahçelerimizden kaçmak ve sessizce yan geçitten çıkmak için mükemmel bir zamandı.

Jade İmparatorunun yedinci ve en küçük kızı olarak, kuş tüyünden koyu kırmızı bir pelerin giyiyordum. Bana

uçuşun gücünü veriyor ve renklerimi, gül pembesinden parlak kırmızıya en açık kırmızıdan en derin kızılığa, yeryüzünün göklerine karıştırmama izin veriyordu. Altı büyük kız kardeşimin hepsi bir pelerin ve kendi rengini taşıyordu ama bana sorarsan, en iyisi sonuncuya saklanılmıştı. En genç olabilirim ama ölümcül gözler için gökyüzündeki en parlak renkleri örüyorum—o gün çalışmayı tercih etmediğim sürece şafak ya da alacakaranlık gerçekten muhteşem değildir.

O sabah güneş bensiz doğarken solgun ve cansızdı. Aşağıdaki uzun göle bakan gümüş huş ağaçları arasında gizlenmiş en sevdiğim çayırda yatıyordum. Sonunda, nazik bir çarpma sesi beni hayallerimden uzaklaştırdı. Dizlerimin üzerine yükselip bazı yabani eğreli otlarının üzerinden hangi yaratığın sulara dolaşıp durduğunu merak ederek baktım.

Saçlarını topuz bağlamış olan genç bir adam gölün yanında duruyordu. Ona eşlik eden altın sarısı bir örtüsü olan görkemli boynuzlu yaşlı bir öküz nehrin kenarından su içti. İnsanlar bu çayırı çok fazla ziyaret etmezlerdi ve ölümlü bir çocuğa bu kadar yaklaşmam nadir rastlanan bir durumdu. Yanık tenli bir yüze ve hoş özelliklere sahipti. Renklendirmelerinden ve soluk mavi tünüğünü doldurma şeklinden anlaşılan o ki zengin bir ailenin ya da âlimin oğlu değildi. Genç adam konuşuyordu, ama ne dediğini anlamak için çok uzaktaydım. Etrafta kimse yoktu acaba öküzüyle mi konuşuyordu?

Yaşlı öküz boynuzunu indirdi. Sahibi bir yandan konuşmaya devam ederken bir yandan da başının üstünü okşadı. İlgimi çekti, öne doğru eğildim ve kalın eğreli otlarına çarptım. Yaprakların hışırtıları sabahın sakinliğinde gök gürültüsü kadar yüksek duyuluyordu. Bitkilerin arasına bir hanımefendiye yakışmayan bir tavırla çömeldim, heykel gibi sabittim.

Genç adam yukarı baktı. Doğrudan bana bakıyor gibiydi, ancak yoğun çalılıklardan beni görmesi imkânsızdı. Başını eğdi ve dinledi.

Nefes almadım—ölümsüz biri için bu zor değildir—saçımın bir teli bile esintiye karışmadı. Asla bir tanrıçayı bekletemezsin, Sevgili Okur. Dünyadaki bütün zamanlar benimdir. Ama bu genç adam kıınıldamadı ve ölümlülerin çoğunun sabredebileceğini düşündüğümünden daha uzun süre dinledi. En yakın köyden bu kadar uzakta tek başına ne yapıyordu? Bir mevsimden uzun bir süredir huzursuzdum, sıkılmışıım... Onunla konuşmak nasıl olurdu? Kız kardeşlerim daha önce ölümlülerle flört etmişlerdi—belki de benim sıram gelmişti. Bu kesinlikle günlerimin daha ilgi çekici olmasına neden olurdu.

Yaldızlı bir tabakta sunulan kaderi ve fırsatı hissediyordum.

Sonunda yaşlı öküz hareket etti, gölün çamurlu kıyısında toynağı ile yeri eşeledi ve genç adam başıyla onayladı. Öküzün yıpranmış deri yularını aldı ve yavaş yavaş yürüdüler. Görüş açımdan çıktılar ve ormanın içinde kayboldular.

Yine de yollarımızın tekrar kesişeceğini biliyordum.

Kız kardeşlerim o sabah görevlerimi ihmal ettiğim için beni azarladılar. Ama her gün doğumu ve gün batımı güzel renklerle dolu olsaydı, yakın zamanda bundan sıkılmayacak mıydın? Onları takdir etmek yerine kıpkırmızı tonlarımı beklemez miydiniz? Ölümlülerin doğanın güzelliğini (ve gerçekten pek çok şeyi) bu kadar kolay kanıksamaları beni hep hayrete düşürüyor. Ama bu alacakaranlıkta, kız kardeşlerimin ve bu sabah uzun bir esneme süresinde solup giden soluk sarı bir şafak vaktinden başka hiçbir şey bulamayan ölümlülerin haklarını ödedim.

Koyu kırmızı tüy pelerininim ipek kuşasını bağlayarak, gökyüzüne sıçradım ve hayran olunacak kabarık bir bulut  rd m. Rahat bir divanın ölçülerine gelene kadar en soluk pembemsi kırmızılığı d ğ mledim. Göğün yumuşak derinliklerine doğru, bir hattatın fırçasıyla yaptığı gibi ustaca muhteşem kırmızı bir çizgi çizdim.

Muhteşem görüntüyü oluşturmaktan yorgun eve geldiğimde, kız kardeşlerim ipekli kolları ve   ek  parf mleriyle bir koza gibi beni sardılar. Yanağımlı okşayan beşinci büyük kız kardeşim “Kendini açtı, xiao mei (küçük kardeşim)!” dedi. “Sana kızıyoruz, k   ğ m, ama sen her seferinde kendini affettiriyorsun.” en büyük kız kardeşim da jie, kolumu sıkıştırarak vurguladı.

En küçük kız kardeş olarak benden beklendiğı gibi rahatsızlık duyuyormuşum gibi davrandım ve dudak b kt m. Sağlam iradeli altı kız kardeş arasında en genç olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Her biriyle nasıl başa  ıkacağımlı, dili uzun yaramaz mı olmam gerektiğini, şeker kaplı kelimelerle tatlı olan rolünü m  yoksa yanlış yapamayan saf masum rolünü m  oynayacağımlı çok genç yaşta öğrendim.

Ama o gece sevgi selinden, kucaklaşmalardan, ve  p c klerden kendimi kurtardıktan sonra düşündüğüm tek şey gölün kenarında öküzüyle konuşan genç adamdı.

Hikayemi biliyorum Sevgili Okur, ya da ölümlülerin nasıl anlatmayı tercih ettiklerini.

Efsaneye göre, genç adamın büyülü, bilge yaşlı öküzü, güzel kız kardeşlerimle g lde banyo yaparken beni bulacağı yeri ona söyler. G l n kıyısında yerdeki koyu kırmızı pelerini araması gerektiğini ve böylece beni bulduğunda ondan uzaklaşamayacağımlı söyler. Bu şekilde beni karısı olmaya zorlayabileceğini de.

Evet,  yle olmadı.

Ertesi gün daha erken bir vakitte, yıldızlar hala karanlık kadife gökyüzüne göz kırparken kutsal sarayımızdan kaçtım. Havada süzıldüm ve önceki sabah genç adamı gördüğüm gölün yanına indim. Bekledim. Ölümlülerin yöntemlerini istediğim kadar iyi bilmiyordum. Oradan tesadüf eseri geçmiş olabilirdi.

Fakat genç adamın ve öküzünün o sabah geri dönmesini diledim. Ve ölümsüzler genellikle istediklerini alırlar.

Çok geçmeden, ağaçlığın derinlerinden ayak sesleri ve öküzün toynaklarının çıkardığı sesler geldi. Pelerinime aldırış etmeden, bir elim koyu kırmızı, en iyi ipek kadar havalı ve şık kuş tüylerinin üzerinde koştum ve çamurlu zemine değmesine izin verdim. Büyülü pelerin, ne kadar kötü muamele etsem de, yeni ve iyi durumda kalırdı. Solgun mavi elbisemi çıkarttım, bir ağacın arkasına astım ve göle daldım.

Su çok soğuktu ama sıcaklık beni etkilemez. Etrafa su sıçratarak biraz gürültü yaptım ve daha sonra gölün içlerine doğru yüzdüm. Genç adam öküzüyle ağaçların arasından geçip beni gördüğünde, şaşırılmış sessizliği herhangi bir sürpriz çığlığından daha gürültülü oldu. Bu kez özelliklerini, geniş koyu kahverengi gözlerini ve çenesinin güçlü çizgilerini, daha net görebiliyordum. Orman yoğun sis içerisindeydi ve su buharı gölün yüzeyindeki hayaletler gibi kıvrılıyordu. Bronzlaşmış elini kaşına doğru götürdü, sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi gözlerini perdeledi.

Duruşu bana ormanlarda rastladığım yavru geyiği hatırlattı. Korku içinde kulak verdi, bacağının teki bir nefeste sıçrayıp gitmeye hazır bir pozisyonda duruyordu. Konuşursam onu korkutacağımdan endişelendim. Bu yüzden en iyi yaptığım şeye başvurdum; onu kandırdım. Yaşlı öküz, soylu kafasını gölden su içmek için eğdi.

İçmeyi bitirdiğinde, öküzün ağzına kelimeler koydum.

“Genç kız, tüylü pelerini kıyıda bıraktı.” Öküzün konuşması alçaktan geliyor. “Onun için pelerini getir, oğlum.”

Genç adam irkildi, yoldaşından geri adım attı ve şaşkın şaşkın öküze baktı. Hayvan başını salladı, muhteşem boynuzları havada süzüldü, sonra böğürdü. Sabah sakinliğinde, öküzün derin sesi yankılandı. “Orada öyle durma, su soğuk,” diye azarlarlayarak benim sözlerimi dile getirdi.

Uzun bir süre, genç adam hareket etmedi, ama sonra bana tekrar baktı ve ben dudağımın köşelerinin yukarı doğru kalkmasına izin verdim ve başımı salladım. Suyun soğukluğunu vurgulamak için çıplak kollarımı etrafıma sardım.

“Bilge öküzünün dediği gibi.” Çenemi yere dökülen mürekkep gibi toplanan koyu kırmızı pelerin üzerine eğdim. “Pelerinimi benim için alabilir misin?”

Sözlerim onu yaşlı öküzün konuşmasından daha çok şaşırtıyor gibiydi. Yine de koşup pelerinimi aldı ve nemli çamurdan çıkardı. Titredim, ama titremem soğuktan değildi. Daha önce hiçbir ölümlü pelerine dokunmamıştı. Yeşim İmparatoru babamın beni temin etmesine göre eğer bu manzarayla karşılaşmış olsaydı ne yapacağını ancak gök kubbe bilirdi. Muhtemelen beni sürgündeki en uzak yıldıza gönderirdi. Neyse ki, babam dikkatini vermesi gereken çok fazla önemli sorumlulukla meşguldu. En küçük kızı, resmi kayda bile geçemeyecek kadar önemsiz nitelikte olan bir ölümlü çocukla flört ediyordu.

Kıyıya doğru yüzdüm, sonra sığ suda yürüdüm, ayak parmaklarımın arasındaki kalın çamuru hissettim. Dereciklerin suyu tenimden kayıp geçti ve genç adam

dondur, ifadesi korkmaya benzer bir şeydi, ama asla uzağa bakmadı.

Çoğu insanda gözlemlediğimin aksine, vücudumdan utanmıyordum, çoğu insanda gözlemlediğim gibi öteki türüsünü yok sayıp kendi tenimin iradesi altında değildim. Koyu renk gözlerini gezdirdi vücudumda ve sonra yüzümde; ama gözleri bakışlarımla buluşamadı. Derin bir kızarıklık rengi yanaklarına, boynuna ve kulaklarının uçlarına kadar uzandı.

Eski öküz yine böğürdü sabırsızca. Ama ben onun bağırışında altta yatan bir hoşnutluk da hissetmişim. Öküz benim ne yaptığının naif sahibinden daha fazla farkındaydı.

Genç adamın utancının bende de olması gerektiğine karar verdim. Utanıyormuşum gibi davrandım. Kollarımla bedenimi kapattım, gözlerimi süzdüm, kalın kirpiklerimle ona dikkatle baktım. Yanaklarıma, pembenin en soluk dokunuşunu seçtim.

“Teşekkürler,” diyerek nefes aldım. “Kimsenin buraya geleceğini beklemiyordum.”

Yüzünü yana yatırdı, böylece bana bakmıyordu ve pelerinimi ileri doğru uzattı. Onu omuzlarımla üzerine aldım, kumaşı etrafıma sardığım anda cildimi kuruttu. Kuşağı belime sıkı bir şekilde bağladım, açılma yerlerinin kapandığından emin oldum.

“Kayıp mı oldun?” diye sordum. “Buradan pek kimse geçmiyor.”

Konuşmadan önce, sesinden emin değilmiş gibi uzun bir nefes aldı. “Dün sabah buradaydım.” Güçlü bir bambu sapı kadar sert durdu ve sonunda göz göze gelmeye cesaret etti. “Çalıların arasında bir ses duyduğumu sandım.” Önceki gün saklandığım yerdeki yokuşu işaret etti. “Ama hiçbir şey göremedim.”

“Ne garip,” diye cevapladım. “Orman böyle garip seslerle dolu olabilir.”

Bir kez başını salladı; Sonra çok uzun bir sessizliğin ardından “Senin gibi bir genç kız ormanda tek başına ne yapıyor?” diye sordu.

Yumuşakça güldüm. Benim gibi genç kızları ne kadar az tanıyordu. “Bu sabah altı ablamdan kaçtım.”

Koyu renkli gözleri genişledi, belki yakınlarda bir yerlerde benim gibi altı genç kızın dolaşmasına ya da belki de onun da tahmin ettiği gibi zengin bir malikaneden kaçma küstahlığıma şaşırmıştı.

“Yalnızlığın ve sessizliğin tadını çıkarıyorum,” dedim.

İfadesi yumuşadı. Bununla ilgilenebilir ve bunu anlayabilirdi. “Adın ne?”

“Bana Hongyun diyebilirsin,” dedim. Bu gerçek adım değildi. Ölümlü bir çocukla onu asla paylaşmayacaktım. Ancak “kırmızı bulut” bu dünyevi alanda bana çok uygun gelmişti. “Senin adın ne?”

“Cowherd,” dedi.

“Bu senin gerçek ismin mi?” Görünüşe göre kimse onu yeterince sevmemişti.

“Çok küçükken ailemi kaybettim,” dedi. “Yani, gerçek adımı hiç öğrenmedim. ‘Cowherd’ olarak tanınıyorum.” Yaşlı öküz bizi duymuş gibi başını salladı, başı aşağıda sahibinden bir okşama bekledi. Cowherd öküzü gülümsedi ve güçlü boynunu okşamaya mecbur kaldı. “Öküz, çocukluğumdan beri sürekli yanımdadır ve bana arkadaşır.”

“Öküzünün görkemli bir kürkü var,” dedim. Daha yakın mesafeden derisinin altın rengi parlıyordu.

Cowherd gururla doğruldu.

Tekrar titriyormuş gibi davrandım ve kollarımı sıkıca sardım ve dişlerimin gevşemesine izin verdim. İşe yaradı.

“Çok üşümüş olmalısın!” diye haykırdı Cowherd. “Neden sabahın bu kadar erken bir vaktinde göle girdin?”

“Su beklediğimden daha soğuktu,” dedim. “Aptalca bir düşüncesizlikti benimkisi.” İfadelerim anlatmaya yetersizdi.

Bir elini uzattı, sonra çekti. Bana dokunması, kollarıyla bana sarılması uygun olmazdı. Ölümlülerin ilişkileri hakkında çok fazla şey biliyordum. En azından ilk baştaki tüm kurallar ve uygun davranışları biliyordum.

Onun yerine öküzüne yaslandım, kolumda ve yan tarafımda sert sıcaklığını hissettim. Öküz yine böğürdü, ama bu ses şikayetten çok memnuniyet sesiydi.

Cowherd sırttı, sonra güldü. “Senden hoşlanıyor.”

“Ben de ondan hoşlanıyorum,” diye cevapladım.

“Seni yarın yine burada görecek miyim?” diye sordu.

Ona gülümsedim.

Sevgili Okur, bu kadar basitti işte.

Tanıştığımız sabahtan sonra tekrar göle gitmedim. Üçüncü bir sabah şafağını ihmal edersem kızkardeşlerimin felaketine uğrayabilirdim. Aralarından biri kendini fazla intikamcı hissediyorsa anneme sırrımı söyleyebilirdi. Daha da önemlisi, bekleneni yapmak istemedim. O beni beklerken gidememiş olsam da, acaba Cowherd bir sabah daha göle gider miydi?

Beni hayal kırıklığına uğratmadı.

İki gün sonra geri döndüğümde, o gölün yanındaydı. Öküzü ormana yakın yabani çimlerde otluyordu. “Dün

seni bekledim,” dedi Cowherd. “Ama gelmedin.” Sesinde belirgin bir hayal kırıklığı vardı.

“Kaçıp gitmem imkânsızdı,” diye cevap verdim dudaklarımı büzerek. “Döndüğüne çok sevindim.”

Cowherd sırttı ve bu onun daha da çocuksu görünmesini sağladı. “Ben de,” dedi. “Bir sürpriz getirdim.”

Ellerimi zevkle birbirine kenetledim. “Sürprizlere bayılırım!”

Sırtında taşıdığı yıpranmış deri sırt çantasını karıştırdı, solmuş bir yorgan çıkardı ve suyun biraz ilerisinde yere gösterişli bir şekilde serdi. “Burası kurutucu,” dedi. Sonra tekrar çantaya ulaştı ve kağıda sarılmış küçük paketler çıkardı. Her birini, değerli hediyelermiş gibi dikkatlice açtı. “Cevizler ve kuru hurmalar” diye açıkladı, paketleri battaniyenin üzerine koydu ve getirdiklerini gösterdi. “Bunları küçük bir kasabadan bizim için satın aldım”—boğazını temizledi—“senin için bir hediye, gerçekten, Hongyun, bizim garip ilk karşılaşmamızı telafi etmek için.”

Battaniyenin üzerine oturduk ve çok iyi tanıdığım ancak çoğu kez gökyüzüne serpiştirmedeğim bir renk olan koyu kırmızı bir hurma seçtim. Ağzıma attım ve gözlerimi kapattım, şeker gibi tadının keyfini çıkarttım. Ölümsüzlerin yemek yeme zorunluluğunun olmamasına rağmen, bu nefis duyusal bir deneyimdi. Gözlerimi tekrar açtığımda, Cowherd dudaklarına bakıyordu.

“Lezzetliydi,” dedim. Gözünü kırptı. Güldüm ve onun için bir hurma seçtim. “İşte, ağzını aç.”

Siyah kaşları kalktı ve sonra ağzını açtı. Elimi indirmeden önce yanağını keleşin öpüşü gibi okşadım ve onu hurmayla besledim. Bir sonbahar elması gibi kızardı ve ben de kalbimde onun benim olmasını diledim. Bir gül kırmızısının yanaklarıma yayılmasını sağladım ve çenemi çekingenlikle indirdim. Çok cesurdu ama kaçabilirdi de.

Ama toz lekeli tuniğin içindeki, gerçek adı olmayan ve tek arkadaşı bir öküz olan bu köylü çocuğu beni şaşırttı. Elimi tuttu ve parmak uçlarımı öptü. Aniden başımı kaldırdım ve gözlerimi açtım. Belki de onu tamamen yanlış okumuştum.

Tüm vücudum kızardı, ne büyü hilesiyle ne de ölümsüzlerin bir oyunuyla olmuştu bu. Onu kendime doğru çektim ve öpüştük.

Hayal ettiğim kadar tatlıydı. O hurmadan da tatlıydı.

Efsanenin Cowherd ve benim için nasıl devam ettiğini biliyorum, Sevgili Okur. Evlendik, mükemmel bir eş oldum. Ona sağlıklı ve güzel ikiz bebekler doğurdum ve öfkeli annem beni göklere geri çağırıp bizi sonsuza dek ayırana kadar mutlu bir hayat yaşadık. Her yıl yedinci ayın yedinci gününde yıldız nehrini saksağanların biçimlendirdiği köprüden geçerek buluşmamıza izin verildi;

Ama gerçekte olan buydu:

Birlikte geçirdiğimiz o özel bahar, en küçük fırçayla dikkatlice işlenmiş bir resim gibi, hatıralarımda ayrı bir yerde durmaktadır. Her günümüzü birlikte geçiremedik, ama olabildiğince sık göklerden indim ve Cowherd'ı her zaman orada yanında sabırla dikilen öküzüyle beni beklerken buldum.

Fakirdi ve ekilebileceği, yem yapabileceği veya yakalayabileceği şeyleri yiyerek yaşadı yeryüzünde. Ona küçük hediyeler verdim: Yeşim taşı heykelcikleri ve hayal edebileceğinden daha değerli bir altın yüzük. Ama ben onları para karşılığı rehin vereceğini düşünmekle aptallık ettim. O çok romantik ve duygusaldı. Onları değerli hatıralar olarak sakladı. Ben de onun yerine cömert piknikler hazırlamaya başladım.

On sekiz yaşındaydı ve en verimli dönemindeydi. İhtiyacı olduğunda tüm kaslarıyla tarlalarda çalışır, odun keser ve çiftçiler için ve para kazanmak için ağır meyve ve sebze sepetleri taşırdı. Gerçeği söylemek gerekirse, her zaman ihtiyacı vardı. Ama benimle buluşmak için aç kalmaya istekli olduğunu biliyordum.

Tanıştığımızdan bir ay sonra gerçek kimliğimi Cowherd'e açıkladım. Her ölümlünün yapacağı gibi öncelikle şüpheyle karşılık verdi. Sonra ona güçlerimi gösterdiğimde inanmadı ve dehşete kapıldı. İki ay sonra, onu yarattığım her kırmızı çizgili gün doğumu kadar tanıdığımı sanıyordum.

Ne kadar yanılmıştım.

Bir sabah, bizim için ördüğüm bir bulut yatağında, güneş tenimizi ısıtırken birbirimize dolanmıştık. Huş ağaçları arasında en sevdiğim çayırıktaydık, yuvamız hemen ağaç çizgisinin altındaydı. Neredeyse yazdı ve havadaki mevsim değişimini hissedebiliyordum.

Cowherd aniden yan yattı ve bir kolunu dayadı. "Sonbaharda on dokuz yıl olacağım," dedi.

"Evet," diye cevap verdim. Ölümlülerin zamanı, günlerin ve yılların yıl dönümlerini saplantılı bir şekilde işaretlemeleri çok gariptir. Ancak sanırım, iki elime güvenebileceğim kadar on yıl yaşasaydım ben de öyle olabilirdim. "Bu doğum günü hediyen olarak ne istediğinle ilgili bir ipucu mu?" gözlerim güneş ışığına karşı yarı kapalı halde gülümsedim.

Yumuşakça güldü. "Seninle birlikte olmak bana yeten bir hediye, Hongyun. Her gün nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum." Sesi kısık bir fısıltıya düştü. "Seni seviyorum bunu biliyorsun değil mi?"

Yukarı doğru sarsıldım ve neredeyse Cowherd'ın burnuna vuracaktım. Bulutum arkamda kabarıyordu, bu

nedenle beni oturma pozisyonuna getirdi. “Bu ne anlama geliyor?”

Korku ve keyif karışımı bir ifadeyle bana baktı. “Bu demek oluyor ki, kalbim senindir, Hongyun. Ben seninim.”

Kaşlarımı çatlattım. Daha önce hiç Cowherd için ne ifade ettiğimi ya da onun ne istediğini hiç merak etmemiştim. “Bunun karşılığında benden bir şey mi istiyorsun?” diye sordum.

Cowherd boğazını temizledi. “Evlenip bir aile kurmamın vakti geldi. Kendi ailemi çok genç kaybettiğimden beri hayal ettiğim her şey... ve...,” diye devam etti.

“Ah,” dedim ani bir anlayışla.

“Şey?”—duraksadı—“Benimle..”

“Çocuk sahibi olamam.” Suratındaki ham duyguya bilmediğim bir sıkıntıyla göğsüm daraldı. “Ve asla bir ölümlüyle evlenemem.”

Ağzını sımsıkı kapattı ve zorla yutkundu.

Söylediklerimin yarısı doğrudu. Babam, Jade İmparatoru kabul ederse, çocuğum olabilirdi. Ama ben asla istemedim. Bir erkekle çocuk sahibi olmak, yarı ölümsüzler yaratmak, nasıl bir duyguydu? Cowherd ile çocuğumuz olmasını istesem bile, babam buna asla izin vermezdi. Birlikteliğimi tüm ailemden saklamıştım.

“Üzgünüm,” dedim sonunda, uzun bir sessizliği kırarak.

Başını salladı ve karnının üzerine yattı, kollarını katladı ve yüzünü benden sakladı. Güneş ışığı ve gölge geniş sırtından kıvrılıp, güçlü, toprak renkli bacaklarının üzerinden kayıyordu. Eğer ölümlü bir tanrı gibi gözükseydi, Cowherd’ın ona olabileceği kadar yakın olduğunu hayal ettim.

Onu, beni sevdiği gibi sevip sevmediğimi bilmiyordum: bütünyle ve çekinmeden. Ama ona çok değer verdim.

Gitmesine izin verecek kadar.

Ertesi gün, en sevdiğim yeşim taşına detaylı bir gravürün oyulmuş olduğunu net bir şekilde hatırlıyorum.

Ölümlülerin çok uzun süre ağladıklarında gözlerinde oluşan kırmızı rengin aynısına sahip dağınık bir bulutun üzerine inmiştim. Selamlaşırken Cowherd her zamanki gibi beni kucaklamaya çalıştı, ama kendimi geriye attım. Ardından tanrılara yalvaran bir adam gibi avuç içlerini açtı göğe doğru kaldırdı.

Kendi elimi kaldırdım ve o birden bire durdu, güneşten güzelce bronzlaşmış yüzünün rengi birden bire değişti. “Annem ilişkimizi öğrendi,” diyerek yalan söyledim, sözlerimde asla tereddüt etmedim. “Seninle bir daha görüşmemi yasakladı.”

Ellerini yumrukladı. “Hongyun, hayır. Lütfen.” Öküz, sahibinin üzüntüsünü hissetmiş gibi Cowherd’ın yanında durdu.

Kalbim ağrıyordu, ama duraksamadım. “Kendine güzel bir ölümlü kız bul ve yuva kur, kendi evin ve ailen olsun.”

“Eğer senin de aynı şekilde hissettiğini düşünmeseydim, asla seni sevmeyi ya da seninle evlenmeyi hayal etmezdim,” dedi. Sesinde öfkeli bir keskinlik vardı ve çenesini öne doğru itiyordu.

“Üzgünüm,” diye cevapladım. “Ama sana istediğini asla veremem.” İlahi bir abartı olmadan konuştum ve boğazımın zedelendiğini hissettim. Ondan vazgeçmek istemedim. Zarif hareketlerle ayaklarımda kara bulutlar topladım ve sanki bir fırtınaya girmişim gibi havaya yükseldim. “Hoşçakal, Cowherd,” diye fısıldadım, beni duymayacağını bilerek.

Sabah aydınlığına kadar yürüdüm, daha derin olan çivit mavisi, açık maviye doğru yavaşça ve dikkatlice hareket ediyordu. Bir nefeste dünya çoktan altımda kümelenmişti.

Kız kardeşlerim arasında en muhteşem renkleri ustalıkla kullanmakla kalmayıp, aynı zamanda en hızlısıyım. Hafif bir meltem yüzüme çarptı ve cildime karıştı. Elimi yanağıma götürdüm ve ıslandı. Şaşırmıştım. Gözyaşlarımın parmaklarımdan yükselmesini, göğsü doğru filizlenmelerini ve arkalarında gümüş izler bırakmalarını izledim. O kader gününden önce hiç ağlamamıştım Sevgili Okur. Yağmur damlası kadar hassas bir şekilde gözyaşlarım akmaya devam etti. Gümüş, mavi, kırmızı ve altın renklerinde göğsü yükselmeye devam etti ve gözden kayboldu.

“Hongyun!”

Cowherd’ın bağırışı beni şaşırttı. Dünyadan yukarıdaydım, yüksekteydim. Sesini nasıl duyabiliyordum?

Sonra arkama baktım ve kalbim durdu. Hayvan havada süzülüp giderken öküzün güçlü sırtında oturuyordu. Gök gürültüsü bulutum yavaşladı.

Yanıma yaklaşip durdular, hayvan bulunduğu yerde yürümeye çalışıyor, toynakları dans eden bir öküz gibi zarifçe hareket ediyordu. Görünüşü o kadar gülünçtü ki kahkahalara boğuldum “Ne?” dedim. “Nasıl?”

Cowherd, sırtarak, “Öküz büyülü. Benimle konuşuyor ve uçabiliyor,” diye yanıtladı. Öküzün kalın boynunu okşadı.

“Ama tanıştığımız sabah onu konuşturduğumda şok olmuşsun,” dedim.

Cowherd güldü. “Şaşırdım, çünkü o ses öküzün sesine hiç benzemiyordu!”

Öküz böğürdü, sonra “Bu doğru. Kendime ait olmayan bir sesle konuştuğumda ne yapacağımı bilemedim.” Öküzün

sahte sesini ben alçak bir tonda yaparken, hayvanın gerçek tonu tok bir tenördü.

“Neden bana hiç söylemedin?” diye sordum.

Cowherd’ın yüz hatları ciddileşti.

“Çünkü ondaki sihri her zaman bir sır olarak saklamıştım. Sonunda yapacaktım...” Koyu renk gözlerini kıstı. “Sen ağlıyordun.” Uzandı ve yüzümü okşadı; Gözlerimi kapattım, yanağımı avucunun içine dayadım. “Tekrar düşünmeyecek misin?” diye sordu, sesi sertleşmişti.

Gözlerimi açtım ve ikimiz de gözyaşlarımın avucundan yükselip, parıldayan bir iz bırakmalarını izledik. “Sadece mutlu olmanı istiyorum,” diye fısıldadım.

“Hongyun, bu hayatta kendim için ne yapabilirsem yapayım: Kalp, ev veya aile—sensiz bir şey ifade etmeyecekler.” Elimi tuttu ve bileğimin içini öptü. “Birlikte mutlu olabileceğimizi biliyorum.”

Başını okşadım, sonra parmak uçlarımı ensesine doğru yavaşça sürükledim. “Ama annem...”

Bana baktı ve gülümsedi. “İstedliğini yaptıramayacağını hayal bile edemiyorum”

Sonunda, Cowherd haklıydı.

Birlikte mutluyduk. Tanıştığımız göle yakın teraslanmış verimli topraklarla çevirili bir arazi satın aldık. Cowherd, bizim için bir ev inşa etmek için yarım yılını harcadı. İşçiler kiraladı ve tüm projeyi yönetti. Bana evimiz için ne istediğimi sordu ve ben de ona çiçek dikmek için küçük bir bahçeden ve sulamak için derin bir taş havuzdan başka bir şey istemediğimi söyledim. İkisine de sahip oldum.

Çiftlik, bir tanrıçanın cömertliğinin sağlayabileceği kadar gelişti. Ancak doğruyu söylemek gerekirse, Cowherd o kadar çok çalıştı ki, bunu kendi başına da yapabilirdi.

Evimizi birlikte inşa ettikten dört yıl sonra Rose adını verdiğimiz küçük bir kız çocuğu evlat edindik.

Bundan iki yıl sonra da, ailemize Hailan adını verdiğimiz bir erkek bebek evlat edindik.

Her zaman ölümlü ailemle birlikte yaşamadım ama olabildiğince sık ziyaret ettim. Çocuklarımızla kutsandığımız zaman, Cowherd çiftliği yönetmeye yardım etmek için ve Rose ve Hailan ile ilgilenmesi için yardımcıları tuttu.

Aileme gelince, babam, Yeşim İmparatoru, yokluğumu hiç fark etmedi ve dördüncü kız kardeşim beni ele vermeseydi, annem, Kutsal Kraliçe de asla fark etmeyecekti. Ama boyun eğmeyi reddettim ve yolumda devam ettim. Üçüncü ve son tartışmamızdan sonra annem, “İstediğin gibi yap, en küçük kızım. Ayrıca, ölümlü yaşamlar bizim için bir çiçeğin açması kadar kısadır.” İpek kıyafetinin helezon kıvrımlarından kollarını kaldırdı ve kayboldu.

Annem de haklıydı.

Ölümlülerin gözünden nasıl görüldüğünü bilmiyorum, Sevgili Okur ama çocuklarımin şişmanladığını ve gamzeli elleriyle gördükleri ya da aldıkları her şeye sevindirici bir şekilde tepki vermeleri benim için bir günün geçmesi gibi bir histi. İstekli oldukları ve dünya hakkında her şeyi bildiklerine inandıkları on altı ve on sekiz yaşına gelmeleri gözümü açıp kapatıncaya kadar gerçekleşti. Başka bir an uzağa baktım ve kendi evlerini ve ailelerini yapmak için bizden ayrıldılar. Sonra, bir gün, Cowherd’ın saçları beyazlaşmıştı ve yaşına göre güçlü olmasına rağmen, yıllar onun yüzünde derin çizgiler bırakmış ve güzel koyu kahverengi gözlerini de ince bir tabaka kaplamıştı. Seksen altı yıl yaşadı. Ölümlü standartlara göre uzun bir ömür, dolu dolu ve mutlu bir ömür sürdü. Sevdiğiniz biri öldüğü zaman insanların söylediği saçma basmakalıp hangi sözler sarf edilirse işte öyle yaşadı.

İlerleyen yüzyıllarda beni sadece öküz teselli edebildi.

Öküz, Cowherd'ı benim kadar özledi. Sevmesi çok kolaydı, ama kimse beni kaybetmem konusunda uyarmamıştı. Ölümsüz ailem bu konuda hiçbir şey bilmiyordu, çünkü hayatlarımız sonsuzdu.

Cowherd'le geçirdiğim zamandan bu yana iki bin yıl geçti. Hafıza ilginç bir şey. Artık yüzünü hatırlayamıyorum. Hatırladığım şey, anılarımızın parçaları: Gözlerinin güneş ışığında ya da gülümsediğinde kırışması, komik olmamaya çalışıp tanrıçalara uygun bir şey söylediğindeki sınırsız kahkahasının hayaleti, avuç içinde altın yüzüğümü taktığı parmağın altındaki nasırın hissettirdikleri. Onu bütünüyle sevdiğim halde, hatırladıklarımın parçalara ayrılıyorum.

Bu yüzden, gece gökyüzündeki yıldızlar nehri, hatıralarımı anlatırken acı ya da üzüntü içinde, aynı zamanda neşe ve sevgiden ilk ağladığımdan beri, tüm yüzyıllar boyunca döktüğüm gözyaşlarıyla oluşmuştur.

Bu, Sevgili Okur, Cowherd ve benim gerçek hikâyemizdir. Kırmızı pelerinine yemin ederim ki onu önce ben gördüm.

ÇOBAN VE DOKUMACI KIZ

Bir Çin Efsanesi

Bu hikâyenin farklı çeşitlemeleri var, ancak muhtemelen en iyi bilineni ve benim de ilham almak için kullandığım şu: Çoban kendisini sevmeyen acımasız kız kardeşi tarafından kovulan bir yetimdir. Tek mülkiyeti ve arkadaşı, altın kaplı bir öküzdür. Çoban kendi başına büyür ve hayatta kalır, ama bir gün ona hiçbir zaman bir eş bulamayacağı söylenir. Şaşırtıcı bir şekilde öküz konuşur ve ona peri kızlarının sık sık banyo yaptıkları bir göle gitmesini söyler. Çoban, en genç peri kızına ait olan koyu kırmızı pelerini çalarsa, peri kızı onunla evlenmeyi kabul edecektir. Çoban tam olarak bunu yapar ve en genç peri kızı onunla evlenmek zorunda kalır. Bir köye taşınırlar ve iki bebekleri olur ve birlikte mutlu yaşarlar. Herkes güzel peri kızını sever ve onun dokumadaki yeteneklerine hayran kalır.

Ancak yeryüzünde bir yıl göklerde sadece bir gündür ve gökteki üçüncü gün, Kutsal Annesi en küçük kızının kaybolduğunu fark eder. Kızının ölümlü ile evlendiğini öğrendiğinde, çok kızar ve kızını alıp onu göklere dönmeye zorlamak için askerler gönderir. Böylece peri kızı, bir kez daha yaşadığı hayattan koparılmış olur. Çoban eşinin peşinden koşar (farklı versiyonlarda büyümlü öküz biner

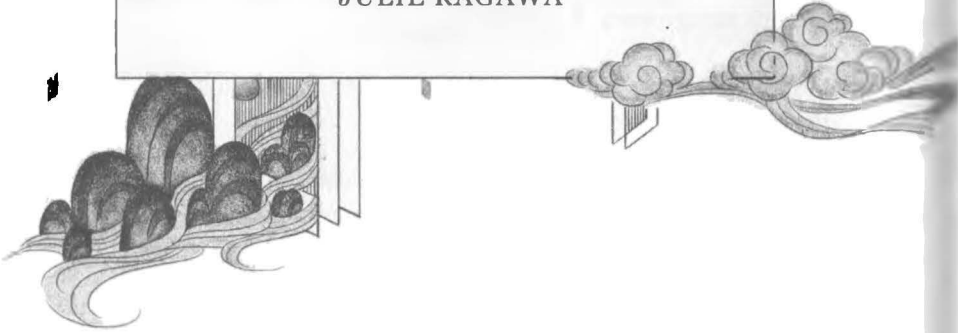
ya da öküz yaşlanıp öldükten sonra öküzün büyülü postunu giyer) ve Kutsal Anne bunu gördüğünde, yıldız nehrin dökülmesine izin verir ve iki sevgiliyi ayırarak Samanyolu'nu yaratır. Efsaneye göre, her yıl yedinci ayın yedinci gününde, Çoban ile Dokumacı Kız bir araya geliyor. Bir saksâğan köprüsü oluşur, böylece sevenler tekrar bir araya gelmek için Samanyolu'nu geçebilirler. Bu hikâyenin karşılaştığım tüm versiyonlarında, öküz bile dokumacı peri kızından daha fazla konuşuyordu. Bu anlatımda ona kendi sesini vermek istedim.

—Cindy Pon

MUM IŞIĞI GÖZLER

JULIE KAGAWA

Takeo, pirinç teraslarının tepesinde durmuş, annesinin ve kız kardeşlerinin ayak bileklerine kadar yükselmiş olan suda güçlkle ilerlemelerini ve yeşil pirinç fidelerini çamurun içine doğru sıralar halinde dikmelerini izliyordu. Gözetleme için oldukça uygun olan bulunduğu noktadan üç tarafı dağlarla ve karaçam ormanlarıyla korunan vadi boyunca tembel bir şekilde süzölen derenin iki tarafına da rastgele dağılmış ve çatıları sazdan yapılmış kulübeleri ile bütün köyü görebiliyordu. Yaz güneşi başına vuruyordu, ağustos böceklerinin ötüşü kulaklarını doldurmuştu ve köyün geri kalanı hayatta kalmak için gerekli olan pirinci ekerken, Takeo bambu çubuğunu hayali düşmanlara salladı ve bir samuray olduğunu hayal etti.

Uzak bir havlama oyununu kesintiye uğrattı. Duraksayan oğlan döndü, çeltik tarlalarının kıyılarına turuncu bir iz bırakıp ormanın kenarındaki ambara doğru ilerleyen tepeden aşağıya baktı.

Cılız, kirli ve kıvrık kuyruklu iki köy köpeği hemen arkasından onu takip etti. Kırmızı-beyaz yaratık depoya ulaştı ve avlarının kaybolduğu noktada havlayan ve çılgınca kazan köpekleri güç bela geçerek toprakla zemin arasındaki dar boşluğa sıkıştı.

Takeo tepeden aşağıya sıçradı, iki çeltik tarlası arasındaki dar basamaktan geçti ve depoya doğru belli bir tempoda ilerledi. O iki eliyle kılıç gibi tuttuğu bambu sopasıyla yaklaştığında köpekler hala aynı noktada uğraşmaktaydılar.

Hırıltıların ve tırmalayan pençelerin üzerine “Hey!” diye bağırdı, “Durdurun şunu!”

Küçük köpek kulaklarını indirdi ve hiç tereddüt etmeden kaçtı. Daha büyük olan, ağızlıklı, kahverengi-beyaz köpek, başını indirdi ve keskin sarı dişlerini göstererek hırladı. Takeo olduğu yerde kaldı. Yaratığın kızgın bakışlarıyla karşılaşınca öne doğru adımını attı ve bambu kılıcını başının üzerine kaldırdı. Köpeğin hırlaması daha da arttı. Cılız vücudu ya saldırmak ya da kaçmak için gerginleşti. Takeo derin bir nefes aldı ve silahının kabzasını sıkı.

“Burdan defol!” diye bağırdı ve ileri doğru hareket etti, bir şeyin başını vücudundan ayırıyormuş gibi sopasını aşağı doğru sürükledi. Köpek geriye doğru sıçradı ve meydan okuyan son bir hırıltı ile döndü ve kaçtı, ambarın duvarının etrafından dolaştı ve gözden kayboldu.

Zafer kazanan Takeo sopasını indirdi, sonra köpeklerin pençelediği deliğe doğru yürüdü. Dizlerinin üstüne çökerek başını kirli yere koydu ve içine baktı.

Ambarın altındaki gölgelerde, iki altın göz ona bakıyordu. Takeo, sivri uçlu ağızlığı ve korku içinde kıvrılmış beyaz uçlu kuyruğu ile bir tilkinin cılız turuncu vücudunu seçebildi.

Tilki onu görünce, titredi ve kendisini mümkün olduğu kadar küçük hale getirerek tekrar deliğe itti.

Takeo gülümsedi. “Merhaba,” dedi yumuşak bir sesle ve sesi duyan tilkinin uzun siyah kulakları aniden kıpırdadı. “Benden korkmana gerek yok. Kimseye söylemeyeceğim.” Yetişkinlerin onu görmeyeceğinden ve ne yaptığını merak etmeyeceklerinden emin olmak için omzunun üzerinden etrafına baktı. Tilkiyi bulurlarsa, onu öldürürlerdi. Takeo hikâyeleri biliyordu. Kitsune denen ormanın vahşi tilkilerinin neler yapabileceğini biliyordu. Kitsune, vücut kontrolünü ele geçirmek için birinin tırnaklarının altına kayarak zayıf kişiye sahip olabilirdi. Orada olmayan şeyleri görmeyi sağlayabilirdi. Bazen tilki yeterince güçlüyse, şekil değiştirip insan olabilir ve güzel bir ölümlü gibi görünerek doğru yoldan sapmaya yol açabilirdi.

Fakat ambarın altında korkudan pisliğin içinde sinmiş yaratık kötü, art niyetli veya gizlice işbirliği yapıyormuş gibi görünmüyordu. Sadece korkmuş görünüyordu. “Sorun değil,” diye mırıldandı çocuk. “Ben bebekken bir köpek beni ısırды, bu yüzden ben de onlardan hoşlanmıyorum.”

Tilki kafasını eğdi, sanki anlamaya çalışıyormuş gibi kehribar bakışından esrarengiz bir anlayış parlıyordu. Takeo gülümsedi ve dizlerinin üzerinde sürüyerek dışarı çıktı “Ortaya çıkmaya gerek yok” dedi delikten. “Köpeklerin bir daha koklamaya gelmeyeceğinden emin olacağım. Güvenli olduğunda gidebilirsin. Ama şimdi gitmek istersen seni durdurmayacağım.”

Güvenli bir mesafeden ambarı izledi. Birkaç kalp atışından başka hiçbir şey olmadı. Ardından, dar bir ağızlık açıklıktan dışarıya temkinli bir şekilde gizlice baktı. Tilki ona bakıp donakaldığında, Takeo hareketsiz kaldı ve mümkün olduğu kadar zararsız olmaya çalıştı.

Kitsune ve çocuğun bakışları bir anlığına bir araya geldi. Sonra, turuncu ve beyaz bir çizgi gibi tilki delikten dışarı fırladı ve hızla tarlayı geçerek ormana doğru ilerledi.

Ormanın kenarında, bir kez geriye bakmak için durdu. Bakışları buluştuğunda, Takeo, altın Kitsune'nin altın gözlerinin parıltısını gördü. Hafif bir gülümsemeye kollarını yanlarına indirdi ve bir samurayın bir misafirine veda ederken yaptığı gibi eğildi.

Tilki gözlerini kırptırdı, yine o gerçeküstü zeki tarzda kafasını kaldırdı. Daha sonra kuyruğunu aniden kıpırdatarak ağaçların arasına yöneldi ve oradan kolayca kayıp geçti, hiç orada bulunmamış gibi ortadan kayboldu.

Takeo tilkiyi bir daha asla görmedi. Ama bazen, sıcak akşamlarda dışarıdayken, izlendiğini hayal edebiliyordu.

Mevsimler geçti. Yaz, kışa hazırlanan ve sonunda ilkbahara yol gösteren sonbahara döndü. Dikim, hasat ve ölüm döngüsü, yüzlerce yıldır olduğu gibi devam etti. Takeo geniş omuzlu ve uzun boylu genç bir adama dönüştü, tarlada yıllardır süren çalışmalardan dolayı elleri nasırlandı. Bir samuray olma çocukluk düşlerinin yerini günlük tarım mücadeleleri aldı: tarlalara bakmak, fideleri beslemek ve en önemlisi her sonbaharda olduğu gibi Daimyo⁴⁷'nin adamları pirinç vergisi için geldikten sonra köyün yaşamak için yeterli yiyeceğe sahip olmasını sağlamak. Köy muhtarının tek oğlu olarak, köyün korunmasının ve ihtiyaçlarının giderilmesinin sorumluluğunun yakında kendisine düşeceğini biliyordu.

Takeo'nun on yedinci yılının sonbaharı acımasızdı.

Kuraklık vadiyi sardı, mevsimsel yağışlar inatla gelmeyi reddetti. Tarlalardaki pirinç kurudu, parlak yeşil filizler uğursuz bir sarıya döndü. Köylüler, yalnızca sezon sonunda

47 Japonya'nın büyük feodal efendilerinden biri

pirinç vergisini ödeyemeyecekleri için değil, ertesi kış açlıktan ölebilecekleri için de endişeliydiler.

Çaresizlik içinde Takeo, dağın zirvesindeki pirinç tanrısı Inari'nin tapınağına adakta bulunması ve köyünü kurtarmak için büyük ulu kamiye yalvarması gerektiğine karar verdi. Değerli bir şeyi yoktu, bu yüzden üç gece boyunca, adakta bulunmak için değerli kaynakları korumak adına hiç pirinç tüketmedi. Yiyeceksiz üçüncü gününün sabahında küçük kız kardeşi Hitomi'den bir paket çiğ pirinç kabul etti ve ormana girdi.

Dağın tepesine tırmanış, sarp ve bağışlamazdı. Takeo, Inari'nin kitsune habercilerinin yosunlu heykelleri ile çevrili basamakların üstündeki küçük ahşap tapınağa ulaştığında titriyordu. Girişin karşısındaki teşbihin altına küçük pirinç çantasını yerleştirdi. Dizlerinin üstüne çöktü ve dua ederek yüzünü yere bastırdı.

Taştan yapılmış tilkilerin gözlerini sırtında hissederek “Ulu Inari,” diye mırıldandı, “Lütfen bu davetsiz gelişimi affet. Benimadım Takeo ve ben hiçbir şeyim. Düşüncelerinizi veya şefkatinizi haketmeyen mütevazı bir çiftçiyim. Ama bu çağırımı duymam için yalvarıyorum: köyüm açlıkla karşı karşıya. Kuraklıktan dolayı, Daimyo'nun adamları almaya geldiklerinde onlara verbileceğimiz yeterli pirincimiz olmayacak. Babam, muhtar, vergiyi ödeyemezsek sert bir biçimde cezalandırılacak. Eğer bu değersiz adamın yakarışlarını duyuyorsan lütfen bize acı. Eğer istediğin buysa köyüm için kendi canımı vermeye hazırım.”

Etrafındaki orman sessizdi. Kitsune heykelleri, ona hareketsiz ve cansız bir şekilde boş boş, taş gözlerle bakmaktadır. Fakat Takeo, yüzünü hala soğuk basamağa bastırırken aniden izleniyormuş gibi hissetti. Çocukken yalnız olmadığını hissedebildiği zamanlardan farklı değildi. Bir an için, Inari'nin isteğini duyduğundan ve

kendisine teklif ettiđi gibi hayatını almak için geldiđinden emindi. Eđer gereken buysa, diye dűşündű. Eđer köyümü kurtaracaksa, hayatımı onlar için deđiř tokuř etmeye hazırım.

Fakat birkaç kalp atıřı geçti ve hiçbir řey olmadı. Hiçbir kami, hayatını talep eden bir ıřık ve gűk gűrűltűsű aleviyle tapınaktan dıřarı çıkmadı. İzlenme hissi kayboldu, Takeo'yu basamaklarda diz çökerken yalnız bařına kaldı.

Titreyerek, doğruldu, başını kaldırırken yerin altında sallandığını hissetti. Neredeyse hiçbir řey yemeden geçirilen üç gün, dađa yapılan uzun yürüyűřlerle birleşince sonunda çanlar ağır ağır çalmaya başlamıştı. Kendini dik bir şekilde durmak için zorlayan Takeo tapınaktan sendeleyerek çıkmaya çalıştı ama merdivenlerden aşağı doğru yürürken bař dönmesi geçirdi ve hatırladığı son řey düřtűğűydű.

Uyandığında, sol tarafındaki kora dönen kömürlerle titreyen bir mangaldan gelen yumuşak turuncu parlıtı haricinde, her řey karanlıktı. Sıcaktı, yumuşak bir řeye yaslanmış uzanıyordu ve üzerinde hafifçe yaprak kokan bir örtű vardı. Başını çevirdiğinde, yatağının yanında diz çökmű genç bir kadının bakışlarıyla karşılaştı ve derin bir nefes aldı.

Kız ona göz kırptı. Takeo, ilk şokundan sonra, güzel, parlak siyah gözleri ve mürekkep şelalesi gibi sırtından aşağıya kayan düz siyah saçları olduğunu fark etti.

Elbisesi oldukça iyiydi: koyu kırmızı gűműř ipliklerle desenlenmiřti, minik yapraklar kumařın üzerinde řakacı bir řekilde uçuřuyordu. Belki de aynı yařtaydılar, ancak benzerlikleri bu kadardı. Öz güvenli, zarif ve hoř görünüyordu ve Takeo birdenbire kirli görüntűsűnű, basit çiftçi kıyafetini ve çalıřmaktan nasır tutmuř ellerini fark etti.

“Affet beni.” Sesi, rüzgârın dallardaki sesi gibi yumuşaktı. “Seni şaşırtmak istemedim. Yarım dakika boyunca başını eğdi ve Takeo’nun uyku mahmurluğunun geçmesini bekledi. Gözleri karanlıkta altın gibi parlıyordu. “Nasıl hissediyorsun?”

“BEN...” Takeo alnına avucunu bastırarak neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. “Neredeyim?” diye mırıldandı.

“Ailemin evindesin.” Kız yaklaştı, nadir rastlanan böceğe bakar gibi ona bakıyordu. “Seni Inari tapınağının basamaklarında yatarken bulduk ve buraya getirdik. İyi misin? Hasta mısın?”

Takeo odanın biraz dönmesinden irkildi ve dikkatlice oturdu. “Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler hanımefendi.” Yüzüne bakmaktan kaçındı, bakışlarını altındaki battaniyeye yöneltti. Bu kızı daha önce hiç görmemişti ve tapınağa yakın dağlarda yaşayan bir aile ile ilgili bilgisi yoktu. Ancak görünüşe göre önemli bir evin kızı olduğu belliydi. Belki bir samuray ailesi veya soylu bir aile olabilirdi. Böyle bir güzelliğe bakmaya uygun değildi.

Kapı paneli açıldı ve bir kadın odaya girdi. Kızı gibi, o da öz güvenli ve zarıftı, yumuşak siyah saçlarını başının tepesinde toplamıştı, fildişi çubuklarla tutturmuştu.

Çam ormanlarının yeşili rengindeki kıyafetinin kollarında kan kırmızısı renginde meyveler vardı

“Ah, uyanıksın.” Serin bir dağ baharına benzeyen sesi üzerinde dalgalanınca Takeo titredi. “Evimize hoş geldin yabancı. Ben Miyazawa Atsuko ve bu da kızım Yuki. ” Meraklı ve parlak gözlerle Takeo’yu izleyen kızına zarıfçe el salladı. “Lütfen rahat ol. Burada dilediğin kadar kalabilirsin. ”

“BEN...” Takeo bu sözlere karşılık ne söyleyeceğini bilemedi. Bu kadar önemli bir evde misafir olarak bulunmaya hakkı olmadığını düşündü. “Nezakatiniz için teşekkür ederim,” diyebildi sonunda. “Ama, sizi rahatsız etmek istemem,” diye ekledi. Güzel evinizi varlığımla kirletmek istemem. Neden benim gibi biriyle kendilerini sıkıntıya soksunlar ki diye düşündü.

“Sorun değil,” dedi kadın sakince ve başını kıza doğru eğdi. “Yuki seni buraya getirmekte ısrar etti. Evimiz büyük, ama fazla ziyaretçimiz olmaz.” Bir adım geri çekildi ve mangaldan gelen turuncu ışık gözlerine çarptı. “Akşam yemeği ana salonda verilecek. Bunu bize katılman için bir davet olarak kabul et. Yuki sana yolu gösterebilir.”

Birkaç adım daha geri çekti ve paneli kapattı ve Takeo’yu tekrar kızla başbaşa bıraktı.

Takeo, örümcek ağıları beynine yerleşmiş gibi hissederek bir anlığına gözlerini kapattı. Rahatsızlık duygusundan kaynaklanan yavaş ve belli belirsiz düşüncelere kapıldı: bir şeylerin doğru gitmediği, önemli bir şeyin eksik olduğu hissi. Fakat gözlerini açıp Yuki’nin sevimli gülüşüyle karşılaştığında, düşündüğü her şey kaybolup gitti. Takeo, onun bu gülümsemesiyle ayları büyüleyebileceğini düşündü. Eğer bir ayı olsaydı, başını kucağına yaslar ve avcılar onun için gelene kadar hareket etmezdi.

Aniden, ona uzun uzun baktığını fark etti, böyle şeyler düşündüğü için kızarak bakışlarını kaçırdı. “Burada bulunmam gerçekten doğru mu?” diye sordu. “Aileni rahatsız etmek istemiyorum gerçekten.”

Kolundaki yumuşak dokunuşu neredeyse kalbini durduracaktı. Bir an, bileğinin üzerindeki hassas beyaz parmaklara baktı, orada olduklarına inanmıyordu, onun gibi güzel birinin kendisine dokunmak için tenezzül

edeceğine inanamıyordu. “Tabii ki, Takeo-san,” dedi Yuki. Sıcaklık kolundan yayılarak karnına yerleşti. “Burada her zaman başımızın üstünde yerin var. Bundan asla şüphe etme. Hadi kalk, şimdi.” Zarafetle ayağa kalktı ve ona sırtıttı. “Kaba ve dayanılmaz kardeşlerim bizsiz başlamadan önce akşam yemeğine gidelim.”

Takeo ayağa kalktı ve kızı takip etti. Odasının ilerisindeki uzun, loş ışıklı salonlarda ilerlerken onun adını hiç söylemediğinin farkına vardı.

Miyazawa'nın evi gerçekten çok güzeldi: Çeşitli güzel sahneler gösteren boyalı sürgü paneller ile çevrili karanlık, cilalı ahşap geçitler—ay ışığında bambu bahçeleri, su üzerinde mücevherli yusufçukları bulunan ufak göletler, güneşten beneklenmiş dev akça ağaçları. Yuki onu iki somurtkan heykelin koruduğu masif cilalı ahşap salona götürken Takeo haykırmamak için kendini zor tuttu. Üzerlerindeki yüksek tavan binlerce minik kâğıt fenerle binlerce ışıkla aydınlanmıştı, o kadar çoktu ki gece göğüne benziyordu.

Odanın ortasındaki minderlerle çevrili lake masada üç soylu oturuyordu. Leydi Miyazawa elleri kucağında masanın başında dingin bir görüntü sergileyerek oturuyordu.

Yuki ve Takeo'nun yaşlarında iki genç adam, onun iki tarafındaki köşelerde oturuyordu. Takeo ve Yuki içeri girerken baktılar ve keskin bakışlarını kısarak dikkatlice değerlendirdiler.

Yuki minderin üstüne diz çöktüğü sırada “Bu o, Yuki-chan mı?” dedi bir tanesi. Takeo, ne yapacağından ve nereye oturacağından emin olmadan kızın arkasında duraksadı. Diğer genç asil, kötü bir gülümseme başlamadan önce onu yukarıdan aşağıya süzdü. “Diğerlerine benziyor. Sadece

başka bir beceriksiz, cahil ve leş gibi kokan bir köylü. Onu bu kadar özel kılan ne?”

“Aki-kun.” Yuki, kardeşine kaşlarını çatı. “Bununla ilgili konuştuk. Nazik olun.” Takeo’ya dönerek gülümsedi ve yanındaki yastığa işaret etti. “Lütfen Takeo-san, kardeşimi affet,” dedi. “Daha önce de belirttiğim gibi, kaba ve terbiyesizler, medeni toplum için uygun değiller. Söyledikleri herhangi bir şeyi görmezden gelmekten çekinme. Lütfen”—mindere tekrar hafifçe vurdu— “Lütfen otur. ”

Şaşkınlık içindeki Takeo masanın etrafında artıkları koklayan başıboş bir köpek gibi hissederek oturdu. Ama sonra Yuki onu midesini altını üstüne getirecek şekilde gülümsetti ve her şey unutuldu.

Yemek mükemmeldi, ancak akşamın ilerleyen vakitlerinde, Takeo tam olarak ne yediğini hatırlamak için çok zorlanacaktı. Hizmetçiler masaya dumanı üstünde, çeşit çeşit yemekleri getirdiler ve sessizce ortadan kayboldular. Yuki’nin erkek kardeşleri, Lady Miyazawa’nın keskin bir ifadesi onları durdurana kadar, tam bir ağız dalaşının eşiğinde birbirlerinden yiyecekleri kaparak neredeyse kavgaya ediyor gibiydiler. Takeo daha fazla dikkatini vermiş olsaydı, bunun garip olduğunu düşünebilirdi, ama akıllı yiyeceklerde ya da Yuki’nin erkek kardeşlerinde değildi hatta onu masanın karşısında izleyen Lady Miyazawa’nın karanlık bakışlarında bile değildi.

O sadece Yuki’yi düşünüyordu. Güzeldi, zarifti ve kendisini ve köydeki yaşamını fazlaca merak ediyordu.

Tabaktaki son balık için tartıştıkları belli olan kardeşlerine hızlı bir şekilde tiksinişmiş bir ifadeyle baktıktan sonra “Peki ya aile?” diye sordu Yuki. “Hiç kardeşin var mı Takeo-san?”

Başıyla onayladı Takeo ve “İki ablam var,” diye yanıtladı. “İkisi de evli. Benim hiç erkek kardeşim yok, ama küçük bir kız kardeşim var, adı Hitomi. Beş yaşına basacak...”

Hitomi. Anılar, gerçeküstünü parçalayarak, anın rüya gibi belirsizliğinde sel gibi aktı. O sabahı, küçük kız kardeşini ve onun tapınağa götürmesi için değerli pirinç torbasını ağırbaşlılıkla kendisine teslim edişini hatırladı. Yok olmak üzere olan tarlalara bakarken babasının yüzünde oluşan kasvetli görünüşü hatırladı. Daimyo’nun adamları yakında gelecek. Belki de çoktan gelmişlerdir. Köyüm hala tehlikede.

“Özür dilerim.” Takeo hızla kalktı ve dört asilin ona bakmasına neden oldu. “Lütfen kabalığımı affedin,” dedi eğilerek. Bayan Miyazawa’nın bakışları ona sabitlenmişti. “Nezaketiniz çok etkileyiciydi, ama eve gitmeliyim, köye geri dönmeliyim. Ailemin bana ihtiyacı var.”

“Hayır,” dedi Yuki, ayağa kalktı. Koyu gözleri dehşet içinde faltaşı gibi açılmıştı. “Takeo-san, gitme. Biraz daha kal burada.”

Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda saplanan acıya rağmen “Üzgünüm, Yuki-san,” diye yineledi Takeo. “Keşke kalabilseydim, gerçekten yapardım. Fakat bu yıl köyüm için kötü geçti. Kuraklıktan dolayı Daimyo’nun adamları geldiğinde pirinç vergisini ödeyemeyeceğiz. Eğer pirinci üretemezsek, babam muhtar olduğu için ailemle birlikte o da cezalandırılacak. Dönmeliyim. Vergi toplayıcısı her an gelebilir.”

Yuki sert görünüyordu. Bayan Miyazawa’ya umutsuz bir bakış attı, ama evin hanımı başını salladı ve Takeo’ya elini kaldırdı. “Anlıyoruz, Takeo-san. Tabii ki aile önce gelmeli. İyi yolculuklar.”

Yuki başını salladı. “Fakat—”

“Kızım.” Hanımın koyu renk gözleri kızın üzerinde sabitlendi. “Kalmak istemiyorsa onu burada tutamayız.” Yuki karşı çıkmaya başlayacaktı ki Bayan Miyazawa sesini yükseltti. “Onun hasretlik çekmesine ve köyü için endişelenmesine izin verip sonunda da bize gönül mü koyacaksın?”

Yuki aniden kendini bıraktı ve yenilgiye uğramış bir şekilde bakışlarını düşürdü. Başını eğerken omuzları titriyordu, siyah saçları yüzünü gizliyordu.

“Burada olman bizim için bir onurdu, Takeo-san,” diyerek konuşmasına devam eden Lady Miyazawa kızını görmezden geldi. “Eve dönüş yolunda sana güvenli seyahatler dilerim. Yuki sana yolu gösterecek.”

Takeo, Yuki’yi loş koridorlarda sessizce takip etti. Sadece bir çift muhteşem kırmızı kapıyı geriye doğru itip bambuyla çevrili bir avluya adım attığında ona baktı. Ayın gökteki konumuna göre geç bir vakitti. Kız onu kapılarına doğru yönlendirdiği sırada ağustos böcekleri ötüyordu ve ateş böcekleri başına dokunup geçiyordu. Yanında taştan bir fener bulunan gölette şişman kırmızı-beyaz balıklar suların altında tembel tembel dönüyorlardı.

Kapıya vardıklarında Yuki tereddüt etti. Ay ışığı ona yansıdığına güzel ve öbür dünyaya ait yurei-hayaleti gibi ışıldamasını sağladı. “Takeo-san...,” diye başladı ve durdu. Bir anlığına orada durdu, sanki kendiyle mücadele ediyormuş gibi ellerine baktı. Sonunda derin bir nefes aldı ve tekrar baktı, gözleri gecenin karanlık aynaları gibi parıltıyordu.

“Bir köy köpeğinden bir tilkiyi kurtardığın günü hatırlıyor musun?”

Soru o kadar beklenmedik bir şeydi ki, Takeo ilk başta sadece gözünü kırpabildi. “Ben—sanırım evet, Yuki-san,” diye kekeledi. Uzun zaman önceydi, genç ve kaygısız

olduğu, omuzlarında köyün ve ailesinin ağırlığını çok fazla taşımadığı zamanlardı. Hala bir samuray olabileceğini iddia edebildiği zamanlardı.

Ve sonra, sorunun asıl manası onu sert bir şekilde sarstı ve omurgasından gelen soğuk bir ürperti boynuna doğru ilerleyerek tüylerini diken diken etti. O günden ya da o günkü davranışından hiç kimseye bahsetmemişti. Bir tilkiyi korkunç bir ölümden kurtardığını bilen kendisiydi, köpeklerdi ve bir de tilkiydi.

Donup kaldı. Sonra Yuki'ye baktı ve onu ilk kez gördü. Aniden hikâyeleri hatırladı. Kitsune ve yapabileceklerini: Şeklini değiştir. İnsan olarak görün. Yanılsamaları, gerçeklikle mükemmel bir şekilde karışınca kadar ve onları birbirinden ayırt etmek imkânsız oluncaya kadar ör. Yuki'nin bakışlarıyla karşılaştı, gözleri mum ışığında ince bir altın gibi parlıyordu, gür kuyruğunun ucu kıyafetinin arkasından görünüyordu.

“Korkma,” dedi Yuki sessizce, Takeo şok geçirip donmuş halde orada dururken. “Sana asla zarar vermem, Takeo-san. Beni o gün kurtardıktan sonra, nezaketini ödemek istedim, teşekkür etmek istedim, ama asla uygun zamanı bulamadım. Çok yaklaşırsam, halkınız beni kovalar veya öldürürdü. Böylece bekledim ve seni uzaktan izledim. Senin bir çocuktan şimdi olduğun adama büyümeni izledim...” Durdu ve Takeo yanaklarında hafif bir pembe parıltı gördüğünü düşündü. “Sana olan hislerim de arttı.”

“Yuki-san.” Takeo nefes aldı, bir uçurumun kenarında dengelenmiş gibi hissetti; geri adım atıp güvende kalmayı ya da cesur bir adım atmayı seçebilirdi. O kız bir tilkiydi, beyni ona söyledi. Bir Kitsune'ydi. İnsan değildi. Ancak yüzüne baktığında türüne atfedilen hilekarlık, yalancılık ya da kurnazlık izi görmedi. Gördüğü şey, o kadar saf ve özgün bir duyguydu ki bu onun nefesinin kesilmesine neden oldu ve kalbi neredeyse durdu.

“Geri dönmek gerektiğini biliyorum,” dedi Yuki usulca. “Ailene ne kadar önem verdiğini biliyorum. Fakat... Sana yardım edebilirim Takeo. Eğer izin verirsen köyünü kurtarabilirim.”

Bir Kitsune'den yardım almak bir aptalın işiydi. Bunu biliyordu. Ama ailesi... “Nasıl?” diye fısıldadı.

“Vergi toplayıcıları için pirince ihtiyacınız var, değil mi?” Kız başını yana eğdi, pürüzsüz alnı kırıştı. “Onları görüyorum, at sırtındaki erkekler her mevsim geliyor ve ayrılırken yanlarında pirinç sepetleri alıyorlar. Onların bunu yapmalarına izin vermeniz mi gerekiyor?”

“Evet,” dedi Takeo. “Toprak bizim değil. Biz toprağı yönetici tanrımız Daimyo için sürüyoruz. Vergiyi ödemezsek, bütün köy cezalandırılacak.”

Yuki, sanki böyle bir kavram ona tamamen yabancıymış gibi yavaşça göz kırptı ama “Ne kadarına ihtiyacınız var?” diye sordu.

“Ne, ne kadar pirince mi ihtiyacımız var?” Takeo kekeleydi ve Yuki ciddi bir şekilde başını salladı. “En azından beş yüz koku⁴⁸, eğer istisnai bir hasat geçirirsek daha fazlasına ihtiyacımız var.” Yuki biraz şaşkın görünüyordu, bu yüzden hemen açıklama yaptı. “Mahsullerimizin yüzde altmışı her yıl Daimyo'ya gidiyor, ancak asgari kotayı karşılamak için en azından beş yüz koku üretmek zorundayız. Ancak, bu yıl neredeyse iki yüz koku açığımız var ve bu demek oluyor ki eğer onlara her şeyi verirsek bizi kıştan çıkaracak hiçbir şeyimiz kalmayacak” dedi.

Kız bir anlığına bunu düşündü. Sonunda başını kaldırdı, gözlerinde koyu, kararlı bir bakış vardı. “İhtiyacın olanı sana verebilirim,” dedi.

48 Koku (石/石高) geleneksel Japon hacim ölçü birimi. 1 koku yaklaşık 278.3 litredir

Takeo'nun kalbi hızla çarptı. "Sen — yapabilir misin? Nasıl? "

"Ben Kitsuneyim, Takeo-san." Yuki'nin dudakları biraz tuhaflaştı.

"Kendimize özgü yollarımız var. Ailem ve ben hiçbir yerin ortasında hiçbir şeyden bir mülk yaptık. İki yüz koku pirinci üretmek zor olmasa gerek.

Takeo düşünceli bir şekilde ayaklarına kapandığında "Ama," diye ekledi, "Yardıımı istersen, sormam gereken bir şart var."

"Ne istersen," dedi Takeo. "Fazla bir şeyim yok, ancak köyümü kurtarabilirsen, verme gücümün olduğu her şey senindir. İstedğin nedir, Yuki-san? "

"Bir söz." Kitsune ona baktı ve Takeo bir an için bakışlarında altın gözlü ve zeki bir tilkinin gölgesini gördü. "Pirinç teslim edildikten ve Daimyo'nun adamları gittikten sonra, geri dönmeli ve bir yıl bizimle birlikte yaşamalısın. Bir Kitsune müdahalesinin bedeli budur. Bana geri döneceğine, beni tekrar göreceğine dair söz vermeni istiyorum."

Takeo'nun midesi tutuldu. Tilkilerle yaşamak mı? Bir yıllığına? Çektiği sıkıntının bir kısmı yüzünden anlaşılmış olmalı, çünkü Yuki'nin gözleri karardı ve ona ciddiyetle baktı. "Gerçekten bu kadar kötü olacağını düşünüyor musun Takeo-san?" diye sordu sessizce. "Burada onurlu bir misafir olacaksın. Senden hiçbir şey beklenmeyeceğine söz veriyorum. Ölümlü bir yaşamın zahmetini ve sıkıntılarını geride bırakabilirsin." Bakışlarını zemine yönelttiğinde sesi yumuşadı. "Ve belki de zamanla beni bir tilkiden daha fazlası olarak görmeye başlayacaksın."

"Ben zaten öyle görüyorum seni," diye fısıldadı Takeo, kendisini de Yuki'yi de şaşırttı. Başını kaldırdı, gözleri

umutla parlıyordu ve Takeo zorlukla yutkundu. “Yukisan, çoğu beni değersiz bir çiftçi olarak görürken sen bana nezaket gösterdin. Beni evine aldın ve bana köylü olarak değil misafir olarak davrandın. Duygularına tam olarak karşılık verebileceğime söz veremem, ama bunun için çabalayacağıma söz verebilirim. Pirinç teslim edildikten ve köyüm güvende olduktan sonra geri döneceğim. Söz veriyorum.”

O zaman Yuki gülümsedi ve bu gölgeleri ormandan kovmak gibiydi. “Bir gece daha,” diye fısıldadı ve elini uzattı. “Bir gece daha benimle kal. Köyüne yarın dön ve uyandığında piriç hazır olacak.”

Etraflarındaki bambu sallanıyor gibiydi, ateş böcekleri bulanıklaştı ve puslu ışık topları haline geldi. Takeo başını salladı, öne çıktı ve elini tuttu.

Gece, bir güve kanadının kırılğan ritmi gibi hatıraların çırpınmasıyla geçti. Mangalın kor alevi. Çıplak tende kayan ipeğin hissi. Sıcaklığın ve karanlığın kozasına sarılış, dudaklarında sakenin⁴⁹ ve terin tadı ve midesinin çukurunda bir ateşin parıltısı. Bir kızın gözlerinin içine bakıp, bunun asla uyanmayacağı bir hayal gücü veya bir düş olmasını ve gecenin sonsuza dek sürmesini dileyiş.

Uyandığında üşümüştü ve sade bir ahşap zeminde titriyordu, üzerinde köhne bir battaniye örtülüydü. Şaşkın bir halde, küçük bir ahşap kulübenin terk edilmiş iskeletine bakarak başını kaldırdı. Çürüyen kirişler ve kereste, sağlam bir şekilde duvarlara yaslanmıştı ve yabancı otlar, yavaş yavaş tahtaları tüketerek parkeleri sarmıştı.

Takeo, köşelerde ya da yaprakların ve döküntülerin arasına dağılmış birçok küçük hayvanın kemiklerini ve her şeye yapışmış kırmızımsı kürk tutamları gördü.

49 Bir Japon içkisi

Şaşkınlık içinde harabeden çıktı ve ormanda kıvrılarak ilerleyen bir av izi buldu. Ağaçlardan yolunu şaşırdı, sok içinde gözlerini kapatıp açtı. Tapınağa götüren yola geri dönmüştü. Kenarda bir at ve vagon onu bekliyordu. Arabanın arkasında sazlık sepetleri yüklüydü. İçeri doğru hızla göz atınca sepetlerin pırıl pırıl beyaz tahıllarla dolup taştıklarını gördü. Takeo kalbinin genişlediğini hissetti, karnındaki gerilim birden serbest kaldı.

Gözlerini kapatarak düşündü Yuki-san teşekkürler. Yakında tekrar görüşeceğiz, söz veriyorum.

Ancak öğleden sonra geç saatlerde köye geldiğinde bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. At sırtında bir grup samuray, kulübelerinin önünde kümelenmişti ve kimonolarında Daimyo'nun amblemini taşıyorlardı. Köylüler sessizce, Takeo'nun baş vergi tahsildarı olduğunu anladığı adamın yanında sessizce duruyorlardı. Babası adamın önünde yüzünü yere bastırarak diz çökmüştü ve kambur şeklindeydi. Buzlu bir mızrak Takeo'nun yanından geçince atı daha hızlı hareket etmesi için zorladı.

Vergi toplayıcısı "Utanç verici!" diye bağılıyordu. Rüzgâr yüksek, keskin sesini taşıyordu. Bir elinde bambu çubuğu vardı ve onu çok yaklaşan herkesi vuracakmış gibi sallıyordu. "Tembel, disiplinsiz ve işe yaramaz köylüler! Bu acınası ödülü en zarif tanrınıza sunmaya nasıl cüret edersiniz! Bu hakaret cezasız kalmayacak," dedi.

"Bekle!" dedi Takeo. Arabadan aceleyle dışarı attı kendini ve babasına yanına doğru koştu.

"Lütfen beni affet," dedi, alnına baskı yapan soğuk kiri hissediyordu. "Geri kalan pirinç bende. Hepsi burada."

"Bu ne, bir aldatmaca mı?" Baş vergi tahsildarı ona şüpheyle baktı, sonra bakışlarını vagona çevirdi. "Sizi değersiz köylüler ne işler çeviriyorsunuz? Sepeti ara," diye emretti ve bekleyen samuraylardan biri derhal vagona

doğru yürüdü, sepet kapaklarını kopardı. Takeo'nun kalbi hızla atıyordu, samuray homurdanıp geri adım atıncaya kadar bekledi.

Savaşçı "Hepsi burada, efendim," diye onayladı.

"Anladım." Vergi tahsildarının sesi memnun kalmaktan çok uzaktı, çok çirkindi. Takeo'ya doğru adım attı, hoş *hakama* pantolonu kirden hışırdıyordu. "Burada neler olduğunu biliyorum," diye devam etti sert bir şekilde. "Bunu daha önce gördüm. Siz çiftçilerin başka bir tarlası var, değil mi? Yan tarafta pirinç yetiştirdiğiniz gizli bir tarla. Efendinizin adil payını inkar eden değersiz, nankör hırsızlarsınız."

Takeo'nun kanı dondu. Hayır diyerek karşı çıktı, kendini kaybetmişti. Vergi toplayıcısına bakarak "Bu doğru değil!" dedi.

"Gerçekten mi?" adam eğildi, soğuk siyah gözleriyle ona baktı. "Öyleyse bu pirinci nereden aldın, köylü? Belli ki bu tarlalardan getirmedin."

"Ben — bana verildi," dedi Takeo, başka ne söyleyeceğini bilemeyerek durdu. "Ormanda. İnari'den bir hediye."

Başına aldığı darbeye gelen bir çınlama sesi duydu ve yere pisliğin içine serildi kaldı. Vergi toplayıcısı "Yalancı!" diye bağırды ve bambu çubuğuyla ona tekrar vurdu. "Nankör sefil. Siz köylüler bize yalan söylediniz, mahsulün bir kısmını kendiniz için saklıyorsunuz. Bu, yardımsever tanrınıza karşı işlenen bir suçtur. İhanetinizden dolayı hepinizi idam etmeliyim!"

Takeo'nun başı dönüyordu ve sıcak bir şey kulağının içinde damlıyordu. Vergi toplayıcısına yalvaran, ondan af dileyen babasının belli belirsiz bir şekilde farkındaydı. "O sadece bir çocuk," dediğini duydu. "Ne yaptığını bilmiyor. Onu affedin. Bu suç için beni cezalandırın."

Takeo *Hayır* diye düşündü dimdik mücadele etmek istiyordu. Ayaklarının altında zemin sallandı ve düşmemek için dişlerini sıktı. *Bu ailemin suçu değil. Bu onların suçu değil.*

Vergi toplayıcısı alay ederek güldü. “Ayağa kaldırın onu,” diye emretti ve iki samuray Takeo’nun kollarından tuttu, dizlerinin üstünde dik bir şekilde durmasını sağladı. Takeo titreyerek başını yukarı kaldırdı ve kılıcını çekmeden önce bambu çubuğunu diğer samuraya veren adamın acımasız bakışlarıyla karşılaştı. Kılıç kınından güneş ışığını yakalayan ışıltılı metal bir şerit gibi çıkarılırken sesi duyuldu.

Vergi toplayıcısı, hala çamurun içinde diz çökmüş, omuzları sessiz hıçkırıqlarla titreyen Takeo’nun babasına “Pirinci alacağız,” dedi. “Ama Daimyo’ya karşı işlenen bu suç cezasız kalmayacak. Bu sana bir ders olsun. Bir dahaki sefere, bütün bu iğrenç köy yerle bir edilecek ve yerin dibine gömülecek. Bu merhamet için minnettar olun yoksa hepinizin sonu böyle olur.”

Takeo kanlı gözlerini kırıştırdı ve vergi toplayıcısının ardından annesinin ve Hitomi’nin evlerinin giriş kapısında durduğu yere baktı. Annesi yüksek sesle ağladı ve Hitomi ona büyük, gözyaşı dolu gözlerle baktı. Ona gülümsemeye çalıştı. En azından o güvende diye kendini teselli etmeye çalıştı. Ailesi ve köyü güvendediydi. Önemli olan buydu.

Bir mangalın sıcak ışığını, tendeki ipek hissini hatırladı ve Yuki’yi düşündü. Üzgünüm. Keşke geri dönüp seni bir kez daha görebilseydim.

Sonra, boynundan aşağıya doğru bıçak kesiği ve bir tilkinin ağıt gibi ağlama sesi ağaçların üzerinde yankılandı.

Hida vilayetinin resmi vergi toplayıcısı olan Hironobu Ichiro, ormanda dönüş yolunda kendinden oldukça memnun ilerliyordu. Doğru, o yıl yaşanan kuraklık çok

zordu, ama yine de, Daimyo için beklenen vergilerin yarısından fazlasını tedarik etmeyi başarmıştı. Bu, efendisinin alacağını tahmin ettiğinden fazlaydı. Efendisi çabalarından dolayı kesinlikle Hironobu'yu ödüllendirecekti.

Bir meltem ağaçların dallarını hışırdatıyordu ve Hironobu'nun atı horuladı ve hızını kesti, neredeyse onu eyerden fırlatıyordu. Samurayların atlarının geri kalanı da huysuzlanmaya başladı ve adamlar onları sakinleştirmek için mücadele etti. Hironobu küfretti ve dizginleri kuvvetle çekti ve hayvanın titremesine son verdi.

Yolun ortasında, azalmakta olan rüzgârda dalgalanan uzun saçlarıyla bir kız duruyordu. Gözleri ormanın gölgesinde alevlendi ve ikiz mumlar gibi parladı. Hironobu doğrulup ne yaptığını sormaya hazırlanınca ağaçların dalları sallanmaya başladı. Güneş ışığı bulutların arkasında kayboldu ve ormanın gölgeleri uzamaya başladı, korkunç bir hayvanın pençeleri gibi atların ve adamların etrafını kapladı.

Hironobu'nun adamları Daimyo'ya asla geri dönmediler. Bir arama ekibi haftalar sonra onların cesetlerini uçurumun dibinde beklenmedik dehşetten kaçan atlarıyla birlikte dipte gömülü ve katı bir halde yerde uzanırken buldu. Pirinç arabası da düşüşle birlikte parçalanmıştı. Samurayların kanlarıyla karışan tahıllar her yere dağılmıştı.

Hironobu Ichiro'nun bedeni onların arasında değildi.

Bir yıl sonra, ormanda dağların eteklerinin yakınlarında bir adam bulundu. Çıplaktı, pisti ve tamamen çılgına dönmüştü. Ormandaki şeytanlar, hayaletler, ruhlar, her tür korkunç canavar ve bir kız hakkında konuşurken bağırıyor ve ağlıyordu. Adım adım peşinde olan, nereye giderse gitsin onu takip eden bu kızın gözleri mum ışığı

gibi sarıydı. Ölümü en çok merhametten gerçekleştirildi ve ormandaki kızın hikâyesi bütün eyalete yayıldı. Sonunda, Daimyo durumu araştırmak için bir grup gönderdi ve sadece bir tanesi geri döndü ve hayalet seslerinden, lanetli bir ormandan ve onları ağaçların arasından izleyen gözleri parlayan bir kızıdan söz etti. Daha fazla samurayı riske atmayı göze almayı ve kinci hayaletlerin musallat olduğu ormanlarda her hangi bir hakarete maruz kalmayı istemeyen Daimyo, ormanın bu bölgesine geçişi yasakladı ve girişe bıraktırdığı işaretler ile burayı lanetli bölge olarak ilan ettiğini belirtti. Dağın dibindeki köy kaybedilmiş kabul edildi ve Daimyo'nun ölümünden sonra yıllarca bir samuray veya vergi toplayıcısının gölgesini bile görmedi.

Muhtarın oğlu köyün yanındaki mezarlığa tören yapılmadan gömüldü. Bulutsuz gecelerde, biri o yöne bakarsa, mezar taşında anlık bir suret görebilir. Bazıları bir kız görür. Diğerleri küçük turuncu bir tilki görür. Ve nadiren de olsa, bazıları, mezarlıkta gözleri mum ışığının sarı altın renginde küçük bir oğlan görür.

KİTSUNE

Bir Japon Efsanesi

Kitsune, belki de Japonya'nın en sevilen ve popüler efsane yaratığıdır. Sayısız hikaye, kitap, şiir ve illüstrasyonun yanı sıra modern filmler, manga ve animede ortaya çıkmaktadır. Tüm masallarda, kitsune büyüğü güçlere sahiptir, ancak en yaygın olanı insan formuna şekil değiştirme yeteneğidir. Yanılsamalarıyla ve kitsune-bi ya da "foxfire" olarak adlandırılan hayalet gibi parlayan toprak yaratmalarıyla da tanınırlar. Kitsune ile ilgili öyküler çok çeşitlidir: Kötü niyetli düzenbazlar, işine saygılı koruyucular, eski bilgeliğin varlıkları hatta eşler ve âşıklar olabilirler. Bir insana âşık olan ve evlenen Kitsune sık rastlanan bir masaldır. Ama çoğu zaman; onunla yaşadıktan ve birkaç çocuk doğurduktan sonra, bir tilkiye dönüşüp ormana kaçan ve bir daha asla geri dönmeyen karısı ile ilgili gerçeği öğrenen adam konu alınır. Takeo ve Yuki ile Kitsune dünyasını vurgulamak istedim, aynı zamanda Japonya'nın en rezil düzenbazı ile ilgili duyguları ve karmaşıklıkları göstermek istedim.

—Julie Kagawa

YAZARLAR

Renée Ahdieh, New York Times'ın en çok satanlar listesinde bulunan *The Wrath & the Dawn* (Gazap ve Şafak), *The Rose & the Dagger* (Gül ve Hançer); ve *Flame in the Mist* (Sisin içindeki Alev)'in yazarıdır. Kocası ve köpeği Mushu ile birlikte Charlotte, Kuzey Carolina'da yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.reeneahdieh.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Elsie Chapman, Kanada Prince George'da büyümüştür ve British Columbia Üniversitesi'nden İngiliz edebiyatı diplomasını almıştır. *Dualed, Divided, and Along the Indigo* genç yetişkin romanlarının yazarı ve We Need Diverse Books'un bir takım üyesidir. Japonya'nın Tokyo kentinde kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.elsiechapman.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Sona Charaipotra, Tiny Pretty Things'in ortak yazarı, *Shiny Broken Pieces* (Parlak Kırık Parçalar) ve *The Rumor Game* (Söylenti Oyunu) ve *Prognosis: Love & Death*'in yazarıdır.

Aynı zamanda, bir butik kitap paketleme şirketi olan Cake Literary'nin kurucu ortağı ve bir gazetecidir. New York'ta kocası ve çocukları ile birlikte yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.sonacharaipotra.com adresinden ziyaret edebilirsiniz.

Preeti Chhibber, BookRiot, BookRiot Comics ve The Mary Sue'da yayınları vardır. Ayrıca, internet yayını Desi Geek Girls'in ortak ev sahibidir. Scholastic Books için çalışmaktadır. New York'ta yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak preetichhibber.tumblr.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Roshani Chokshi, New York Times'ın en çok satanları arasında bulunan, Andre Norton ödülünün finalisti ve En İyi İlk Roman'ın Locus finalisti olan *The Star-Touched Queen*'nin yazarıdır. Aynı zamanda *A Wish of Crown*'un da yazarıdır. Onu çevrimiçi olarak www.roshanichokshi.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Aliette de Bodard, iki Nebula Ödülünü, Locus Ödülünü ve üç İngiliz Bilim Kurgu Derneği Ödülünü kazandı. Ayrıca Hugo, Sturgeon ve Tiptree Ödülleri'nde finalist oldu. *The House of Shattered Wings* dâhil olmak üzere birçok genç yetişkin romanının yazarıdır. Fransa'nın Paris şehrinde yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.aliottedebodard.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Melissa de la Cruz, New York Times'da, *Publishers Weekly*'de ve IndieBound'da her yaştan okur için çok beğenilen romanların en çok satan romanların yazarıdır. Romanlarından bazıları Alex ve Eliza, Disney'in Descendants serisi, Blue Bloods serisi, Witches of East End serisi, Lifetime'da televizyon filmi olan *The Ring and the Crown* 'dır. Noel filmi *Angel Falls*, 2017'de Hallmark

Channel'da yayınlanacaktır. Onu çevrimiçi olarak www.melissa-delacruz.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Jaulie Kagaw, New York Times'ın Iron Fey serisi, Blood of Eden serisi ve Talon serisi ile en çok satan yazarıdır. California, Sacramento'da doğmuştur, ancak çocukluğunun çoğunu Hawaii'de geçirmiştir. Şimdi Kentucky, Louisville'de kocası, iki köpeği ve bir kedisiyle yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.juliekagawa.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Rahul kanakia, *Enter Title Here* yazarıdır. Kısa öyküleri Apex, Clarkesworld, Lightspeed, Indiana Review ve Nature'da yayınlanmıştır. Johns Hopkins'den yaratıcı yazarlık diplomasını ve Stanford'dan ekonomi diplomasını aldı. Aslen Washington, DC'lidir, şimdi Berkeley, California'da yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.thewaronloneliness.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Lori M. Lee, Gates of Thread ve Stone serisinin yazarıdır. Laos'ta doğmuş ve üç yaşındayken Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiştir. Yaratıcı yazarlık diplomasına sahiptir. Halen Wisconsin'de kocası, çocukları ve aşırı heyecanlı köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.lorimlee.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

E. C. Myers, *The Silence of Six*, devamı niteliğindeki *Against All Silence*, ve sayısız kısa öykü de dahil olmak üzere dört genç yetişkin romanının yazarıdır. Yonkers, New York'ta büyümüş ve Columbia Üniversitesi'nden görsel sanatlar alanında okumuştur. Eşi, oğlu, iki kedisi ve bir Avustralyalı çobanla Pennsylvania'da yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.ecmyers.net adresinde bulabilirsiniz.

Ellen Oh, *We Need Diverse Books*'un başkanı ve kurucusudur. *Prophecy* (Kehanet) üçlemesinin yazarı ve eski Asya tarihi konusunda doyumsuz bir merakı olan eski bir üniversite hocası ve avukattır. Aslen Brooklyn'lidir. Şimdi ailesi ile birlikte Bethesda, Maryland'de yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.ellenoh.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Cindy Pon, *Want*, *Serpentine* ve *Silver Phoenix* de dâhil olmak üzere gençlere yönelik beş romanın ünlü yazarıdır. On yıldan fazla bir süredir fırça boyama ile ilgilenen *Diversity in YA'nın* kurucu ortağıdır. Onu çevrimiçi olarak www.cindypon.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Aisha Saeed, bir yazar, avukat, eğitimci ve *We Need Diverse Books*'un kurucu üyesidir. *Written in the Stars*'ın yazarıdır. Kocas ve iki oğluyla birlikte Atlanta, Georgia'da yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.aishasaeed.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Shveta Thakrar, Güney Asya fantastik roman yazarı, sosyal adalet aktivisti ve yarı zamanlı bir naginidir. Kısa öyküleri, Flash Fiction Online, Interfictions Online, Uncanny, Faerie ve *Strange Horizons* gibi çeşitli dergilerde yayınlanmıştır. Ayrıca Clockwork Phoenix, *Beyond the Woods: Fairy Tales Retold* ve Kaleidoscope gibi çeşitli antolojilerde yayınlanmıştır. Onu çevrimiçi olarak www.shvetathakrar.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Alyssa Wong, çalışmaları *Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *Strange Horizons*, *Nightmare Magazine*, *Black Static*, ve *Tor.com* dergilerinde yer alan bir yazardır. "Hungry Daughters of Starving Mothers" adlı öyküsü 2015 En İyi Kısa Öykü Nebula Ödülü'nü ve Kısa Öykü 2016 Dünya Kurgu Ödülü'nü, "You'll Surely Drown Here If You

Stay” 2017 Locus En İyi Kısa Roman Ödülü’nü almıştır. En İyi Yeni Yazar John W. Campbell Ödülü’nde finalist olmuş ve kurgusu Pushcart Ödülü, Bram Stoker Ödülü, Hugo Ödülü ve Shirley Jackson Ödülü için listelere girmiştir. Kuzey Carolina’daki Chapel Hill’de yaşamaktadır. Onu çevrimiçi olarak www.crashwong.net adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Belki, belki,
belki.

Bir masalın bütün parçalarına.

ANLATILAR:

Renée Ahdieh

Elsie Chapman

Sona Charaipotra

Preeti Chhibber

Roshani Chokshi

Aliette de Bodard

Melissa de la Cruz

Julie Kagawa

Rahul Kanakia

Lori M. Lee

E. C. Myers

Cindy Pon

Aisha Saeed

Shveta Thakrar

Alyssa Wong

ISBN: 978-605-7879-52-3

